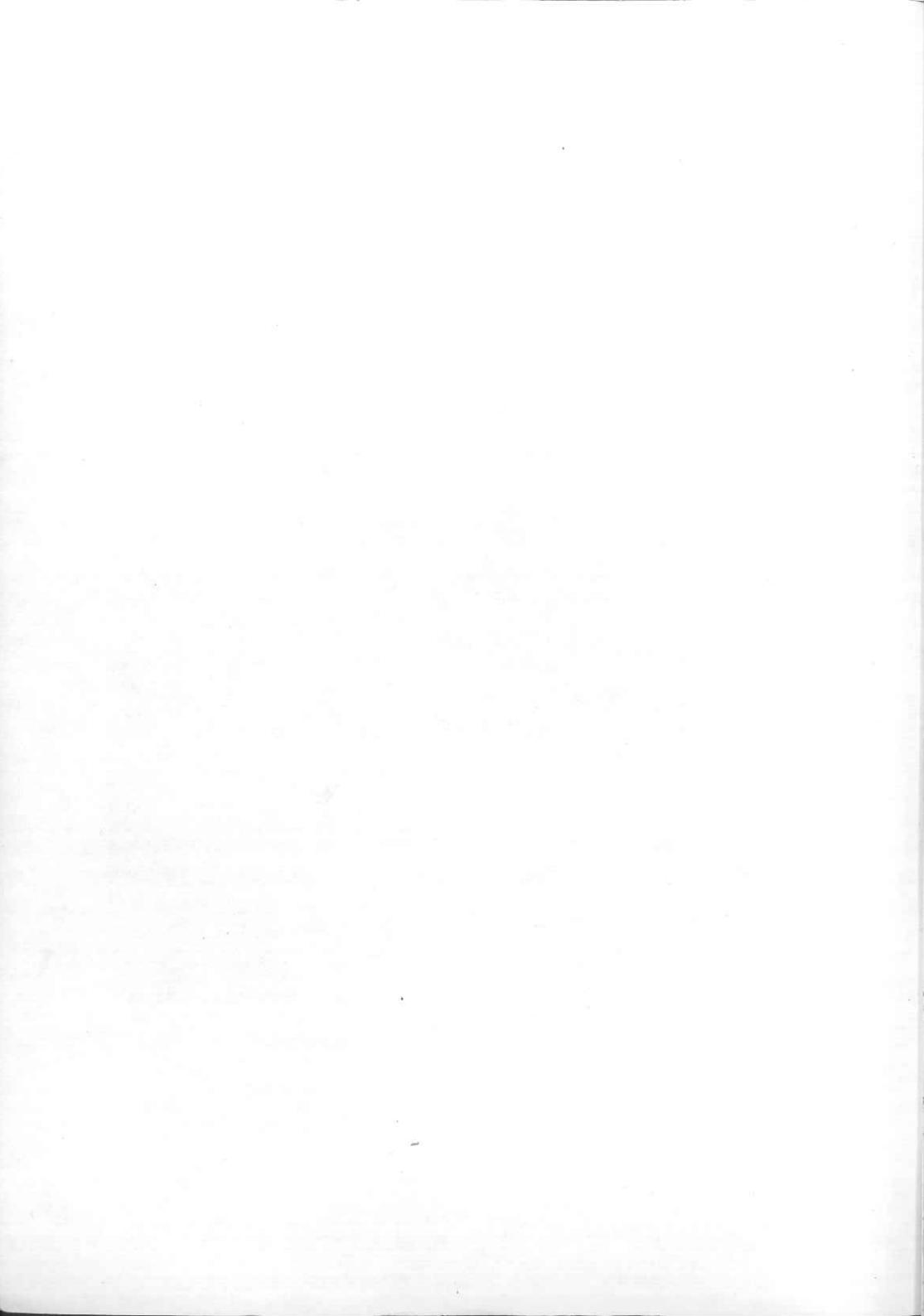

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΝΟΕΜΒΡΗΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 81 ΤΕΥΧΟΣ 1

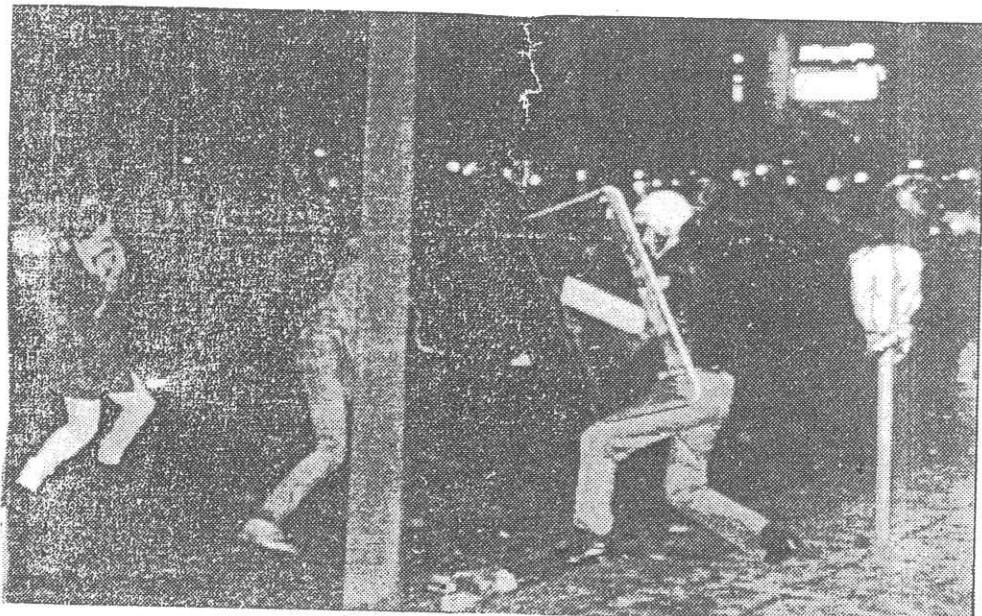
ΤΡΙΑΟΓΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

Μέσα σ' έναν κόσμο που μαστίζεται άπο διαδοχικά κύματα κοινωνικής άνταρσίας, οι διαχειριστές της διαχωρισμένης έξουσίας βλέποντας τό πόσο άδυναμοι είναι μπροστά στήν κοινωνική κρίση πού τά πρώτα της κρούσματα έχουν γίνει έκδηλα αισθητά και στήν «χώρα μας», βιάζονται να βάλουν μπροστά δλες τίς διαθέσιμες μηχανές παραγωγής ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ. Σκοπός τους βέβαια είναι νά παρασύρουν τό βλέμμα τῶν πληθείων έκει πού αύτοί θέλουν, και νά δώσουν τήν τελευταία εύκαιρια σέ δσους πάντοτε διακαώς τό έπιθυμονσαν, νά συσπειρωθούν γύρω από τό άπειλούμενο STATUS.

Αύτό πού τά τελευταία χρόνια έκδηλωνται στήν Ελλάδα σάν έκσυγχρονισμένη κοινωνική κρίση, δέν είναι παρά μιά σειρά κοινωνικῶν φαινομένων πού έκδηλωνται στήν πορεία προσαρμογῆς τής έλληνικής κοινωνίας στόν πιό προχωρημένο χώρο άλλοτριώσης ή έλληνική κρίση δέν είναι παρά τημά τής παγκόσμιας τέτοιας. Τά φαινόμενα πού συνέθεσαν τήν σύγχρονη κοινωνική κρίση, μποροῦν νά προσδιοριστοῦν μέ άφετηρία τήν δεκαετία τοῦ 60. Ή καπιταλιστική συσσώρευση πού διέλυσε τό παλιό έργατικό κίνημα και τίς ιδεολογικές του συντεταγμένες, έσπευσε νά έμπορευματικούσει κάθε κοινωνική σχέση, νά γραφειοκρατικούσει τήν δημόσια ζωή και νά κατακερματίσει κάθε έκφανση τής άνθρωπινης δραστηριότητας, δημιουργώντας τήν λατρεία τής έξειδικευσης.

Τό έμπορευματικό σύστημα διατηρήθηκε καί σταθεροποιήθηκε μεταπολεμικά, άκριβως έπειδή κατάφερε νά πεισει τούς έργατες και τά άλλα στρώματα τῶν μισθωτῶν γιά τήν άναγκαιότητα τής ίνταρξής του. Οι πρίγκηπες φυρουροῦν τόν υπνο τῶν πλειεών, παρουσιάζοντας τήν φανταστική έπέκταση τῶν δρων τής κυριαρχίας τους σάν τήν διαδικασία πού στήν κίνησή της πραγματώνει τίς έπιθυμίες δλης τής κοινωνίας: έπιθυμίες σχεδιασμένες και έλεγχομενες πού έντασσονται στό προτσές τής άπεριοτησης άναπτυξης στήν δοπια δ άνθρωπος έμπειρεχεται σάν κατακερματισμένη δντότητα. Ή ειδίκευση έχοντας έγκατασταθεί στό κέντρο τής σύγχρονης έπιβιωσης, έπιβάλλει τήν πολυδιάσπαση τής άνθρωπινης ζωής στά πρόπτυ πής πολυδιάσπασης τής οίκονομίας. Πρόκειται γιά μιά έποχη, δην άνθρωπος ύψισταται τά άποτελέσματα τής διασχειρίσης του άπό τήν ίδια τήν οίκονομία.

Οι σύγχρονες έμπορευματικές κοινωνίες μέσα στό προτσές τής δημιουργίας τους, γέννησαν τό μόνο θεσμό πού θά μπορούσε νά τίς διαχειριστεί: τό κράτος — Ιστορικό ίποκείμενο, πού άποκλειστικός του ρόλος ήταν ή συγκόληση τού άποσπασματικού στή φορά τής άποτελεσματικής διασχειρίσης τής οίκονομίας. Οι άναγκες τής έμπορευματικής κοινωνίας διέσπασαν τήν παραγωγή, τήν γνώστη και τήν ζωή σε χιλιάδες τομείς, καθιέρωσαν τό κράτος στό ρόλο τού συλλογικού διαχειριστή τού συνόλου μιᾶς ζωής πού δλο και περισσότερο προσαρμόζονταν στίς οίκονομικές έπιτα-

γές της αυξημένης έπιβίωσης.

Τήν ίδια έποχή είναι πού βλέπουν τό φως της ήμερας στρόφα, μελέτες, κτλ. τόν «ειδημόνων τού ειδούς, πού άνακαλύπτουν τό «κράτος εύμερίας» και άναγγέλουν τήν διάλυση τού προλεταριάτου μέσ τόν αντεπιγένεντα καπιταλισμό. «Η έποχή της «διαφοροποίησης», τής πείνας, της μιζέριας και συνακόλουθα της σκληρής ταξικής πάλης φαίνεται νά άνηκει σ' ένα δόλο και πιό μακρινό παρελόβον. Οι έργατες βιομηχανίας και διά τά στρώματα τών μισθωτών φαίνεται νά χονιν ούσιαστικά έγκαταλείψει τό πεδίο τού έπαναστατικού άγνων, και νά άγωνιζονται συνδικαλιστικά γιά τήν αδηση τών συνθηκών τής έπιβίωσής τους.

Ελναι γνωστό πώς ένα σύστημα κρίνει διά τ' άλλα άνάλογα μέ τήν ίδεια πού έχει γιά τόν έαυτό τον τήν έποχή της παντούναμίας του. «Έτσι και τό έμπορευματικό σύστημα δέν μπορει νά κρίνει τίς προηγούμενες προλεταριακές έξορμήσεις παρά μόνο μέ κριτήρια ποσοτικά: «οι κομμουνάριοι σκοτώθηκαν μέχρι ένός, γιά νά μπορούμε διοι σήμερα νά 'χουμε ένα ηλεκτρικό πλυντήριο». Μ' αυτό τόν τρόπο, μιά έποχή πού πιό φανερά άπο ποτέ έχει υποβιβάσει τό είναι σέ έχειν, βιάζεται νάθεωρήσει τήν κοινωνική έπανάσταση πού συγκλόνισε τά καπιταλιστικά κέντρα στά 1905-1936 σάν ένα άγνων μόνο γιά ψωμί. «Έτσι διοις δ

προλεταριακός άγνωνς έμφανιζεται, από τήν άρχη άκομα, σάν ένσωματωμένος στήν λογική τής καπιταλιστικής συσσωρευσης. Οι δολοφονίες, οι βρωμιές και τό πάθος, τού παρελθόντος έμφανιζονται σάν νά είχαν άποκλειστικό τούς σκοπό τήν δημιουργία τής έποχής πού τά περιγράφει. Ξεθωριασμένες κι άναυμικές παραστάσεις άδιφραγμάτων γίνονται πόστερ πού διοχετεύονται στό σύγχρονο ίδεολογικό SUPER MARKET, οι κλαγκές τών δπλων, δ θόρυβος τής μάζας πού κινείται, έμφανιζονται σάν τό άναγκαιο κακό μιᾶς κατάστασης πού βρήκε τελικά τήν δικαίωσή της σ' ένα κόσμο δρου τά έμπορεύματα μπορούν νά άγορασθούν άπο δλους. Κανένας ταξικός σχηματισμός δέν σταθεροποιείται προτού έχολοθρέψει τήν πραγματική του ίστορια.

«Ομος δην μιά έποχή δέν μπορει νά κριθει άπο τήν ίδεια πού έχει ή ίδια γιά τόν έαυτό της, άλλο τόσο δέν μπορει στό δύνομα αυτής τής ίδεας νά κρίνει δσες έποχές τήν συνέθεσαν. Τό έπιχειρημα αυτό ένισχυεται άπο τό άναμφισβήτητο γεγονός πώς τά άφεντικά πού διαχειρίζονται τίς τύχες αυτού τού κόδουμον, στήν πραγματικότητα διαχειρίζονται ένα κόσμο άντετραμένο. Σέ μιά έποχή δην ο δινθρωπος δέν διαχειρίζεται τήν οιονομία, μιά ή τελευταία διαχειρίζεται τόν δινθρωπο, ή διντιστροφή αυτή διεκδικει τήν θέση της στό τέλος τής προϊστορίας.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Μέσα σ' έναν κόσμο πού φαινόταν έτοιμος ν' άποδεχτει δριστικά τήν άλλοτριότητα και τόν έπεραθορισμό, ξαφνικά έκαναν τήν έμφανισή τους φαινόμενα άποσταθεροποιητικά και συνεπάς άνησυχητικά. «Η διαλεκτική έπαιρε τήν έκδίκησή της πάνω σέ μιά έποχή πού φιλοδοξούσε νά ζετυλιχθει δίχως άντισπαλο, διεκδικώντας έτσι τόν τίτλο τής τελευταίας έποχής στήν ίστορια.

Τά μεγάλα κεφάλια τούτου τού κόσμου είχαν έγκαιρα ειδοποιηθει άπο τούς συνδικαλιστές και τούς κατωτερούς τούς υπαλλήλους, μιά δόντας άπασχολημένοι με τέ τίς παριουργίες τους και τίς συνήθεις δολοποκίες τους, γιά μιά πιό «δίκαιη» κατανομή τής έξουσίας άναμεσά τους, έλαχιστη σημασία άρχικα έδωσαν. «Επρόκειτο γιά φαινόμενα κοινωνικής άλητειας πού έκδηλωθηκαν πρώτα σήν 'Αμερική και στήν 'Αγγλία, δην δλες ο προϋποθέσεις τής συνολικής άρνησης αυτού τού κόσμου είχαν συσσωρευθεί. Καθώς ή άναταραχή άρχικα δέν φαινόταν νά ζεπερνάει τά δρια τού συστήματος, οι δρηχοντες έπαναπαθηκαν στής δυνατότητες άφομοισώσης τού κόσμου πού διασειρίζονται ή στήν χειρότερη περίπτωση στήν έφαρμογή τῶν διατάξεων τού πονικού κόδικα, και ξαναγύρισαν στής καθημερινές τούς άσχολιες. Μά δως είναι γνωστό, κάθε κίνηση στήν έπιφανεια προδίνει μιά άναταραχή στή βάση. Τά φαινόμενα τής άνατρεπτικής άναταραχής πού δ τελευταίος τούς άντιλαος άντηχος άπο τά PASEOS τής Βαρκελώνης στήν άκοη μιᾶς παρωχημένης έποχής, είχε έπιμελώς φροντιστεί νά ξεχαστούν άπο τούς δολοφόνους της, και τωρινούς σχεδιαστές τής κοινής γνώμης. Αύτοι πού βιάστηκαν

νά θεωρήσουν τέτοιου είδους φαινόμενα σάν de facto άποκλεισμένα άπο τόν κόσμο τής αυξημένης έπιβίωσης, βρέθηκαν έκπληκτοι μπροστά σε μιά κατάσταση πού τά άλλοτριομένα τους κριτήρια άδυνατούσαν νά κατανοήσουν. Τά «παιδικά φαινόμενα» κάποιων συμμισιωτών τῶν δρόμων, κάποιων κινημάτων άμφισβήτησης δέν. Ήταν παρά ή κορυφή ένος για τόν διακρίνεται πρέπει νά 'σαι τόσο λιθιος, δσο τουλάχιστον αυτού πού κυβερνούν. «Η δρνηση τῶν νέων νά συνεχίσουν τήν άναπαραγωγή τῶν συνθηκών τής άλλοτριώσης σύντομα έπεκτάθηκε σάν πυρκαγιά στό σύνολο τής κοινωνίας. «Ήτανε στά 1968 πού τά φαινόμενα τής γενικής φθοράς έπισημοποίησαν τήν υπαρξή τους, άπειλώντας ταυτόχρονα τήν υπαρξη μιᾶς δεκάδας δεκάδας κρατών.

Τό έπαναστατικό έγχειρημα πού συγκλόνισε τότε τίς εύρωπακές πρωτεύουσες, κατέδειξε σε δλη του τήν έκταση τό είδος και τά ένδεχόμενα άποτελέσματα τής κρίσης. «Άκομα έπέληξε δλους δσους ήθελαν νά βλέπουν τά πράματα νά πηγαίνουν καλά. 'Ατ' τήν δλλη δμως μεριά, τό κίνημα αυτό ένθουσιασε έκαπομύρια μισθωτών σ' δλες τίς χώρες και βρήκε άλλους τόδους ύποστηριχτές μέσα στόν πληθυσμό, γεγονός πού έπιβεβαιώσε τήν συνολική προλεταριοποίηση τού πληθυσμού και τήν σχετική άνάλωση. Μέσα στό κίνημα τῶν καταλήγων, ή ιστορική σκέψη συνάντησε τήν πρακτική τής.

«Η αύτοδύναμη άνατρεπτική δραστηριότητα τῶν στασιαστικῶν κινημάτων πού έκδηλωθηκαν στά 1960-1968 κατέδειξε τό τέλος και τήν άρχη μιᾶς έποχής. Η πολιτική έχοντας άφομοισθει στό σύστημα σάν ή

άκινδυνη έναλλαγή φατριών στούς μοχλούς διαχείρισης τοι πράτους και ταυτόχρονα σάν ή άφαλιστική του δικιείδια, έπεισες άρχικά νά κατανοήσει τήν άναταραχή έντασσοντάς την στά πλαίσια τής παραδοσιακής πολιτικής. «Η άντιπολεμένη έκρωζε άπεγνωμένα για τήν «παροχή οίκονομικών κινήτρων» η «παροχών και εύκαιριῶν» στούς νέους, σέ μιά άνελπιδη προσπάθεια νά τούς προσεταιρίστε. Σύντομα δμως οι κάθε άπόχρωσης τεχνικοί τής χειραγώησης άνακαλύπτουν έντρομοι πώς δι καταγγέλλονταν, δ πόλεμος τοῦ Βιετνάμ, ή άστυνομία, ή στρατιωτική θητεία, τό έμπορευμα, ή έργασία, δέν ήταν παρά οι μερικευμένες έκδοχές πού συνέθεταν τήν ένότητα χωρίς τήν όποια ούτε ή ίδια μπορούσε νά υπάρξει.

Ήταν ή άρχι τής γενικής φθοράς τοῦ θεαματικού: οι ήγέτες άδυνατον σέ αιδονόν βαθιμό νά όργανώσουν τήν φαινομενικότητα κι ή τέλευταία καταγγέλλεται παντού σέ επικίνδυνο σημείο. «Η ίδεολογικής φύσης άρνηση τῶν φοιτητῶν διαπερνάει τήν έργατική τάξη πού πάνω στήν πορεία πετάει στήν πάντα τά ρούχα τῆς ψευδός συνείδησης κι άποκαλύπτει τό πραγματικό της πρόσωπο τῆς μόνης δυνατής ίστορικά σύγκρουσης. «Ο «άλλοτριος κόσμος τῶν άντικειμένων» δέχεται τήν έπιθεση τῶν ίδιων τῶν δημιουργῶν του.

Θά μπορούσε κανείς νά πει πώς πρόκειται γιά μιά έποχη πού άρχισε γεμάτη ύποσχέσεις και πού τελείωνει μές τήν γενική δυσφορία. Τό γεγονός πώς ή σύγχρονη έποχή στό ξετύλιγμα της διά δέν πραγμάτωσε, τουλάχιστον δέν δέψευσε τίς άρχικές της ύποσχέσεις, δείχνει τό μέγεθος τής ψευδαίσθησης πού τήν κυριαρχήσει τόσο πολύ καιρό. «Η «χρυσή δεκατία» κυριολεκτικά πλημμύρισε τόν κόσμο ή μ' έμπορεύματα κι έξαλειψε τήν οντική άνεχεια. Τό γεγονός πού στήν δύση της φαίνεται νά έχει μετανάστει γιά δι, ή έκανε δέ δείχνει βέβαια άχαριστια: άπλα έκανε τό ίστορικό δινερού τόσο κοντινό πού δέ διστάζει νά άπλωσει τό χέρι και νά τό δρέψει. Οι προϋπόθεσεις τής άνταρτοής συσσωρεύεται παντού, κάνοντας τήν έκρηξη σέ κάθε στιγμή δυνατή. Αύτη πού σήμερα άνακαλύπτεται σάν «κρίση έχει τήν ίδιότητα νά έκδηλωνται παντού τήν ίδια στιγμή και στό ίδιο μοτίβο» τό σύστημα έχοντας άποκιουποήσει τήν ζωή σέ δια της τά έπιπέδα, άπολαμβάνει τό μοναδικό προνύμιο τής ταυτόχρονης άνάπλεξης. Και στή ρίζα αύτου τού ίστορικού φαινομένου πού χει καταλάβει τό προσκήνιο τοῦ σύγχρονου κόσμου, ή έποχη μας άλλοτε ψελλίζει, άλλοτε φωνάζει τό υπότατο έπαναστατικό έπιχειρήμα: Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΔΙΑΛΕΙΠΖΟΝΤΑΙ.

Είναι φανερό πώς τό σύστημα δέν μπορεῖ νά λειτουργήσει παρά διατηρώντας τήν πρωταρχική συνθήκη! τόν καταμερισμό και τήν έξειδικευση. Τό χειρότερο δμως για τούς πρίγκηπες αύτού τού κόσμου, είναι πώς κανείς δέν φαίνεται νά ένθουσιάζεται μέ τήν ίδια πώς πρόκειται νά τόν τοποθετήσουν κάποιο για νά γίνει κάτι. Οι φοιτήτες κάνουν τό χειρότερο πού θά μπορούν νά κάνουν κριτικάροντας τόν ίδιο τους τόν ρόλο και τήν άποστολή, ένω πολλοί απ' αύτούς δυσφορούν φανερά μέ τήν ίδια πώς πρόκειται νά είναι οι ίδιοι οι μελλοντικοί διαχειριστές τοῦ συστήματος. Η

τά μισθοσυντήρητά του στελέχη. Από τήν ίδια μεριά, τά πράγματα είναι πολύ πιό σοβαρά, μιᾶς και οι ίδιοι οι μισθωτοί άρχιζουν νά πειραματίζονται μέ τά δρια άνθεκτότητας τοῦ συστήματος, καθώς και σέ μια σειρά στασιαστικών στιγμών έχουν καταδείξει σαφώς τίς δλέθριες προθέσεις τους: ένας κόσμος δίχως μισθωτή έργασια! Νά ή έφιαλτης τοῦ σύγχρονου κόσμου!

Φυσικά στίς σημερινές συνθήκες είναι μάτιο νά προσπαθεί κανείς νά βρει ένα έπίκεντρο σ' αύτού τού είδους τήν κρίση. Μιᾶς κι δ καπιταλισμός κατάφερε γιά πρώτη φορά στήν ιστορία νά κάνει «τόν προορισμό τοῦ έργαζόμενου γενικό προορισμό δλόκληρης τής κοινωνίας» αύτο πού κάποτε λεγόταν «κρίση στίς παραγωγικές σχέσεις», μεταφέρεται διά μιᾶς σέ διλειτές έκφραστες τής ζωής τής προλεταριοποίημένης άνθρωποτητας. Οι έξεγερμένοι τοῦ Μάντσεστερ, τής Γερμανίας και τοῦ Γκυντάνοκ έμφορούνται άπο βασικά ίδιες έπαναστατικές ίδεες, πού χουν τήν ρίζα τους στίς συνθήκες τοῦ έπερκαθορισμού, συνθήκες πού θέλουν σέ κάθε στιγμή νά καταργήσουν.

Τελικά διά δείχνουν πώς τό έμπορευματικό σύστημα έπεκτεινόμενο, γνώρισε πολλούς περισσότερους έχθρους από φίλους. «Έπεκτεινόντας τήν άλλοτριώση σ' δια τά έπιπεδα ζωής, στρατολόγησε τούς δήμιους του: άμαδες νέων πού ζούν κυριολεκτικά στίς παρυφές τής κοινωνίας και πού έχουν έπιδοθεί σ' έναν άγώνα γιά τήν έξοντωσή τής τά φεστιβάλ ρόκ και τά γήπεδα έχουν έδω και καιρό γίνει τά γεωγραφικά τοπία τοῦ άκηρυχτου ταξικού πόλεμου, τοῦ πιό άμειλιχτου ταξικού πολέμου, πού στοιχεία γιά τίς ένδεχόμενες συνέπειές του, μπορεί κανείς νά βρει άσφονα στά πεδία τέτοιου είδους μαχών: πυρπολημένα μαγαζιά, άναποδογυρισμένα και καμένα αυτοκίνητα συνθέτουν τήν «νέα μορφή καινονικής άνατροπής, τώρα πού ή ίδια ή καπιταλιστική άσφονία έχει άποτούχει».

«ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΑΜΟΡΦΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΧΕΤΑΙ ΑΜΕΣΑ Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ.»

Αύτη δμως είναι μόνο ή μιά μορφή τοῦ νέου αυθόρυμπου άγώνα πού άρχιζε σάν «έγκληματική δράση». Ή άλλη μορφή «έγκληματικού άγώνα» μπορεί φυσικά νά ειδοθεί μές στό έργοστάσιο: «θεατές άνικανοι νά έπιδράσουν πάνω σ' αύτο πού συμβαίνει στήν ήπαρξή τους σάν άπομονωμένα μορία σε ένο σύστημα», άποφασίζουν νά έκφρασουν τήν δύσαρέσκεια τους, βραχυκυκλώνοντας γιά λιγό τήν παραγωγή και άνακαλύπτοντας μές τήν ίδια τους τήν πρακτική πώς μονάχα ένα δηλο πού δυνατό απ' τίς άπομικές βύθισες ήπαρχε πάνω στόν πλανήτη: Η ΑΓΡΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ.

«Οσοι δέν αισθάνονται δίνετα μέσα σ' αύτο τόν κόσμο, δέν έχουν πιά κανένα λόγο γιά νά μή τό δείξουν. «Ετοι μιά σειρά άντισυνδικαλιστικών άπεργιών - σαμποτάζ στήν παραγωγή και υπέζηρέσεων - πιστοποιούν τήν τελειωτική κατάρρευση τοῦ κεντρικού μύθου και τής κοινωνίας πού αύτός συγκροτούσε. Μές τήν πραγματική ιστορική κίνηση, οι θεατές διαπιστώνουν πώς τά σνειρά και οι φιλοδοξίες τους έχουν άλλαξει και πώς δέ συμπίπτουν πιά μέ τήν

κίνηση τοῦ συστήματος· ὅσοι δύνειρεύονταν κοινωνικά τὴν ἀναγκαιότητα, ἀνακαλύπτουν τὸ σύμπαν τῆς ἀπεριόριστης οἰκονομικῆς ἀνάτυχης καὶ τῶν ἐπιτρεπομένων του ἀπλάσεων σάν κάτι τὸ ζεπερασμένο, τὸ δλοκληρωτικά ἔχθρικό πρός τούς ἴδιους. Εἶναι ἡ ἱστορική ὥρα τῆς συνολικῆς του κατάρευστης καὶ τῆς τελικῆς μας ἐπικράτησης.

Εἶναι γνωστὸ πῶς ἡ ἀνάλυση τοῦ κόσμου, χωρίς τὴν θέληση νά τὸν ἀλλάξει, στέρειται ὁ ποιασθήποτε ἄξιας χρήσης. Αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα δῆμος δὲν φαίνεται νά τὸ συμμεριζονται οἱ διανοούμενοι, οἱ φιλόσοφοι, οἱ οἰκονομολόγοι κι ἀλλοὶ θιλεροί σφραγιδοφίλακες τῆς γνώμης τῶν ἀφεντικῶν φαίνονται - ἀντίθετα - ἀποφασισμένοι νά ἀνακαλύψουν δῆλος τίς ἀτέλειες αὐτὸν τοῦ κόσμου καὶ νά τίς ὑποβάλλουν στοὺς πρίγκηπες γιά διόρθωση. «Ολες οἱ ἀναλύσεις τους, ἀλλοτε ἀστείες καὶ κατὰ κανόνα λαθεμόνες, φιλοδοξοῦν νά διορθώσουν ἀτέλειες, ἐνῷ ἀδυνατοῦν νά κατανοήσουν τὸ γεγονός πῶς βλέπουν τὸν κόσμο κάτω ἀπό τὸ πρίσμα τῆς μεγαλύτερης ἀτέλειας τῶν καιρῶν μας: τοῦ καταμερισμοῦ καὶ τῆς ἔξιδικευσης, πού τοὺς ἐπιτρέπει νά σκέφτονται στὴν ἦσθη τῶν ἀλλών. Στὸ μεταξύ περιμένουν μέ ἀγωνία τὴν ἐπιτυχημένην διείσδυση τῶν γραφτῶν τους στὸ ἐμπορικό κύκλωμα καὶ τῇ συνακόλουθη εἰσπραζῃ τῶν τοκομεριδίων τῆς ψευδαίσθησης τους.

«Ἀλοιμόνῳ!!!» Ή πληρωμή τους, ἀν προλάβουν νά τὴν εἰσπράξουν, θά γίνει μέ πολὺ ξεπεσμένο νόμισμα!! Καὶ μᾶλλον τὰ ἐργατικά συμβούλια δέν πρόκειται νά κόψουν καινούργιο, οὔτε ἔξαλλον καὶ νά τοὺς χρειαστοῦν!

Οἱ ἀξιερεικά κοινότυποι αὐτοὶ παλιάτσοι, φροντίζουν κατά καιρούς νά μᾶς πληροφοροῦν γιά τὴν «ἡθική κατάπτωση» τῆς ἐποχῆς, τὴν «τάση τῶν νέων γιά ἀντικοινωνικές ἐκδηλώσεις», τὸ «ἄγχος τῆς σύγχρονης ζωῆς», τὴν «οἰκονομική κρίσιο» τέλος. Δέν εἶναι τυχαίο πώς οι κρίσεις αὐτές καὶ οἱ ἀνάλογες ἀναλύσεις ἀκούγονται ἀντίστοιχα ἀπό τὰ στόματα διανοούμενων εἰδικευμένων πάνω στὴν «ἡθική» - θεολόγοι, ήθικολόγοι - πάνω στὴν «κοινωνία» - κοινωνιολόγοι - , πάνω στὴν «ψυχή» - ψυχολόγοι - ψυχιάτροι - , πάνω στὴν «οἰκονομία» - οἰκονομολόγοι - . «Ολοι ἔξισοι ὑπειθυνοὶ κι ἐπικινδυνοὶ γιά τὴν διανοητική υγείαν τοῦ πληθυσμοῦ, ἀπέχουν πολὺ ἀπό τὸ νό· χουν τὴν ἰδια ἀξία χρήσης γιά τὸ σύστημα. «Η ἱστορική κίνηση δημιούργησε τὶς συνθήκες γιά τὴν συντριβήν κάθε στατικοῦ κοινωνικοῦ στρώματος, καταργώντας τὶς ἀντίστοιχές του ἐκφράσεις. «Ηδη ἡ ἐπιστήμη ἀντικατέστησε τὴν ἔξιολόγηση μέ τὴν ψυχανάλυση κι δι μάτσος τῆς ψυχῆς κατέβηκε ἀπό τὸν οὐράνο στὴ γῆ, πέταξε τὸ καλυμμάχι του καὶ φόρεσε τὴν ἀσπρο στολή.

«Ἡ τελική ἐπικράτηση τῆς βιομηχανικῆς ἀστικῆς τάξης κι δλοκληρωτική ἐγκαθίδρυση τῆς οἰκονομίας πάνω στὶς συνθήκες τῆς ὑπαρξης, δέν ἔκανε τίποτε ἀλλο ἀπό τὸ νό· πετάξει δῆλη αὐτὴ τὴν στρατιὰ τῶν ὑπογηφίων ἀνέργων μέ δυσμενή μετάθεση, στὴν πόρτα τῶν οἰκονομολόγων: πολιτικοί, θεολόγοι, νομικοί, μέ ἐπαγγέλματα ἀχρηστα καὶ μέ κατηργημένη τὴν «αὐτονομία» τῶν κλάδων τους, ἀναγκάστηκαν νά προσαρμοστοῦν στὶς ἀνάγκες τοῦ σήμερα. «Ἐτσι ἀπό

ἐπιβλητικές μορφές τῶν ἐνωτικῶν κοινωνιῶν πού χρύσωνταν τόν μύθο πού τίς ἔνωνε, μετατράπηκαν σὲ ὀρντινάτσες καὶ μισθωτά στελέχη μιᾶς κοινωνίας πού ἐπιβώνει ἐνοποιώντας τὴν ἥδη κατακερματιμένη συνειδήση σάν τέτοια. Ἀπό κεῖ καὶ πέρα οἱ τέτοιοι εἶδους ἰδεολόγοι - δέν μπορούμε νά μήν παραδεχτοῦμε πῶς βοηθοῦν ἀποτελεσματικά στὴν ὀργάνωση τῆς φαινομενικότητας, παράγοντας ζηλότυπα μιὰ ἀπειρία μορφῶν ψεύτικης συνειδήσης. Μόνο πού οἱ μελέτες τους ἔγιναν περισσότερο ἐπίγειες καὶ λιγότερο ὀλέθριες: ἐτσι δέ δυσκολεύεται κανεὶς σήμερα νά βρει θεολόγους πού ἐπιμένουν στὸ δτι πρέπει νά «ἀνεβεῖ ἡ ἀγοραστική δύναμη τῶν φτωχῶν», η «πολιτικὸν» πού ἀπ' τὰ λαϊκά καφενεία καὶ τὴν μαγγούρα τῶν μπράβων πέρασαν μέ σχετική εὐκόλια μπρός στὰ μικρόφωνα, στὶς ύπερσυγχρονες σάλες τοῦ «Κάραβελ», η στὶς παλαβές τους ἀναλύσεις γιὰ τὶς ἀνάγκες καὶ τὸν «ἔξανθρωπωμό» τῆς, πάντα ἀποδεκτῆς, τεχνοκρατικῆς κοινωνίας. «Αναλύσεις πού θά 'καναν ἔναν ἐπιχειρηματία, η ἔναν δποιοδήποτε σοφάρο οἰκονομολόγο - ἀπ' τοὺς λίγους πού ἀπόμεναν -, νά ξεραθεῖ στὰ γέλια. «Οπωδήποτε ὅμως, ἔνα δημοκρατικό σύστημα δέν μπορεῖ παρά νά ἀνεχεται ἀυτούς τοὺς ἀνθρώπους μέ τὸ ἐμπορευματικοποιημένο κύρος, νά ἀνεχεται τὴν παρουσία τους καὶ τὶς ἀναλύσεις τους, πού καὶ τὸ δύο βλάφτουν, μακροπρόθεσμα, μα πού δημιουργοῦν ἔνα «τώρα» χρυσοφόρο γι' αὐτό: ἐφ' δύον τὰ βιβλία τους πουλιοῦνται είναι ἀποδεκτά. «Ἐξάλλου δικαθένας είναι «ἔλευθερος» νά διαλέξει τό είδος τῆς ἀλλοτρίωσής του.

«Ομως ἄν η κρίση πού περιγράφεται στά βιβλία αὐτῶν τῶν περιφερειακῶν ἵερέων τοῦ πνεύματος, ἀποτελεῖ γι' αὐτούς χρυσοφόρα πηγή πλούτου, γιά τὸ πο σημαντικό καὶ πιό χρήσιμο είδος ἰδεολόγων τῶν καιρῶν μας ἀποτελεῖ πηγή ἀνησυχίας: γιατὶ οἱ οἰκονομολόγοι ἔχοντας σάν κύρια ἀνασχόληση τὸν μηχανισμό τῆς λειτουργίας τῆς ἴδιας τῆς κοινωνίας, ἔχουν μπρός στὰ μάτια τους τὴν εἰκόνα ἔνος μηχανισμοῦ πού δέν λειτουργεῖ πιά καλά: μα τό νά καταλάβουν τί ἀκριβῶς δέν πάει καλά, είναι γι' αὐτούς ψυσικά ἀδύνατο.

Τά κριτιρία τους λοιπόν, ἀνάγονται στὴν σκέψη τῆς τάξης πού τούς προσέλαβε καὶ πού σχεδιάζει τὴν λειτουργία μιᾶς κοινωνίας πού η ἴδια δημιούργησε. «Η συνειδήση τῆς ἀστικῆς τάξης ἀντικατοπτρίζει τό είναι της, τό κάθε στιγμή ἐπιθυμητό είναι τοῦ συνόλου τῆς κοινωνίας: είναι η ἀντίληψη, τό θεωτητικό σχήμα τῆς συγκεκριμένης ζωῆς πού ἔχει πραγματοποιηθεῖ μέσα στὴν παραγωγική σχέση ἀρχικά, καὶ κατόπιν, με τὴν ἐπέκταση αὐτῆς τῆς σχέσης στὸ σύνολο τῆς κοινωνίκης ζωῆς: γιά τὴν ἀστική τάξη η ζωή, η ἱστορία είναι μιὰ διαδικασία πραγμοποιημένη, μιὰ ἱστορία πραγμάτων, ἐμπορευμάτων πού μές τό παραγωγικό προτοές ἀπόχτησαν δικιά τους ἀντόνομη ὑπαρξη. Σάν ύποκειμένων λοιπόν στὴν ἱστορία καὶ σάν δημιουργοῦ τῆς ἐξέλιξης τῆς ζωῆς πού έχονται δχι οι παραγωγοί, μά το κεφαλαιο, τά ἐμπορεύματα, οι τιμές τους, τά Ισοζύγια, τά ἐλλείματα κ. ο. κ. «Ἡ ἴδια η κοινωνία είναι ἔνας σωρός πραγμάτων ἀποτιμητέων καὶ μετρήσιμων κι ἡ καθημερινή ζωή μιὰ ἐξέλιξη στὴ σχέση μεταξύ πραγμάτων: ἐτσι η κρίση στὴν κοινωνία είναι μιά κρίση

οίκονομική, μιά διατάραξη στήν σχέση μεταξύ πραγμάτων μέσα σ' αυτή τη σχεδιασμένη λειτουργία, φυσικά ύπεισέρχονται διάφοροι «άσταθεις» παράγοντες: δπώς οι συνδικαλιστικές πιέσεις και η συνακόλουθη άνοδος στην τιμή του έμπορευμάτος πού λέγεται έργασία, οι άνακατατάξεις στόν τρίτο κόσμο κλπ. Μά δύοδήποτε στίς παροδικές τούτες άσταθειες, ή αρχουσα τάξη έχει τό πάνω χέρι κι έτσι σύντομα τίς άφομοιώνει: στή πραγματικότητα δλες αύτές οι προβλέψιμες άναταραχές είναι μιά έπικληση στήν συστρωτική κίνηση τού κεφαλαίου.

Έτσι λοιπόν, ή φετιχιστική σκέψη τών οίκονομολόγων, άδυντατει DE FACTO νά έντοπιστει τό πρόβλημα: σκυμένοι πάνω στά χαρτιά και σε πολυσύνθετους ύπολογισμούς προσπαθούν νά βρούν τό στίγμα τής άναταραχής, νά προσδιορίσουν τό σημείο τής κοινωνικής άναφλεξης. Ή άποτυχία τους μεγαλώνει τήν άγονια και κάνει τόν τελευταίο ίπνο τών άστρων άκομη πιό άνησυχο: δι περίφημος «ρεάλισμος» τους δέν είναι παρά ένας χονδροειδής έμπειρισμός πού ζεκάθαρα πιά δέν τολμάει νά άντικρισει τήν πραγματικότητα.

Όσο γιά μᾶς, στό μέτρο πού δέν άσχολούμαστε μέτην δημιουργία έκτροπων, παραπρόμει μέτην σιγουριά και χαρμόσυνη βεβαιότητα τήν ιρσιτική άποσύνθεση τού ταξικού έχθρού σέ παγκόσμια κλίμακα: ή άδυναμία του νά άναλύσει τήν πραγματικότητα και συνακόλουθα νά άμυνθει προιωνίζουν τήν άναπτφευγη έπικράτηση τής προλεταριακής έπιχειρησης σ' δλον τόν πλανήτη. Μές τό ζετυλίγμα τών καταστάσεων,

διαφαίνεται ξεκάθαρα ή ΠΟΙΟΤΗΤΑ τής κρίσης πού οι έπαναστάτες άπό καιρό είχαν προβλέψει. Ή διάλυση τής φαινομενικότητας στό Λίβερπουλ, στήν Ζυρίχη, στό Γκντάνσκ, πιστοποιει αύτό πού ή καταστατική θεωρία και τό έξεγερμένο προλεταριάτο άπό καιρό γνώριζαν - μέτην διαφορετικό τρόπο δ καθένας - διηλαδή ή κρίση μέτην δοπιά άπό τήν άρχη άκομη έζησης πλάι - πλάι δ καπιταλισμός, είναι μιά κρίση έπαναστατική, μιά διατάραξη στής έπικρατούσες παραγωγικές και κοινωνικές σχέσεις. Στήν κυριολεξία, δέν πρόκειται για μιά «ένδοχενή οίκονομική κρίση, μιά για μιά κρίση τής ίδιας τής οίκονομίας μάναταραχή που άρχιζει άκριβως στό σημείο πού διηθρωπος άρνεται νά τόν διαχειρίζεται ή οίκονομία. Ή τεράστια μάχα τής προλεταριοποιημένης άνθρωποποίησης πού δέν έλλεγχει τίς τύχες της σέ κανένα έπιπεδο, στό δόρμο, στό σχολείο, στό έργοστάσιο και στούς άλλους τομείς οργάνωσης τής σύγχρονης φρίκης, ήδη δοκιμάζει τά δηλα πού θά τήν βοηθήσουν νά σαρώσει διλα τό όχυρα τής άλλοτριώσης. Ο κεντρικός μύθος πού συγκροτούσε τό έμπορευματικό σύμπαν δένεται άποφασιστικά πλήγματα, καθώς μές τήν ΙΣΤΟΡΙΚΗ του κίνηση τό προλεταριάτο άνακαλύπτει πώς τά άνειρα και οι έπιθυμίες του δέν έμπειροχονται πιά σ' αύτόν: τό άπαγορευμένο δνειρο τής δλόητης, τό μόνο πραγματοποιήσιμο ίστορικά δνειρο, ξαναγυρίζει στό στρατόπεδο τών άλλοτριωμένων: δνειρο πού έργα τών άπανταχού καταστασιακῶν είναι νά μετατρέψουν σέ συνειδήση.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΟΥΣ

Σέ μια κοινότητα πού σπαράζεται άπό τίς μάχες τών διαδόχων, οι δολοπλοκίες και οι φατριασμοί συνθέτουν τίς συνθήκες τής νομιμότητάς της. Γιά νά ύπάρξουν δμως οι Γκέλφοι και οι Γκιμπελλίνοι, πρέπει πρότα νά έπαρξει ή Φλωρεντία τής άντιστορικής συνείδησης: δσος οι μάζες ακολουθούν τούς άρχηγούς τους, τό παιχνίδι γίνεται κοινά άποδεκτό. Τό PALAZZO VECCHIO, σκυθρωπό σύμβολο έξουσίας και παραίτησης, παραπρετει άπό τά ίψη τής έκδηλώσεις τού πάθους, τήν όχλαγωγία και τίς διαμάχες τών φατριών, περιμένοντας άδιάφορο τόν νικητή πού θά έγκατασθει στά σπλάχνα του για νά κυβερνήσει τήν άλλοτριωμένη κοινότητα. Τήν στιγμή δμως πού δ ζχλος άπειλει τούς δρους κυριαρχίας δλων τών άρχοντων, μιά λύση άπομένει στούς διεκδικήτες: νά ένωσουν τίς δυνάμεις τους γιά νά σώσουν τόν ίδιο τόν θρόνο.

Οι έκλογές τίς 18 Οκτώβρη, δέν θά άμφισβητήσουμε πώς είναι ένα άπό τά πιο σημαντικά γεγονότα τής μεταπολεμικής ίστορίας τής Έλλαδας. Ισως τό σημαντικότερο αύτής τής περιόδου και σίγουρα τό πο σημαντικό τών τελευταίων χρόνων. Μά έχοντας άποδειξει άλλοι πώς ή πραγματική ίστορια τής έποχης πού χει για δρόστημά της τούτη τήν ήμερομηνιά, μπορει νά γραφει μόνο άτην μεριά τής κοινωνικής έπανάστασης, θά άμφισβητήσουμε τό πώς και γιατί είναι κάτι τέτοιο.

Ζούμε σέ μια έποχή ταραγμένη πού κάθε άλλο

παρά δείχνει διάθεση νά έπιστρέψει στήν δμαλότητα. Ένας γενικός άναβρασμός μές τόν δποίο οι συνειδήσεις παρασυρμένες στό πνεύμα τών καιρῶν διαλέγονταν στρατόπεδα. Κοινωνίες γνωστές για τήν εύρυθμιά τους φαίνεται ξαφνικά πώς τρελλάθηκαν, ένω κοινωνίες πού ποτέ δέν ήσυχασαν έπαναδραστηριούσιον τους παραχοποίους τους, πού πολυπλήθεστεροι άπό ποτέ, είναι τούτη τή φορά άποφασισμένοι νά πετύχουν τούς άνομολόγητους σκοπούς τους.

Τίς αίτιες τού έμφυλιου αύτού πολέμου, πού γιά πρώτη φορά στήν ίστορια έχει τό χάρισμα νά είναι ταυτόχρονα και παγκόσμιος, τίς καταδείξαμε μέτην πρώτο μέρος τής «τριλογίας», έχοντας δείξει μέ ποιανού μέρους πάνε οι συμπάθειες μας, ή καλύτερα σέ ποιο στρατόπεδο βρισκόμαστε. Έρχομαστε έδω νά περιγράψουμε τίς τελευταίες μέρες τής φαινομενικότητας και νά μετατρέψουμε τήν αίσθηση τού XAMENOU ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ πού πλανέται έντονα στό στρατόπεδο τών άφεντικών σέ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ.

Μπροστά λοιπόν στά σημπτώματα τής κρίσης παγκόσμιας έπιδημίας, ήδη παντού ένδημικής, τό έλληνικό κράτος σπειώνται νά άμυνθει, νά άνακτησει τό χαμένο έδαφος, τό κύρος του, και νά άντιτρέψει τήν δλέθρια προσποτική τής «πωτικής τάσής τού ποσοστού έλλεγχου του πάνω στήν κοινωνία». Η έμπορευματική κοινωνία, πού ή λειτουργία τής έχει σοβα-

ρά διαταραχτεί και πού η υπαρχή της άπειλεται, δέν μπορεί νά θριαμβεύσει παρά μόνο συντριβούντας τόν φορέα της άναταραχής. Τό χτύπημα τοῦ κράτους έναντια στό προλεταριάτο πού 'χει έξαγελθεί γιά τίς 18 'Οκτώβρη, βασίζεται στό γενικό άντεπαναστατικό σχέδιο τῶν καιρῶν μας: ή τελική άνωμέτρηση είναι γνωστό πώς θά γίνει' τό κράτος τό ξέρει έστω και συγχισμένα καὶ σπεύδει νά δηγήσει τόν έχθρον του σέ γνωριμό έδαφος, τοῦ δόποιον οι θέσεις μάχης έχουν ήδη διαλεχετεί προσεκτικά ἀπό τό ίδιο. 'Η κριτική οργάνωση τῆς ψευδαίσθησης τῆς ἀλλαγῆς είναι ἀκριβῶς τό ἐπίμαχο στοιχεῖο πού μπορεῖ νά κατανοθεῖ μόνο μέσα στήν ίδιαιτερότητα τῆς ἐποχῆς μας.'

Μέσα σ' αὐτό τό πανταχόντα πρέπει νά καταγγελθούν καὶ νά ύποστούν ἀπήνη διωγμό καὶ ίσως δλα νά ἀλλάξουν, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ. Τό προλεταριάτο πού μέσα στήν άνατρεπτική του κίνηση ἀρχίζει νά καταλαβαίνει τοὺς έχθρούς του - τήν ἐργασία, τήν ίδιοκτησία, τό κράτος, τό ἐμπόρευμα - καὶ νά τούς ἐπιτίθεται δλο καὶ πιό συχνά πρέπει νά ἀλλάξει στόχους καὶ ἀντικείμενα ἀνατρεπτικῆς ἐναντοχόλησης. Είναι ή καινούργια μάχη τοῦ 'Αννιβάσεις μοντέρνα ἔκδοση. Τό προλεταριάτο πρέπει νά δεῖ τόν έχθρο του στά βόδια μέ τό δάδει, καὶ τέτοιος ψευδικούς στόχους οι τεχνικοί τῆς χειραγώησης καλούνται ἀπευθυνόντα νά ἐφεύρουν. Τό προλεταριακό σχέδιο νά ἐκαταλειφθεῖ, ὁ έχθρος δέν είναι τό κράτος, ἀλλά μόνο μιά φατρία του, ή δεξιά, τό θέμα δέν είναι ή κατάργηση τῆς ἐργασίας ἀλλά ὁ «ἔξανθρωπισμός» τῆς τό ίδιο ἀκριβῶς γιά τήν δεξιά: δ ἐχθρός φυσικά, δέν είναι ή ἐργατιά ἀλλά οι «ἀποκλαντήτες» τῆς, φιλοιμπολεσβίκοι κ. λ. π. πού θέλουν νά καταλύσουν τήν «δημοκρατία» (λέξ καὶ αὐτή δέν έχει σύνταστικά καταργηθεῖ, μαζί μ' δλα τά μικροστρέματα, ἀπ' τήν πραγματική κίνηση πού δεκαετίες δοιοίσης ή δεξιά). καὶ γενικά μέσα σ' αὐτό τό «δργιο τοῦ ψευδόνους δου κανεῖς δέν μένει ἐγκρατής», τό προλεταριάτο καλείται νά ἐγκαταλείψει τό ιστορικό του σχέδιο καὶ νά

ἀκολουθήσει τούς τεχνικούς τῆς χειραγώησης, τή στιγμή ἀκριβῶς πού ἐτοιμάζεται νά πάρει τήν τύχη στά χέρια του.

«Ἐνα τέτοιο «κόλπο» δέν πρέπει καθόλου νά νομιστεί πώς ἀνάγεται σέ μια ἀντίληψη τῆς ιστορίας δπου «δ πο ποντόρος νικᾶ». 'Απέχοντας πολύ ἀπ' τό νά είναι μιά «γενική παραπλάνηση τοῦ πνεύματος», τό ἐκλογικό COYP D' ETAT δέν είναι παρά τό παιχνίδι πού παιζεται μπρός στό ηδη παραπλανημένο βλέμμα, ή ἐπιβράβευση τῆς γενικῆς κοινωνικῆς συνθήκης μιᾶς ἑποχῆς πού δλοι ζοῦν μέ ἐνο τρόπο πού τούς διαφεύγει. 'Η συνείδηση πού έχει πραγματοποιηθεῖ σέ δλες τίς δικάνεις τῆς ζωῆς, δέν ἀναζητᾶ παρά τόν νέο τῆς διασχειριστή. 'Ετοι είναι φανερό πώς ή στρατηγική τοῦ κράτους δέν ἀρχίζει στίς 18 'Οκτώβρη, ἀλλά πολύ πιό πριν. 'Η ἐπιβολή τοῦ λεγομένου «ἡπίου πολιτικοῦ κλίματος», στήν δόποια συνεργάστηκαν οι κάτε ἀπόχρωσης πολιτικοί καὶ συνδικαλιστές, ἀπέβλεπε ἀκριβῶς στήν ἐπαναφορά τῆς κοινωνίας σέ μια τάξη - προπαντός ὁ κόσμος πρέπει νά ἀναστείλει τήν ἀνατρεπτική δραστηριότητα, νά ἐγκαταλείψει τό πεζοδρόμιο, στήν ἀναμονή τοῦ μεγάλου γεγονότος.

«Η πολιτική αὐτή πίστωση χρόνου, ἀπέβλεπε στήν προετοιμασία τοῦ κράτους γιά τήν θεσμική του αὐτομεταρρύθμιση καὶ κύρια στό νά πειστεῖ δ κόσμος γιά τό ποιό τής ύποσχόμενης ἀλλαγής: ήταν χρόνος κερδισμένος ΓΙΑ τό κράτος, καὶ μόνο γι' αὐτό. Σ' δλη τούτη τήν περίοδο, καὶ παρ' δλη τήν μεγαλειόδη σύμπτωσι τῶν κοινάτων πάνω στήν τήρηση τῆς τάξης δέν ξελιγαν καὶ οι μικρόψυχοι φατριασμοί: δ καθένας συνέδεται τήν ἀλλαγή μέ τό δνομά του καὶ κατηγορούνται τούς ύπολοιους ἀκριβῶς μέ τόν τρόπο πού τά πραγματικά κέντρα ἔχουσιας τοῦ είχαν ὑποδείξει. Μέσα σ' αὐτόν τόν κρατικά σχεδιασμένο καταμερισμό τῶν θεαματικῶν καθηκόντων, ἔνα πρᾶγμα ἀποφεύγθηκε μέ ζῆλο νά είλοθει: πώς ή ἀλλαγή θά γίνει ΕΤΣΙ ΚΙ ΑΛΛΙΩΣ, είτε βγει ἡ ἀριστερά είτε όχι, πώς αὐτή ή ἀλλαγή πού ύπόσχονται δέν είναι παρά ή τεχνοκρατι-

κτή ρύθμιση των έκκρεμοτήτων του συστήματος, ένας έξορθολογισμός στά χνάρια της ΕΟΚ, μιά αύτομεταρρύθμιση τοι κράτους άπαραίτητη για την δυνάντα του.

“Οσοι κατά καιρούς πολέμησαν αύτό το κράτος κι αντή την κοινωνία μέ την έπλιδα κάποτε νά φτιάχουν πάνω στά έρειπτα τους μιά κοινωνία και ξενα κράτος της άπολυτης άρεσκειας τους, είδαν την έποχη πού τά πολεμούσαν νά τους ξεφεύγει άπο τά χέρια: ή άριστερά, Σταλινική για την Έλλαδα, σταλινική κυρίως, στολισμένη μέ διάφορα σταλινοειδή φολκλόρ στήν Εύρωπη, στήν μόνη έποχη πού της προσφέρονταν οι υλικές βάσεις για τάξη μπόρεσε να διοικήσει την άναπτυξή τών παραγωγικών δυνάμεων, ή ΕΑΜΟσταλινική γραφειοκρατία ξέσας κάθε ιστορικό ρόλο. Ή στρατιωτική συντριβή τού ΕΑΜ — ΕΛΑΣ στά 1945 — 49, στήν δποία ευχαρίστωσαν υπεργάστηκε ο Στάλιν μέ τους δυτικούς, πρός χάριν της παγκόσμιας ΤΑΞΙΚΗΣ ίσσοροπιας, σήμανε το δριτοτικό τέλος μιᾶς φάσης της καπιταλιστικής άναπτυξής κι δλων τών πραγματικών της άντιθεσών: σήμανε το ίστορικό τέλος της άριστερᾶς, πού στήν συνέχεια συμπεριλήφτηκε στίς νέου τύπου καπιταλιστικές κοινωνίες σάν κρατικό ίδεολογικό παράρτημα και σάν δικλείδια άσφαλειάς τους: άπο κει και πέρα ή άναλυση της άριστερᾶς και τού ρόλου της, δέν μπορει νά γίνεται πάρα μόνο σέ συνάρεσια μέ την κοινωνία της δποίας άποτελει συστατικό μέρος: της κοινωνίας του θεάματος.

Μέσα στόν καταγισμό τών προεκλογικών μηνυμάτων, ο ρόλος τών διαφόρων γραφειοκρατών της άριστερᾶς, γίνεται διάφανος: ξένοντας καταλάβει πώς ή συνέχιση της υπαρξής τους ξεχαρτάται διμεσα άπο τήν υπαρξή ΑΥΤΗΣ της κοινωνίας, μπαίνουν στήν υπηρεσία της και χρησιμοποιούνται άπο αύτήν, όχι χωρίς κέρδη για τούς ίδιους, σάν ένα δπλο παραπλάνησης: ο ρόλος τους στήν άργανωση της φαινομενικότητας είναι κυριαρχος σ' δια τά έπιπεδα - στό πραχτικό, σάν συνδικαλιστές φροντίζουν άρκετά άποτελεσματική τή φρούρηση της άποστασματικής συνειδήσης και στό θεωρητικό, φροντίζοντας νά άποσπάσουν δσο τό δυνατό μεγαλύτερο ποσοστό τών άποτελεσμάτων αύτης της φρούρησης, νταβατζήδες της έργατικής δύναμης, σκλάβοι και φρουροι αύτης της κοινωνίας, υπηρετούν τό κράτος καλύπτοντας τήν πραγματική προλεταρική άντιθεση, μέ την κρατικά έγχυμενή ίδεολογική γήίτζα τών καιρών μας. Ξένοντας δεθει διά παντός στό άρμα τών πριγκήπων, τίποτα δέν τους έγγυαται ένα διαφορετικό τέλος άπ' αύτούς.

Τό σύνολο της άριστερᾶς λοιπόν, ξένοντας καταλάβει πρό καιρο πώς ένας στρατός ποτέ δέν άλλάζει στρατηγούς τήν ώρα της μάχης, χώνεψε για τά καλά τήν μιζέρια τού ρόλου του: δταν τό κράτος δέχεται έπιθεση, ή μόνη κρατική ίδεολογία πού μπορει νά υπάρχει, είναι ή ίδεολογία τού κράτους, τού δποίου ή

άριστερή γραφειοκρατία σπεύδει νά γίνει ίδεολογικό έξαρτημα κι η άξια χρήσης του είναι πολύτιμη για τό σύστημα, άν και όπως θά δοῦμε παρακάτω ταχέως φθίνουσα.

‘Η ύπηρεσία πού προσφέρουν λοιπόν αύτά τά μισθοσυντήρητα καθάρματα, είναι ή έδια ή δργάνωση τού ψέμματος τής άλλαγής. Προσπαθούν μέ κάθε τρόπο νά έπενδύσουν μέ τή έμπιστοσύνη τού «λαού» τίς συσωρευτικές κινήσεις τού κεφαλαίου, παρουσιάζοντάς τες διαφορετικές άπο δι. τι είναι. ‘Η άλλαγή αύτή πού δέν θά είναι τίποτε άλλο άπο τήν δριτοτική κυριαρχία τού ποσοτικού στή ζωή, ή «καπιταλιστική τελείωση», πρέπει νά είδωθει άπο τον κόσμο σάν ή έκπλήρωση τών πόθων του. Στήν δργάνωση αύτού τού ψέμματος έπιστρατεύονται χίλια πτώματα τού παρελθόντος, πού χωρίς νά χουν καμιά σχέση μέ τήν ποιότητα αύτης της άλλαγής, γίνονται εικόνες αύτονομηνες, πού χρησιμοποιούνται άπο τούς γραφειοκράτες για μιά πό πειστική παρουσίαση τού ψέμματος.

‘Ετοι στα πανηγύρια τού ΠΑΣΟΚ, ή φωτογραφία τής άνταρτισας τού ΕΛΑΣ κρέμεται δίπλα στήν φωτογραφία τού Γκεβάρα, ένα πού δίπλα φαντάζει ή φωτογραφία τού συνταγματάρχη Καντάφι, πού μόλις πρόσφατα άρνήθηκε τόν «αξιόλογο ήγέτη» Χίτλερ: ένα παραλήρημα, δπου μέσα άπ' τό σχιζοφρενικό βομβαρδισμό άποσπασματικών εικόνων και ίδεολογικής άσυναρτησίας έπιχειρει τήν διαστρέβλωση τού προλεταριακού σχεδίου, δπως αύτό έκφράζεται στό έργοστάσιο και στό δρόμο: ή άλλαγή στά σίγουρα πρέπει νά γίνει, μά τό πως θά γίνει, αύτό είναι δουλειά τού κράτους, δταν τό έπανδρωσμού μέ στελέχη μας. ‘Η άλλαγή πού «θά πραγματώσει τά δηνεια τού λαού, άπ' τό 40 και μετά, δέν θά ‘ναι παρά ή παραλλαγή τού κράτους.

Φυσικά κάθε άλλαγή τού κράτους είναι ταυτόχρονα και κοινωνική άλλαγή ή μάλλον ή δεύτερη πάντα προηγείται. Μέσα στήν ίστορια, κάθε κοινωνικός σχηματισμός ώριμαζει μέ μιά άποτελευτή άκριβεια τίς προϋπόθεσεις τής καταστροφής του και τής γέννησης τή νέας ποιοτικής άνωτερης, κοινωνίας. Τό κράτος, δργανο ταξικής κυριαρχίας, σχηματίζεται μέ τήν έπικράτηση τής τάξης πού προστατεύει. ‘Έτοι κάθε άλλαγή στό κράτος σημαίνει μιά άλλαγή στής ίδιες τίς κοινωνικές συνθήκες πού διοικει.

Στής παρούσες συνθήκες σίγουρα δέν έχουμε μιά ποιοτική άλλαγή άλλα μέταβαση άπο ένα στάδιο τής συσώρευσης σ' ένα δπλο. Οι άλλαγές στήν κρατική δουμη, δέν είναι αύτή τή φορά, παρά ή άποπειρα υπεράσπισης κοινωνικών θεσμών πού ήδη βρίσκονται σέ διλόπλευρη κρίση. Στήν κυριολεξία δέν δργανώνεται κάτι καινούργιο, μά μονάχα ή πο πάργη άποσυνθεση τού παλιού είναι ή υπεράσπιση τού τελευταίου ταξικού σχηματισμού, ή δργάνωση τής παρακμής του, πάνω στήν δποία ή ίστορια ήδη διεκδικει τά δικαιώματά της.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΗΣ ΒΙΑΙΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

‘Ελινει γεγονός πώς τό κείμενο αύτό δέν θά μπορούσε νά χει γραφει, άν κάποιοι άλλοι δέν τό γραφαν πρώτα στούς δρόμους κι άκομη πώς άν δέν είμασταν

ένα κομμάτι αύτού τού πραγματικού κινήματος ίσως γράφαμε κάτι άλλο, εύκολα άφομοιώσιμο στόν ψευτοεναλλακτικό κόσμο τών διανοουμενίστικων παραλ-

λαγῶν τῆς θεαματικῆς ἀποσύνθεσης: τόχρισμα τῆς καταστασιακῆς κριτικῆς, είναι πάς σαν κριτική τοῦ προλεταριάτου είναι ή μόντι πού λέει τὴν ἀλήθεια· γιατὶ στὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, ή μόντι τέξῃ πού μπορεῖ νὰ μιλήσει τόσο γ' αὐτήν, δυσ καὶ γιά δλες τίς προηγούμενες, είναι ή τάξῃ πού πρετοιμάζει τῇ νέᾳ θυποχῇ. Τὸ προλεταριάτο, ή μόντι τάξῃ πού θὰ καταργήσει δλες τίς τάξεις, καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρετοιμάζοντας τὴν πρώτη φάση τῆς παγκόσμιας ἴστοριας ποὺ θά ἐγκαθιδρύσει τὸν ἀνθρώπινο ἔλεγχο πάνω στὶς συνθήκες τῆς ζωῆς. Τὸ τέλος τῆς ἴστοριας τῆς συνείδησης πρετοιμάζει τὴν ἀρχή τῆς συνείδησης τῆς ἴστοριας, καὶ στὸν καιρὸν μας ἡ ἴστορική σκέψη ἀνήκει μονάχα σ' αὐτὸύς ποὺ τὴν πραγματώνουν.

"Ισως μερικοί μᾶς κατηγορήσουν γιὰ ὑπερβολικά αισιοδόξους η̄ ἡλιθίους εύτυχισμένους στὴν λυρική τους ἄγνοια. Τούς ἐπιστρέφουμε τὸν ἰσχυρισμό μὲ μεγάλη ἐπιείκια. Δέθα ἀρνηθοῦμε βέβαια τὸν κακόβουλες προθέσεις μας ἀπέναντι στὸν κόσμο τοῦ ἐμπορεύματος ἀλλά σ' αὐτὴ τὴν πρόθεση θά προσθέσουμε πάς δέν πηγάζει ἀπό μιὰ δένηση τῆς ἐποχῆς μας: ή δημιουργία ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ἀνήκει σὲ κάποιους ἀλλούς, πολὺ μακρινούς καιρούς, καὶ δὲ οὐσιαστικός θάνατος τὸν μεγάλων ἱδεολογῶν καὶ δλων τὸν ψευδαισθήσεων τοῦ παρελθόντος σχημάτισε τὴν κοινωνιολογική μας βάση. Δὲν σερνόμαστε καθόλου πίσω ἀπό τὴν ἐποχή μας ψαχνουλεύοντάς την ἀπεγνωμένα, γιὰ νὰ βροῦμε μερικὰ πραγματικά γεγονότα πού θὰ χωρᾶν στὸ ἱδεολογικὸ μας σκάρφωμα. Ἀντίθετα οἱ προθέσεις μας κατασκευάστηκαν ἀπ' τὴν πραγματική κίνηση καὶ είναι κακόβουλες ἐπειδὴ είναι οἱ μόνες ἴστορικές.

Σχετικά μὲ τὴν ἄγνοια πού θὰ μᾶς προσάψουν - η̄ ἀλήθεια είναι ἔντρομα - μερικοί διανοούμενοι, τούς έχουμε ἥδη ἀπαντήσα. Κι ἀν λάβουμε ὑπ' ὅψιν τὴν θέση κλαδί ποὺ κατέχουν στὴν ἀμύνη τοῦ κράτους, τὰ αἰσθήματα τους είναι στὰ σίγουρα δικαιολογημένα, μᾶς καὶ διασθάνοντα πάσι τὸ προλεταριάτο δχρί μόνο πά δέν ἀγνοεῖ τὴν ἐποχή του, μά πιορεὶ σ' ἔνα διαλεκτικό παιγνίδι νά διαγνώσει σαρκοστικά τὶς «κρυφές» ζώνες ἀμύνας τοῦ κράτους πού οἴλια μέ σπουδὴ πρετοιμασταν, καὶ νά γελάσει εἰρωνικά μὲ τὴν ἀχρηστία τους, προτοῦ δὲ παντὸς τίς ἀφανίσει. Κι αὐτὸ γιατὶ μόνο τὸ προλεταριάτο δρᾶ καὶ σκέψεται ἴστορικά καὶ μπορεῖ, τὸ ἵδιο καὶ μόνο αὐτὸ, νά διαγνώσατο τὸ ἔδος τῆς ἀλλοτρίωσῆς τους καὶ νά τοὺς ὑποδεῖξει ἀιδόμενα τὸ λάθος τους: ὑπόδειξη χωρίς καμία δένησης ήταν τοὺς ἀρχοντες, μᾶς καὶ ἡ γητραία τους δέν ὑπάρχει καὶ ἀκόμη δέν νοεῖται, πατὶ είναι οἱ ἐπιμέρους ἀτέλαιες πού δέν μποροῦν νά ἔξαφνιστοῦν πάρα μόνο μέ τὸ θάνατο τῆς ἐποχῆς τους πού ἀργοτελείναν.

"Οσο γιά τὸ ἄν ἔμαστε λυρικοί, αὐτὸ δέ τὸ σκεφτεῖ τὸ κράτος: τὸ τελευταῖο ἥδη κατέχει τὸ ἀμφιβόλο προνόμιο τοῦ νά μήν κατανοεῖ πά κεθδόλου τὴν ἐποχή ποὺ διακεῖ: μπορεῖ ἀδύκαμα νά νομίζει πάνω οἱ ἀπαντάστατες κούλουριασμένα γύρω ἀπό τὸ ισχνό φῶς τῆς λάμπας τοῦ ὑπογείου, ἀπεργάζοντα τὴν καταστροφή του σὲ μᾶ δίχως προηγούμενο συνωμοσία. Παρασυμένοι ἀπ' τὴν παρανόηση τῆς ίδας τους τῆς ἴστοριας, δέν μποροῦν νά ἐτομάσουν τὴν ἀμύνη τους παρά σὲ βάσεις ἀρχαὶκές - μᾶ συνωμοσία μπολεσβίκων αὐτὸ

είναι δλο. Χωρίς νά 'χουν καταλάβει τὸ πῶς η ἀστικὴ τάξῃ, στὸ σχέδιο τῆς ἀνόδου της, συνέτρεψε δλα τὰ κινήματα τοῦ φανομενικοῦ λυρασμοῦ, πού περιπλειεῖται στὴν φράση 'ἐπανάσταση ἡ θάνατος', δέν μποροῦν οὔτε νά φανταστοῦν τὸ πόσο ἄμεσα πρακτικό περιεχόμενο παίρνει αὐτή η φράση γά τὸ προλεταριάτο στὴ σημερινή μεγάλη δύνη τοῦ καπιταλισμοῦ: ἔνας πλανήτης μή κατακίσιμος, μά καθημερινή ζωὴ ἐκβαρβαρισμένη ἀπ' τὸν ἐμπορικὸ ἐπεργαλυτικό, μά γη κατεστραμένη ἀπ' τὴν μόλυνση, πού ἔχει πάλιον σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες ἐκτιμήσεις τῶν γραφαικοτάπων τῆς Οὐάσιγκτον καὶ τῆς Μόσχας, μπορεῖ νά καταστραφεῖ συνολικά 200 φορές ἀπό τὸ πυρηνικό τους ὀπλοστάτιο. 'Αν τὸ προλεταριάτο δέν νικήσα, σύντομα οἱ πρίγκηπες θά πρέπει νά ἐφεύρουν μηχανές πού θὰ καταναλώνουν.

"Ηδη δλα αὐτά τὰ λάθη τοῦ κράτους, προσωνίζουν μία τελ είως λανθασμένη στρατηγικὴ στὴν ἀντιμετώπηση μας. Κι αὐτὸ μόνο τὸ γεγονός, μᾶς δίνει μά ἀμετρητὴ αἰσιοδοξία αἰσιοδοξία δυμως χωρίς καμία δένηση χρήσης ἔξι από τὸ προλεταριάκο σχέδιο καὶ τὴν στρατηγικὴ του. Φυσικά τὸ κράτος μές τὴν ἀπόλυτη του σύγχυση καὶ ἀγνοεῖ, μπορεῖ νά μᾶς δικάσει, νά μᾶς μεταχειριστεῖ σάν ταραχοπαίοντας καὶ νά μᾶς ἔχοντάσα. Μά μᾶς καὶ τελευταία ἰσχυρίζεται πῶς γίνεται δλοένα καὶ πό δρθολογικό, θά μᾶς ἐπτρέψει νά τοῦ δώσουμε δριμένες συμβούλους, δχρὶ γὰ τὴν ἐπιβράδυνση τῆς ήττας του - αὐτές τὶς συμβούλες θά τὶς κανοπαίσουμος ἀντίστροφα ἔκει πού ἔμεις θέλουμε - μά γὰ τὴν ἀποψυγή ἀσκοπων κανήσεων ἐν δγα τῆς ἐθνασίας του.

Τὰ κρητήρια τῆς ἀστικῆς σκέψης, δέν μπόρεσαν νά κατανοήσουν τὴν ὀργάνωση τῶν ἐπαναστατῶν ἔξορμήσουν τοῦ παρελθόντος, παρά σάν μά ἐπιχειρηματικὴ ἀπόφαση διαφορετική ἀπ' τὴ δικαίη τους, ἀποφασισμένην νά τοὺς πάρει τὰ ήνια τοῦ ἀρματος τῆς οἰκονομίας, πού ἀπλά θά ἀλλαξεις ήνιοχο. Πραγματικά τὸ προλεταριάτο, δποτε ἐπακεῖς αὐτὸ τὸ παχνίδι ἔχανε: ἐπαναστάτες πού ἔχαναν τὴν ζωὴ τους στὰ δοφοφράγματα, είδαν τὶς προσπάθειες καὶ τὶς ἐλπίδες τους νά προσκρύουν στοὺς ἴστορικοὺς περιορισμούς τὶς ἐποχῆς τους καὶ στὸ δλωληρωτικό γραφαικοτάκο ψέμα πού χτίζονταν πάνω σ' αὐτούς: ή ὑποανάπτυξη καὶ τὸ φάντασμά της ἀπόδειχτηκαν Ικανά νά συντρίψουν τὸ προλεταριάκο σχέδιο, στὸ βαθμό πού ἀναμεγνύονταν στὶς ἀπόπειρες τῆς δασχείρησης της. 'Οστόσο οἱ ἀμυδρές ἀνταγόρεις τῆς ἐπαναστατικῆς πορτῆς πού ηδη τρεμόπακαν, φανέρωνταν μά θέληση τελείων διαφορετική ἀπ' τὶς συνθήκες τῆς συντριβῆς της. Σήμερα στὴν ἐποχή τῆς οἰκονομικῆς τελείωσης, ή ἔχαγγελμένη οὐστοπία, βρίσκει γόνυμο διαφορος στὴν πραγματική κίνηση, καὶ τὸ προλεταριάτο παῖει σ' δλλα πεδία: ἔχοντας ήσασα καὶ ἔχοντας καταλάβει τὴν οἰκονομία τὴν χρησιμοποιεῖ, γά νά κάνει τοὺς καιρούς δύσκολους γά τοὺς πρίγκηπες - είναι δνα παχνίδι πέρα ἀπό τὴν οἰκονομία, ἀπρόσιτο γά τὰ ἀφεντικά διου τοῦ κόσμου, πού ἀρχίζει ἔκει ἀκριβῆς πού οἱ μεσθων συναντοῦνται ἔξι ἀπό κάθε μεσολάρθρη, γά νά δνειρευτοῦν πρακτικά ἔξι ἀπό τὴν αὐξημένη ἐπιβλωση. 'Η δυστονομα μπορεῖ στὸ μεταξύ νά συλλάβει τοὺς φανταστικούς μεσολαβητές της συνάντησης: ηδη τὸ 68 προσπάθησε νά βρει τοὺς ἀρχηγούς τῆς

περιπέτειας· δέ δέ βρήκε παρά τρεῖς ήλιθους.

Κι δόλα αὐτά διστοχα καὶ ἀνώφελα, ἐπειδὴ ἡ περιπέτεια τῆς ἀνατροπῆς δέν φταίχνεται ἀπό κάποιους κρυφούς ἡγέτες, ἀλλά ἀπό τὸ σύνολο τῆς προλεταριοποίησης ἀνθρωπότητας γά τιτιες δάχνετες δσο καὶ ἀφορμές. Τὸ παχνίδι ποὺ ταΐς ετούτην ἡ φανερή συνωμοσία μπροστά στά μάτα τῆς ἔξουσίας, πού ἀδυνατεῖ νά διαγώσται καὶ νά πολ ομήσαι. Οἱ ταχικές τοῦ κράτους στήν σημερινή περίοδο ἀποτυχαίνουν.

Μεγάλο λάθος θά ήταν τελικά, νά είδωθει ἡ αισιοδοξία μας κάτω ἀπό τὸ πρίσμα τῆς παλῆς ρεφορματικῆς ἀνταπάτης γύρω ἀπό τὴν «δυνατή καπιταλιστική κατάρρευση» πού ἀπό τέτοια ἔγνει στούς καρούς μας αὐτό πού ἡ πατόπτεια τῆς ἡδη ἔξηγγαλε, κρατικό δηλαδή ἐπιχείρημα: τὸ φευχαστικό αὐτό ἔκκρημα τῆς σκέψης ὅρσαμένων διανοούμενων μέ τύψαις συνειδήσεως καὶ πλήρη ἀγνοία ἀπό τότε είναι οἴλια καὶ τό τι συμβαίνα δίπλα τους, ἀγγίζα τά δρά του τοῦ παράλογου, ἀν δέν κραθεῖ σά μά ἀπ' τίς μορφές ὑπεράσπωσης τῆς ἀστακῆς νομοδότης. Τὸ προλεταράτο καὶ δρόλος του στήν κρίσιτες ἔξαφανίζοντα μέ μαγικό τρόπο ἀπ' τὴν μπαγγέτα τῶν διευθυντῶν τοῦ θεάματος, καὶ μαζί μ' αὐτό, τά δναρά του οἱ βλέψεις του ι ἐποχή του, ἀρα καὶ ἡ κίνηση πού ἐτακμάζα τό τέλος αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, πού καταρρέει ἀπό μόνη της, δέ δέ φέρει τίποτε τό κανούργο, μά τό τέλος τοῦ πολιτισμοῦ. Τά ἐπιχειρήματα γά τὴν δάσσωση τοῦ ὑπάρχοντος, ἡδη είναι ἐμφανή ἀπό τὸ πρίσμα τοῦ ἀστυνομικά ἐγγυημένου αὐτού μυστικισμοῦ. Μά μιλήσαμε ἡδη γιά αὐτό το είδος τῆς σκέψης: αὐτό πού πρέπει τελικά νά παρουσιάσουμε είλαι οι αὐτίες τῆς βεβαιότητάς μας, κι αὐτές μπορούν νά ίδωθον μόνο μέσα στήν προλεταριακή κίνηση πού συνθέτει τήν κρίσιτες καὶ διαγράφει τά ἀποτελεσματά τῆς.

Ἡ κύρια αὐτία τῆς σημερινῆς καίριας ἀποτυχίας τῆς ἀστικῆς τάξης δέν είναι παρά τὸ χρυσό μυστικό τῆς ιστορικῆς νομοτελείας: διτὶ δηλαδή ἔνας ταξικός σχηματισμός ἔχει τό δικαίωμα νά ὑπάρχει, ἐφόσον ἀναπτύσσει τίς παραγωγικές δυνάμεις πού μπορεῖ νά περικλείσει, δταν ἡ ἀνάπτυξη αὐτή σταματήσει, δ ταξικός σχηματισμός διαλένεται, κάτω ἀπό τὴν δράση τῆς ιστορικῆς τάξης πού ἀναπτύχθηκε μέσα στὸ παλήδετοι κι ἡ σημερινή κρίσιτες περικλείσει τό παλήδετο μέτρο τῶν δυνατοτήτων τῆς κάθε ἔξερσης, μ' ὅλα του τά παρεπόμενα.

Ἡ ἀστική τάξη, τό «ἀσυνείδητο δχημα τῆς ιστορίας», συνέχισε τήν πορεία τῆς συντρίβοντας κάθε στατικό στρώμα στό διάφορος του μόνου πραγματικά κυριαρχου: τῆς οικονομίας. Ἡ διάπτυξη τῆς τεχνολογίας σά μορφή ὑποταγῆς τῆς φύσης στήν κατεύθυνση τῆς συσσώρευσης διέλυσε τίς κλειστές κοινωνίες καὶ διούσι τούς τοπικούς περιορισμούς ἐκτόξευοντας τήν ἀνθρωπότητα, σάν παγκόσμια πιά ἐμπορευματική κοινότητα στή συνάντηση τῆς με τά ἐπαναστατικά της πεπρωμένα: πεπρωμένα στό βαθμό πού ἡ ιστορία τοῦ καπιταλισμοῦ ήταν ἡ ταυτόχρονη ιστορία τῆς διαδοχικῆς συντριβῆς καὶ συνεχοῦς ἐπιβεβαίωσης τοῦ προλεταριακοῦ σχεδίου.

Ἡ σημερινή μορφή τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας είναι ἡ θεαματική κοινωνία, ἡ τελική φάση τῆς συσσώρευσης ἐμπορευμάτων σέ βαθμό παροξυσμοῦ;

πού ἔφερε τῆς πρωταρχικές συνθήκες τῆς ἔξειδικευσης, τοῦ ὄρθολογισμοῦ καὶ τῆς πραγματοπιμέντης θέασης σέ πλήρη ἐπικράτηση. Ἡ παρακμή τῆς κοινωνικῆς ἀντῆς σχέσης, ἀποτελεῖ τήν λυδία λιθο τῆς ἀποτυχίας τῶν ἀρχόντων νά ὀργανώσουν τή φαινομενικότητα σ' ὅλα τά ἐπίπεδα. Καὶ ταυτόχρονα τό μίτο τῆς Ἀριάδνης, στή πραχτική κατασκευή τού «λυμένου αινίγματος τῆς ιστορίας».

Ἡ ἀστική τάξη στή δύση της φαίνεται πώς ἀνακάλυψε τό μυστικό δλων τῶν προηγουμένων τῆς ἐπιτυχίων: τήν ὀργάνωση τῆς φαινομενικότητας, ἀν καὶ τό φοβερό αὐτό δπλο πού χρησιμοποιήθηκε δσο ἔπρεπε στο παρελθόν, τό παρόν τείνει νά τού δψαιρέσει κάθε ἀξία χρήσης: γιατί ἡ χρήση τῆς ὀργάνωσης τῆς παραπλάνησης, δέν μπορεῖ παρά νά γίνει πάνω σέ μιά ἐνεργή παραπλανητική κοινωνική σχέση. Τή στιγμή πού ἡ σχέση αὐτή, ἡ συμμετοχή τοῦ προλεταριάτου στήν παραγωγή, στήν κατανάλωση κλπ. τίθεται ὑπό ὀμφιστήση δ μαναδικός ἐγγυητής τοῦ θεαματικοῦ σχεδιασμοῦ μένει ἡ ἀστυνομία.

Ἡ παρακμή τῆς ἀστικῆς τάξης πρέπει νά ἀναζητηθεῖ στή δυνατότητά της νά ἀναπτύξει περισσότερο τίς παραγωγικές δυνάμεις στήν ὑπόσχεση μιᾶς νέας «χρυσῆς ἐποχῆς» πού θά πείσει τό προλεταριάτο νά παρατησει τήν ἀνατρεπτική τοῦ δράση καὶ νά συνεργαστεῖ. Ὁλα δώμα τά πραγματικά γεγονότα, συνθέτουν μιά δάπανηση ἀρνητική μένει μόνο δ μαρσημός τῆς τέχνης, τῆς ἐργασιακῆς ηθικῆς, τῆς καταναλωτικῆς ἰδεολογίας, τῆς παραδοσιακῆς πολιτικῆς, τοῦ συνδικαλισμοῦ, τῶν προτύπων συμπεριφορᾶς καὶ δλού του κόσμου τοῦ θεάματος: καὶ στή ρίζα δλων αὐτῶν, ἡ θέληση τοῦ προλεταριάτου νά ξεμπερδεύει μ' δλα αὐτά στό ἀτέρμονο ἀνατρεπτικό παίγνιο τῆς ὀργάνωσης τῆς δλότητας καὶ τῆς νέας ἐποχῆς, δπου παρόμοιοι διαχωρισμοῖ δέ θά 'ναι ἀνεκτοι καὶ χρήσιμοι.

Ἄπ' τήν δλλη μεριά, δέν μπορεῖ νά ἀγνοηθεῖ τό πόσο δνοχηλητικά μειώνονται τά περιθώρια ἐκλογῶν τῆς θεαματικῆς πολιτικῆς τοῦ κράτους. Στήν «Ἐλλάδα, «ἐπίστημα» πιά μέλος τῆς καπιταλιστικῆς κοινότητας, ἡ ἀντανάκλαση τῆς κατάπτωσης τοῦ παγκόσμιου καταμερισμοῦ τῶν θεαματικῶν καθηκόντων είναι φανερή. Ἡ ἀρμονική εἰλόνα τοῦ θεαματικοῦ ψευτόκοσμου καὶ τής πολιτικῆς του, καταρρέουν ἀπ' τά χτυπήματα τοῦ προλεταριάτου» ἡ Δύση πού καυχόταν γιά τήν «ταξική τῆς ισορροπία», τή «Δημοκρατία» καὶ τήν «κοινωνία τῆς ἀφθονίας» της, βλέπει ἀπ' τό 60 και μετά, νά φυτρώνουν στή καρδιά της στασιαστικά κινήματα πού χαλάν αὐτή τήν εἰλόνα» ἡ Ἀνατολή περήφανη γιά τήν «σχεδόν» ἀταξική τῆς κοινωνία, βλέπει ἀπ' τό 56 και μετά, νά ἀποκαλύπτεται στά μάτια τοῦ κόσμου δ ταξικός πόλεμος πού μένεται στίς κοινωνίες αὐτές τοῦ δλοκληρωτικοῦ γραφειοκρατικοῦ ψεύματος: ἡδη οι Πολωνοί ἐργάτες ἔχοντας ἀνακαλύψει τήν οικονομία, ἐμπαιζούν τούς γραφειοκράτες τοῦ Κρεμλίνου πού ζέρουν πώς αὐτή ἡ «Πολωνέζα» είναι δριστικό τους ρέκβιεμ.

Μέσα στήν τροχιά αὐτή τῶν καταστάσεων, δπου τά πάντα ἀλλάζουν, κάτω ἀπό τό προλεταριακό ἐγχειρημα πού βρίσκεται σέ πλήρη ἔξειδηση σ' δλο τό πλανήτη, ἡ «Ἐλληνική ἔξουσία βλέπει τά δπλα της νά

φθείρονται. Παληοί πολύτιμοι σύμμαχοι πού άπολαμβάνοντας τήν έμπιστοσύνη τῶν ἑργατῶν μποροῦσαν δεντα νά τούς μανυφρέρουν, γίνονται καμμένα χαρτιά στά χέρια της. Πώς οί «Ελληνες ἑργάτες νά πιστέψουν στό Κ. Κ. Ε., διαν ή «πατρίδα τοῦ σοσιαλισμοῦ» παραδέχεται ἐπίσημα στίς συμφωνίες τοῦ Γκντάνσκ πῶς δολοφόνησε 40 ἑργάτες; Ή, πώς νά δεχτοῖν τή μετάβαση - δάννατη ἀλλωστε - σέ κοινωνίες ἀφθονίας δυτικοῦ στύλ, δταν ἀπό τή Ζυρίχη, τό Λονδίνο, τό «Αμστερνταμ, τό Βερολίνο ἔρχονται βροχή ἐμπρακτες δηλώσεις δυναρέστειας και καταγγελίας;

«Ηδη 'δτι θάρχει, δξίζει νά καταστραφεῖ».

Γιά τό Έλληνικό κράτος μιά ἀναβολή έχει κερδοθεῖ: πρόκειται δημοσιά γιά μιά πύρεια νίκη, στήν δποία θυσίασε δλους τούς συμμάχους του, πού δέν θά μπορέσει στό μέλλον νά ξαναχρησιμοποιήσει: μιά ανδος τοῦ ΠΑΣΟΚ στήν έξουσια, σημαίνει τό δριστικό κάνωμα τοῦ πράσινου χαρτού πού 'ναι και τό τελευταίο, μᾶς και ή ἀναβολή ουτή, θά ρίξει και τίς τελευταίες ψευδαισθήσεις: ήδη «πίσω ἀπό τίς ψήφους τῆς 18 'Οκτωβρη, κρύβονται οι πλάκες τοῦ λιθόστρωτού», γιατί οι αιτίες τοῦ ταξικοῦ πολέμου πού 'χει και δω ἀρχίσει, βρίσκονται κάπου ΑΛΛΟΥ, ἀπό τίς προγραμματικές διακρούσεις τοῦ 'Ανδρέα. Ταλάπωροι σαλιτμπάκο τῆς αὐλῆς, δικρίνος δέν θεραπεύεται μέ ασπρινή!

Αύτο πού βρίσκεται σέ δλόπλευρη κρίση, είναι δ μύθος συγκρότησης τῆς ἐμπορευματικῆς θεαματικῆς κοινωνίας: ή ἀπεριόριστη ἀνάπτυξη σταμάτησε γιά πάντα, δχι γιά κάποιες ἐνδογενεῖς αιτίες, μά γιατί ήδη συσωρεύτηκαν στή συνειδηση τῶν ἀνθρώπων δλες οι

προϋποθέσεις τοῦ ξεπεράσματός της. Θά 'ταν ίσως «γοητευτικό», νά ψάχναμε νά βρούμε κάποια μελλοντικά στάδια συσσώρευσης, ἀλλά ή διαλεχτική έχει τήν ἀδυναμία νά δασχολεῖται μόνο μέ γεγονότα πού συμβαίνουν: μά ἀφήνουμε τήν ἐνασχόληση αύτή στήν κοινότυπη φαντασία τῶν διανοούμενων, πού ποτέ δέν ξιασθαν νά σκέφτονται διαλεκτικά, έστι και τώρα δέν φροντίζουν νά μάθουν νά ζοῦν. «Ετσι χάνουν» κι είναι ή πρώτη φορά στήν ιστορία πού κάποιος χάνει γιατί δέν συμμετέχει στήν προετοιμασία τής γοητευτικῆς έπανάστασης.

Στό μεταξύ ή ιστορία γράφεται ἀλλού: σέ κάθε ἑργοστάσιο, δρόμο, σχολείο, σέ κάθε χειρονομία, σέ κάθε σχέση, δπού τό προλεταριάτο ἀρνεῖται τή μισθωτή ἑργασία, τό κράτος, τήν ιδεολογία, τό νεκρό χρόνο, τήν ἔξειδικευση, τό ἐμπόρευμα, σάν ιστορικός φορέας πού στή διαλεκτική του κίνηση ζωγραφίζει μ' ἀρητικά χρώματα τό προσχέδιο τοῦ νέου κόσμου, τοῦ κόσμου τής αύτοδιεύθυνσης, τήν ἀντικρατική δικτατορία τῶν ἑργατικῶν συμβουλίων.

«Οσο γιά μᾶς «στρατηγοί χωρίς στρατό» στό τέλος τής ιστορίας τῶν διαχωρισμῶν, δίνουμε τή μέθοδο στό παιχνίδι πού θά μᾶς ξεπέρασε και τήν προσποτική στά πάθη, γιά νά γεννήσουν νέα. Είναι τό σχέδιο τῆς μεγάλης περιπέτειας μίμεσα φτιαγμένης ἀτ' δλογυς γιά δλους, τής προλεταριακής ἀπάντησης στό χτύπημα τοῦ κράτους. Τό γενικευμένο σαμποτάζ τῆς ἐμπορευματικής - θεαματικής κοινωνίας πού 'χει παντού ἀρχίσει, δέν είναι παρά ή ψηλάφιση τῶν ἀπεριόριστων δυνατοτήτων τῆς δλόπτηας, τό ιστορικό χτύπημα τῶν μαζῶν, πού θά σημάνει τήν εισβολή τους στήν TERRA INCOGNITA τῆς ἀνθρώπινης ἀπόλαυσης,

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΘΕΑΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τόθέαμα προσπαθεῖ νά μετατρέψει τήν άνθρωπινη συνείδηση, σέ παθητική άντανάλαση εικόνων πού τό ideo προβάλει και πού μ' αύτό τόν τρόπο βρίσκεται στήν πλεονεκτική θέση νά προβλέπει τίς έπιδρσεις τους. Οι εικόνες αύτές, πρέπει συνεχώς νά συγκεντρώνουν δλα τά βλέμματα έπάνω τους και συγχρόνως νά τά καθιστούν άνικανα νά διακρίνουν τόν παραγωγό τους. «Έτσι ή κύρια παραγωγή αύτής τής κοινωνίας, τό θέαμα, στηρίζεται στήν παθητική άποδοχή τού· «δτι είναι φαίνεται», και άπολαμβάνει τήν εύρεια κατανάλωσή του.

Τό κείμενο θά δσχοληθεῖ μέ μία άπο αύτές τίς εικόνες, παγκόσμιας κατανάλωσης πού είναι δ πόλεμος. 'Η εικόνα τού πολέμου γιά τό προλεταριάτο έχει διαχωριστεί άπο τούς παραγωγούς της και πλανιέται πάνω άπο τά κεφάλια δλου τού άνθρωπινου γένους, πού τήν άποδέχεται σάν υπαρκτή και πού ή μόνη του μέριμνα είναι νά τόν άντιμετωπίσει μέ τόν καλύτερο δυνατόν τρόπο η νά τόν άναβάλει.

'Ο πόλεμος δπως παρουσιάζεται άπο τά μέσα μαζικής ένημέρωσης, είναι ή πιό άπεχθής εικόνα πού είναι δυνατό νά παρουσιασθεῖ και πού μ' αύτό τόν τρόπο βρίσκει τήν χρηστική της δξία γιά τούς διαχειριστές τής έξουσίας, άπο τήν μιά μεριά σάν άπειλή και άπο τήν δλλη σάν θέμα προσφερόμενο γιά άκινδυνη δρνηση, πού έχει τήν δυνατότητα νά παραπλανεῖ και νά δκτονώνει τίς μάζες.

Βέβαια θά ήταν άστειο νά πιστέψουμε δτι θά μπορούσε νά πλασαριστεῖ μία τέτοια θεαματική άπειλή χωρίς νά υπάρχει και κάποια πραγματική βάση, και ή πραγματική βάση υπάρχει: Μέ τήν λήξη τών δύο παγκοσμίων πολέμων, — τών «τόσο φρικιαστικῶν» — μιά σειρά άπο πολέμους και τοπικά κινήματα, κάνουν καθημερινά τήν άπειλή τού τρίτου και «φρικιαστικότερου» πολέμου πιό πραγματική. 'Η καθυστέρηση τής άνπτυξης τών παραγωγικών δυνάμεων στόν τρίτο κόσμο και τίς ήμιαναπτυγμένες χώρες, είναι τό ενύφορο έδαφος γιά τήν άνπτυξη κινημάτων μέ σκοπό τήν άπειλευθέρωση τής παραγωγικής διαδικασίας ή τοπικῶν πολέμων μέ έδαφικές διεκδικήσεις. 'Οταν τά κινήματα αύτά και οι πόλεμοι άνάγονται στήν «βστατη τών συγκρούσεων», αύτή μεταξύ Ρωσίας - ΗΠΑ, τότε οι χάρες αύτές άπο πηγές πρωταρχικής συσσώρευσης τής ίδεολογίας τού πολέμου. 'Ο κάθε πολίτης αύτής τής γῆς πρέπει νά πάρει θέση ύπερ τής μίας ή τής δλλης άντιμαχόμενης πλευρᾶς ή νά έκφράσει τήν θλίψη του γιά τήν παγκόσμια είρηνη πού άπειλείται. Αύτή μάλιστα είναι ή θεωρία μαζικής κατανάλωσης πού προωθείται, δηλαδή δτι ή έπεκταση τών τοπικῶν πολέμων σέ παγκόσμιο πόλεμο, είναι ή μοναδική λύση στήν κρίση μεταξύ τών κρατῶν.

'Αλλά δστη χρηστική δξία έχει γιά τό σύστημα τό νά μεταδοθεῖ ένα ψεύτικο μήνυμα στόν πληθυσμό, δλλη τόση έχει και τό νά κατορθωθεί και ή ίδια του ή άρνηση νά παραμένει σέ έπιπεδα πού ή δλήθεια του νά μήν άμφισβητείται. Και γι' αύτό τό σκοπό ή θεαματική κοινωνία έχει νά

παρουσιάσει τόν κρατικά έγγυημένο «έχθρο» της: τήν άριστερά, πού ύποδεικνύεται χωρίς φόβο σάν ή μόνη άρνηση τού συστήματος, μά πού ποτέ της δέν άρνηθηκε αύτό πού τό θέαμα ύπερασπίζεται: τό κράτος. 'Ολόκληρη ή άριστερά — από τά κλασικά κομμουνιστικά κόμματα μέχρι τούς άριστεριστές — καλείται νά πάρει θέση μπρός στόν έπερχόμενο πόλεμο, καί αύτή είναι πάντοτε ή ίδια: άφοτλισμός, υφεση, ξέω οι στόλοι, ειρήνη. Μ' αύτόν τόν τρόπο η άριστερά αποδεικνύει δτι άπό κάτοχος τής «σκέψης δίχως δρνηση» γίνεται τώρα καί κύριος υπέρμαχος τής άρνησης τής σκέψης. Αύτό πού τά κόμματα τά προσκολημένα στή Ρωσική γραφειοκρατία άρνούνται στό προλεταριάτο νά σκεφτει, καί οι άριστεριστές άρνούνται νά σκεφτούν οι ίδιοι, είναι αύτό πού ή κριτική πού ξέρει νά ξεπερνάει τίς φαινομενικότητες γνωρίζει: ή κρίση μεταξύ κρατών είναι στήν πραγματικότητα ή κρίση τής ίδιας τής νομιμότητας τού κράτους.

Μπροστά στό δίλημα πού προβάλλουν: πόλεμος ή ειρήνη δλα τά κράτη είναι φιλειρηνικά, μόνο πού στήν πραγματικότητα ή υφεση πού έπιδιώκουν είναι ή ταξική υφεση. Αύτό αποδεικνύουν οι έθνικές δμοψυχίες, τούς κατ' αύτό τόν τρόπο νικημένου - ένωμένου λαού, άπεναντι στό φάντασμα τού πολέμου, δπως καί τό δτι δ έκτελεστής τού πολέμου, δ στρατός είναι τό κατ' ξέοχην λεραρχικό σύστημα, δπου ή νεολαία δλου τού κόσμου διδάσκεται τήν ύποταγή, είτε σέ περιόδους ειρήνης είτε σέ περιόδους πολέμου.

*Αλλά άν δ πόλεμος παρουσιάζεται καί είναι «ή συνέχιση τής πολιτικής μέ ἄλλα μέσα», τό συνεχῶς αὐξανόμενο κύμα τῶν ἀγριων ἀπεργιῶν καί τῶν έξεγέρσεων τής νεολαίας πού σαρώνει τό καπιταλιστικό σύμπαν, πιστοποιεί δτι τά «ἄλλα μέσα» σίγουρα θά χρησιμοποιηθούν, ή συνέχιση τής πολιτικής δχι. 'Η πολιτική, «ή σφαίρα τής έξειδικευσης τής έξουσίας», καταδικάζεται καθημερινά άπό τό παγκόσμιο προλεταριάτο μαζί μέ δλες τίς ἄλλες έξειδικευμένες δραστηριότητες στόν άφανισμό.

Καθήκον τής έπαναστατικής κριτικής σήμερα είναι νά δίνει ώθηση στήν πραγματική κίνηση τής Ιστορίας — πού συντελεῖται στούς δρόμους καί τά ἐργοστάσια βέβαια καί δχι στίς διασκέψεις κορυφής — ἀποκαλύπτοντας τό θέαμα τού πολέμου μαζί μέ δλες τίς ἄλλες θεαματικές δυνατότητες διάσωσης τού καπιταλιστικού συστήματος ή τής καταστροφής του άπό ἄλλη δύναμη έξω άπό τό προλεταριάτο. (Είναι γνωστό δτι δ πόλεμος καί ή έπερχόμενη άπολυτη καταστροφή τού δινθρώπινου γένους παρουσιάζεται σάν ή πρώτη καί ή μοναδική άπαντηση σέ δποιαδήποτε πιοιτική άνακατάταξη θά μπορούσε νά έπιχειρθεί, τήν δύναντότητα αύτοῦ τού έγχειριμάτος έχουμε άναλύσει στήν Αύτοδιεύθυνση Νο 1 στό δρθρο Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΣΧΑΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΑΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΣΧΑΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.)

*Η άριστερά θά άναρωθηθεί πῶς είναι δυνατόν νά άμφισβητούμε τήν ἀπειλή τού πολέμου δταν είναι τόσο καταφανής. Δέν άμφισβητούμε τήν ἀπειλή ἄλλα είμαστε σίγουροι γιά τήν μή δυνατότητα τού πολέμου καί ίδιαίτερα μάλιστα ἐπειδή ή ἀπειλή είναι τόσο καταφανής. "Άλλωστε αύτό πού τά άριστερά κόμματα ποτέ δέν κατανόησαν έξαιτίας τής ίδιας τους τής Υπαρξής σάν μικρογραφίες έθνικής γραφειοκρατίας, τό προλεταριάτο καί ή νεολαία δλου τού κόσμου, ἀγηφόντας τό θέαμα τού πολέμου καί έχοντας ἐπιδοθεί στόν πόλεμο ένάντια στό θέαμα συνιεδητοποιεί μαζικά. Στό Λονδίνο, τό Βερολίνο, τή Βαρσοβία, τή Ζυρίχη, τό "Αμστερνταμ, τό Παρίσι, τήν 'Αθήνα τό προλεταριάτο καί τά προλεταριοποιημένα στρώματα τού πληθυσμοῦ, διαδηλώνουν έμπραχτα δτι δ πόλεμος δέν πρόκειται νά γίνει γιατί ήδη έχει ξεσπάσει δ παγκόσμιος έμφύλιος πόλεμος. "Ένας πόλεμος πού ξέχει ξεβράσει δλες τίς «καλές ύποθέσεις» καί ζητάει τήν ζωή ΤΩΡΑ, καί πού ή μοναδική του κατάληξη είναι ή κοινωνία τῶν έργατικῶν συμβουλίων, ή γενικευμένη αύτοδιεύθυνση.

«ΘΑ ΦΑΝΕΙ ΤΟΤΕ ΟΤΙ ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΕ ΑΠΟ ΚΑΙΡΟ ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΣΗ ΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΠΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ ΕΠΡΕΠΕ ΜΟΝΟ ΝΑ ΤΟΝ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙ.»

Η ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ

“Οταν ή άληθεια γιά κάποιο γεγονός είναι γνωστή μόνο σ’ αύτούς που έχουν λόγους νά θέλουν νά είναι μυστική και στούς άλλους πού θέλουν νά τούς βλάψουν, θά πρέπει ότι δεύτεροι γιά νά είναι τό κακό άνεπανόρθωτο γιά τούς πρώτους, νά παρουσιάσουν τήν άληθεια χωρίς χρονοτριβή - άλλα δχι χωρίς σκέψη - σ’ αύτούς τούς τρίτους που έναντια τους αυτά τά γεγονότα κύρια κατευθύνονται.

Χωρίς χρονοτριβή γιατί ή άληθεια δταν παραμένει άναμεσά μας γιά πολύ καιρό. Βλαβερή γιά μάς θά γίνει και ίνστερα δρχρηστή, μιά πού περισσότερο μέ γέμα στό τέλος θά μοιάζει. Βλαβερή στό μέτρο πού ή έπιθυμία τους, θά συμφωνει μέ τήν άπόφασή μας τό γεγονός της άληθειας νά μείνει σε μάς, πού γνωρίζοντάς μας με εύκολιά θά μᾶς έξοντώσουν δύναται θελήσουν. «Αχρηστή γιατί αύτοι «έλέγχοντας τό παρέλθον έλέγχουν τό μέλλον και έλέγχοντας τό παρόν έλέγχουν τό παρελθόν».

Νά λοιπόν μερικοί λόγοι γιά νά πολεμάμε τήν λήθη τῶν γεγονότων άφοι σκοπός μας είναι νά άποφύγουμε τό DE FACTO γεγονός τής λήθης και τίς δλέθριες έπιπτώσεις τους. Βέβαια «δτι πρότα είναι άληθεια, ήταν άληθεια άπό πάντα γιά πάντα, δμως αύτό δέν πρέπει μόνο νά μείνει στή σκέψη μας».

Είναι σκόπιμο λοιπόν νά μεταφέρουμε τίς σκέψεις, τίς πράξεις και τήν συνείδησή μας, στό κέντρο τής κίνησης τῶν προλεταριοπιτημένων στρωμάτων τού πληθυσμού, δίνοντας έτσι ήταν ένα τέλος στό διαχωρισμό άναμεσα σε μάς και στούς τρίτους και μιά θέμηση στό τέλος τῶν διευθυντῶν.

“Οσοι άκόμα δέν πείσθηκαν, ήσας σκεφτοῦν και τούτο: τό δτι δηλαδή «δεν είναι ποτέ καλόν» άμυνεσαι γιατί ή νίκη στήν έπιθεστη άνηκει». Ο αντοπεριορισμός στήν άμυνα διδάσκει νά μή μιλάμε στούς άνθρωπους γιά τό κάθε τί πού σκεφτόμαστε άπό τό φύσιο τής έπικειμένης καταστολής. «Ομως τό μόνο πού μπορεί νά έγγυηθει ή άπόφαση αύτή, είναι ή μή άμεση χρονικά καταστροφή άπό αύτή τή δράση τού γεγονότος γιά τό όποιο δέν μιλήσαμε. «Ομως μήπος μ’ αύτή τή μέθοδο δέν θά βρεθούμε κάποιους μέρα προστά στό έγκλημα τής σκέψης; Τότε άραγε θά άποφασίσουμε νά

μή σκεφτόμαστε;

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟΣ ΓΙΑ ΜΑΣ ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΓΙΝΕΙ «ΚΟΙΝΟ ΜΥΣΤΙΚΟ» ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ.

ΟΧΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΕΨΗ. Αποφασίζοντας νά χρησιμοποιήσουμε τίς πένες και τόν άνοιχτό διάλογο, θά πρέπει νά άποφύγουμε αύτο πού στούς άνθρωπους συμβαίνει συχνά: νά δείχνουν δηλαδή περισσότερο θάρρος δταν άρχισουν ήνα έγχειρημα παρά δταν τό τελειώνουν. «Νά ζεπεράσουμε τό τηματικό και άρτημένο γεγονός γιά νά φθάσουμε στήν συγκεκριμένη ούσια του, και ίμεμεσα στό νόματά του». Γιά νά ξει ή άναστάτωση τό μέγεθος πού τής άξιζει, νά παρουσιασθεί δχι μόνο ή άληθεια σχετικά μέ τή δημιουργία τού ίδιου τού γεγονότος άλλα και οι άληθειες σχετικά μέ τίς έμρηνεις του πού δόθηκαν άτη τήν άστε φατριά πού σήμερα θέλει νά άναλαβει τήν διεύθυνση τής κοινωνίας. Γιατί άν ή εύθυνη γιά τό σχεδιασμό τού γεγονότος άποδοθει σ’ αύτή τή φατριά, πώς τάχη τό ψέμα νά άνηκει μόνο σ’ αύτή, τή στιγμή πού δλες μιλήσαν γιά αύτό λέγοντας δλες ψέματα; Βέβαια οι διαφωνίες ύπαρχουν και τά ψέματα ήταν διαφορετικά, μόνο πού έρχονταν αύτά νά καλύψουν δλα μαζί, τή μόνη πραγματική διαφωνία τού προλεταριάτου, γιά τό ψέμα πού τού άνακοινώθηκε συνολικά.

«Η ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΠΑΡΑΓΕΙ ΤΗΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΜΑΧΗΣ»

Η κριτική πού ήδη ξεκίνησε, άναγκαστικά θά άναφερθει και στήν ίδεα πού έχουν γιά τό γεγονός άτομα και άδαμες μέ τά δποια έρχόμαστε σχεδόν καθημερινά σε έπαρη. Η ίδεα αύτη διαμορφώθηκε κάτω άπό τήν έπιδραση δρισμένων χρόνιων καταστάσεων και ίθεμαστε στό σημείο, νά οίκειοποιηθει τήν έπιστημη έκδοχή τού γεγονότος. Η κριτική θά γίνει αύτοκριτική, στό μέτρο πού τήν πλάνη αύτή τήν κατείχαμε και ίμεις στό παρελθόν. Η σκληρότητα τής κριτικής έδω δέν μπορει νά νοηθει σάν δικαιώμα αδλά σάν υποχρέωση.

ΣΕ ΤΙ ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ Η ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η ούσια τής χρήσης τής τρομοκρατίας, άναγνωρίζεται μέ εύκολια παντού, δπου οι ιστορικές δυνατότητες τού προλεταριάτου, έκδηλώνουν στήν πράξη τήν έπιθυμία τους «νάστερίουν τήν άταξια χωρίς νά τήν άγαπησουν». Είναι τότε, οι άντιστορικές πιά δυνατότητες τού παλιού κόσμου, πού πρέπει νά άποδείξουν στήν πράξη τήν έπιθυμία τους, νά διαφυλάξουν τήν «τάξη» πού τόσο άγαπούν. Η χρήση τής τρομοκρατίας συνίσταται τώρα, άκριβως στή τρομοκρατική χρήση τής παραποίησης τής προλεταριακής έπιθυμίας. Αποδίδοντας στήν δράση τού προλεταριάτου, ίδεολογικές ταυτότητες και πρακτικές - πού σάν τέτοιες πάντα τούς άνηκαν - έφευρισκουν έτσι τήν εικόγια τής έπαναστατικής σύγκρουσης. Στήν ούσια

δμωας δέν άποκαλύπτουν, παρά τήν δράση τού συνέλου τῶν ίδεολογιών και πρακτικών, πού διαιωνίζουν αύτή τή τάξη πραγμάτων. Ο δικαιολογημένος άστοροπιασμός πού φανερώνεται μέ τήν άπαρχή τής κατανάλωσης αύτής τής είκόνας, έμπειρεχει στό βάθος του τόν ιστορικά δικαιολογημένο άστοροπιασμό γιά τό φτώχειμα τής ποιότητας τής ζωής μέσα στήν γενικευμένη άθλιότητα αύτού τού κόσμου.

Τό προτέσσο τής παραποίησης τής πράγματικής σύγκρουσης μεταξύ προλεταριάτου και άστοκης τάξης, παρουσιάζεται άκριβως μέ τήν έμφανιση τής άστικής τάξης και τού κράτους τής και τήν μετέπειτα παγκόσμια νίκη τής. Στό πέρασμα τῶν καιρῶν, έκείνο πού άλλαξε είναι οι στόχοι μέ τούς δποιους πραγματόνον-

ταν τό προτοσές, άλλά δχι καὶ ή ούσια του, δ σκοπός του. Ή τρομόκρατια είναι μια στιγμή αὐτοῦ τοῦ προτεσές - δπως ὁ γκεβαρισμός ή δ συνδικαλισμός - άλλά κύρια ἐπίσης είναι στίς σύγχρονες θεαματικές κοινωνίες ή στιγμή τῆς μεγιστοποίησής του. Έκει πού οι ἐπαναστάτες ἀνακαλύπτουν τίς «ποτισμένες μέ δργή εἰρωνείς καὶ σερώνουν τό κάθε τί ποι ἐμποδίζει τά διονυσιακά τους ἔχειλίσματα», έκει οι τρομοκράτες ἔναντιστοκουν τούς ἑαυτούς τους, ὑπήρχες στούς ἀμυντικούς μηχανισμούς τοῦ κράτους, βάζοντας έκεινη τή βόμβα ή ἐκτελώντας ἔνα ξοφλημένο πολιτικό ή ἀρχιμπάτος.

Τό γεγονός δτι ή τρομοκρατία είναι ή στιγμή τῆς μεγιστοποίησής τῆς παραποίησης ἀποδεικνύεται δχι μόνο ἀπό την χρησιμότητά της σάν γιατρικοῦ σέ ἐποχές βαρειᾶς νόσου τοῦ συστήματος, άλλά ἐπίσης ἀπό τό δτι αὐτή θέλει νά ἐμπεριέχει τήν ίδια τήν ἐπαναστατική στιγμή τῆς ἐποχῆς. Αύτό σημαίνει πώς διαδίδοντας τήν βεντέτα τρομοκράτη ἀπόλυτο ἔχθρο τοῦ κράτους, ἐπιδιώκει νά περασθεῖ κάθε ἐπαναστάτης σάν τρομοκράτης καὶ νά ὑποβιβασθεῖ ἔτσι ή ἐπαναστατική στιγμή σέ βεντέτα ἔχθρο τοῦ κράτους: «Οι τρομοκράτες σκοπεύουν στήν καταστροφή τῆς τάξης καὶ τοῦ κράτους» οι τρομοκράτες, τούς βλέπουμε στό φίλι, καταστρέφουμν μ' αὐτόν ή τὸν ἀλλά τρόπο τήν τάξη τοῦ κράτους. Μιά χούρτα ἐπαναστάτες σέ δράση, δηλαδή τρομοκράτες, προκαλοῦν τόν πανικό καὶ τήν ἀγανάκτηση τοῦ πληθυσμοῦ. Ή ίδια ή ἐπανάσταση, ἔργο τῆς δράσης πολλῶν ἐπαναστατῶν, δέν μπορεῖ παρά νά συντίθεται ἀπό ἔνο πλήθος τέτοιες ἐνέργειες. Αύτό λοιπόν πού πρέπει νά προλάβουμε είναι τό ἀπόλυτο κακό, ή ἐπανάσταση. Σ' αὐτές τίς ἐπιχειρήσεις μας πρέπει νά είστε μαζί μας ἀν δέν θέλετε νά σκεφτούμε δτι είστε μέ τοῦ τρομοκράτης».

Νά λοιπόν πού ή τρομοκρατία θά ἐμφανιστεῖ σάν ή μόνη δυνατή ἀντίθεση πού μπορεῖ νά ὑπάρξει ἀπό τούς δηλωμένους ἔχθρους τῆς τάξης τοῦ παλιοῦ κόσμου. Τό κράτος τώρα μοιδέζει, περισσότερο παρά ποτε ἀλλοτε, νά είναι τό καθολικό συμφέρο τῆς κοινωνίας, ή συνείδηση τῆς «καλῶς ἔχειν» λειτουργίας της. «Ἐνδή καταστροφή τοῦ κράτους θά ταυτιστεῖ μέ τήν καταστροφή τῆς κοινωνίας, αὐτή, μέ τη σειρά της δέν θά ταυτιστεῖ μ' αὐτό πού είναι: ταξική. Ο κίνδυνος ἀφού γίνει ἐμφανής σάν κοινωνικός θά ἀντιμετωπιστεῖ σάν ἐγκληματικός καὶ οἱ ἀρνητές τῆς τάξης, σάν κοινωνικοί ἐγκληματίες. Αύτός πού ἀρνεῖται νά συμμετέχει σ' αὐτό τό ζωτικό γιά τό κράτος παιχνίδι καὶ τό ἐκδηλώνει στήν πράξη, θεωρεῖται ἔνοχος ἀπέναντι στό καθολικό συμφέρον. Ή παθητικότα στή συμμετοχή καταλήγει στήν προδοσία. «Οποιος δέν δίνει προτεραιότητα, δποιος δέν συνεργάζεται ἐνεργητικά δποτε οι καιροί τό ἐπιβάλλουν παρουσιάζει τά χαρακτηριστικά συμπτώματα τῆς νόσου, είναι μελλοντικός ἀρνητής άρα ἀρνεῖται τό μέλλον αὐτῆς τῆς κοινωνίας.

Ο ταυτισμός πού ἐπιχειρεῖται εὐθραυστος μπροστά σε μιά συνεκτική λογική, ἀποκτά τήν γνώμη συνεκτικότητα τοῦ εύθραυστου μέσα στήν σύγχρονη δργάνωση τῆς φαινομενικότητας. «Οποιος σήμερα ξεγελιέται σ' ένα θέμα, σπάνια δέν ξεγελιέται καὶ σέ δλα τά άλλα. Αύτός δμας πού θά ξεγελαστεῖ σχετικά μέ τήν τρομοκρατία ξεχοντας έτσι αὐταπάτες καὶ γιά τν

ἐπανάσταση, ξεγελιέται σίγουρα σέ δλα τά θέματα.

Παρουσιάζοντας ἔδο η ἀλλοῦ τό θέματα τό τί μπορεῖ νά κάνει ένας «ἐπαναστάτης» - δείχνοντάς τον νά καίει τό Μίνιόν ή νά δολοφονεῖ τόν «Αλτό Μόρο - προσφέρει στό προλεταριάτο τήν δυνατότητα νά σκεφτεῖ πάνω στό τί σίγουρα δέν πρέπει νά κάνει σήμερα. Χίλιοι ἐμπρησμοί πολυκαταστημάτων καὶ χίλιες δολοφονίες ἀστυνομικῶν δέν ώφελούν τήν κεφαλαιοκρατία σσο τήν βλάφτει μιά μονάχα ἀντιστοική καὶ ἀντισταλινή ἄγρια ἀπεργία ή ένα ἀπόλο σαμποτάς τῆς παραγωγῆς, βίαιο καὶ πετυχημένο.

«Οι σύγχρονες τρομοκρατικές ἐνέργειες ὑπῆρχαν είτε ἐπιθετικές είτε ἀμυντικές». Σάν ἐπιθετικές παρουσιάζονται οι πράξεις τῶν δργανώσεων πού ἀποτελοῦν τό ἐνοπλο τμῆμα μιᾶς καταπιεσμένης καὶ ἀπελπισμένης ἐθνότητας πού ἀναζητάει βυθούμενή στήν ψευδή συνείδηση ἀλλοτε τήν τοπική αὐτονομία καὶ ἀλλοτε τήν χαμένη πατρίδα. «Η ΕΤΑ, οι IRA, οι παλαιστίνιοι ἀποτελοῦν τίς θεαματικές πληγές σέ περιόπτη θέση, ἐνός κόσμου πού θέλει νά κρύψει τό μέγεθος τῆς πληγῆς πού σέρνει μέσα του. Η διεθνής ἀλληλεγγύη τῶν προλεταρίων, δν δέν θέλει νά μείνει μιά ψώφια είρωνται σά στόματα τῶν γραφειοκρατῶν, πρέπει τώρα νά δηλώσει στήν πράξη τήν ἐπιθυμία της, νά ξεράσει δλες τίς ιδεολογίες αὐτοῦ τοῦ κόσμου στό ἐσωτερικό κάθη χώρας καταργώντας τίς ἔτσι σ' δόλο τόν πλανήτη. Η νεολαία τῆς Αγγλίας χαριετίζει μέ τόν πιό δμορφο πρόπο στούς δρόμους τοῦ Λονδίνου τούς νεαρούς Ιρλανδών πού δέν περιμένουν τό θάνατο τοῦ ἐπόμενου ἀπεργού πείνας γιά νά συγκρουσθούν μέ τήν ἀστυνομία στά δόδοφράγματα τοῦ Μπέλφαστ.

Οι ἀμυντικές πράξεις τρομοκρατίας είναι τό καθημερινό ἐπίστημα γεγονός πού θέλει νά μιλάει γά δλα τ' ἄλλα, σε χρόνες πού πρέπει ν' ἀντιμετωπισθεῖ ή κρίση ή νά αναβληθεῖ δ ἐρχομός της. Στήν Ιταλία αὐτές οι πράξεις θέλουν νά καθυστερήσουν τήν ἐναρξη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἐνώ στή Γερμανία δπως καὶ ἔδω, δημιουργοῦν ἐκείνες τίς συνθήκες πού θά τούς φέρουν ηνισχυμένους σέ περιόδους κρίσης. Τέτοιες ἐνέργειες στήν Ιταλία ἐκτελοῦνται ἀπό τίς περιβόητες Ερυθρές Ταξιαρχίες, τούς «Ενοπλούς Προλεταριακούς Πυρήνες και μερικές φασιστικές δμαδούλες. Τό φωτοστέφανο πού αἰωρένται ζχι πιά πάνω ἀλλά ἀκριβώς στό κέντρο τής κοιλάδας τῶν δακρύων δέν είναι βέβαια ή θρησκεία ἀλλά αὐτός δ ιερός ἀγάνας ἐνάντια στήν τρομοκρατία. Σήμερα στήν Ιταλία δποιος ἀμφισβητεῖ τήν «κατεύθυνση τῆς τρομοκρατίας, δν ήταν δυνατό θά ἀντιμετωπίζονταν δπως αὐτός πού στόν μεσαίωνα ἀμφισβητούσε τήν «κατεύθυνση τῆς θρησκείας. Τό γεγονός δτι δ Σαγκουνίτει ποιος ἀποκάλυψε τήν ταυτότητα τρομοκράτων - κράτους τήν «γλύτωσε φτερνά» δέν ἀποδεικνύει τό ἀντίθετο, ἀπλά ἐπιβεβαιώνει τό πόσο ἀκριβά πληρώνει τό κράτος αὐτή τήν ἀποκάλυψη. Στή Γερμανία δπως η παρατεταμένη χρήση τῆς είκονάς τοῦ τρομοκράτη δέν είχε νόημα, ή δμάδο Μπάντεντερ-Μάνχορ ξενονάθησε σχετικά γρήγορα, ἀφοῦ δ ἀρχικός σκληρός πυρήνας διαβρώθηκε ἀπό πράκτορες, πού έστειλαν τόν Μπάντεντερ, τή Μάνχοφ, τόν Μάινς και μερικούς ἀλλούς δμωνιστές στό θάνατο, καταλαμβάνοντας έτσι καὶ τήν ἀποκλειστική διεύθυνση αὐτῆς τής δμάδας. Τό δτι μερικές πράξεις αὐτής τής δμάδας

/ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΥΝΔΕΕΙ ΤΟΥΣ ΘΕΑΤΕΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΜΟΝΟΠΛΕΥΡΗ ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ
ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ
ΤΟΥΣ/ ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΣΥΝΕΝΩΝΕΙ ΤΟ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΕ-
ΝΟ ΆΛΛΑ ΤΟ ΣΥΝΕΝΩΝΕΙ ΣΑΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΕ-
ΝΟ/

δέν τηλεκατευθυνόταν διεσα στήν άρχη, είναι μιά λεπτομέρεια δίξια της συναισθηματικής αφέλειας που χαρακτήρισε τή στάση ένος «χώρου» — πού τότε άνήκαμε και μες — άπεναντι σ' αὐτές. Τήν ίδια στιγμή πού έκδηλωνόταν τό μίσος μας ένάντια στή Γερμανική καταστολή, μιλώντας στό δρόμο γιά τά άποτρόπαια έγκληματα στίς φυλακές τοῦ Σταυρού ή τήν συνεργασία τοῦ 'Ελληνικοῦ κράτους στήν περίπτωση. Πόλε, λέγοντας πάντοτε τή μισή άληθεια διαδηλώναμε ένα δόλσληρο ψέμα. Γιατί πάς είναι δυνατό νά μιλάμε γιά καταστολή χωρίς νά άποφεύγουμε κάθε μέθοδο πού τήν καλλιεργεῖ έναντιά μας άλλα και άναντια σε κάθε πιθανότητα έξέγερσης τῶν άνθρωπων; "Όταν διοργανώνεται τό κυνήγι τῶν μαγιστρῶν, είναι άνοντο νά συζητᾶς γιά τό χαρο τῆς μάγισσας. 'Η μόνη συζήτησή πού ώφελει είναι σχετικά μέ τήν ἐπέμβαση και τόν ελεγχο πού πραγματοποιείται πάνω στής άνθρωπινες περιοχές πού διοργανώνεται τό κυνήγι.

'Η ιστορία διδάσκει δι μόνο ίδιαίτερα καταπιεστικά καθεστώτα — μέ τήν ξννοια τής ώμης και δχι έκλεπτυσμένης καταπίεσης — πού εύνοοῦν λόγω τής άδυναμίας υπαρξης διαλόγου τήν παρανομία και φέρουν τήν δράση άτόμων μέ έπαναστατικές διαθέσεις μακριά άπό τούς τόπους δου θά ήταν δυνατή ή άναπτυξή μιᾶς συλλογικής στασιαστικής στρατηγικής, άποτελοῦν και τή μόνη δικαιολογημένη περιοχή μιᾶς παράνομης ξνοπλης δράσης. Και θμως σήμερα στήν Εύρωπη, ή έμφανιση τῶν άμιδων τρομοκράτῶν συμπίπτει μέ τήν έξαφάνιση άυτῶν τῶν

λόγων. Οι δολοφονίες βασανιστῶν τής χούντας έγιναν μερικά χρόνια μετά τή δράση τους και δταν ηδη αύτοι ήταν ξιφλημένοι και άδυναμοι. 'Αντιθετα λοιπόν έκει δπου οι κυβερνήτες άδυνατοῦν νά έλέγχουν μέ τήν άστυνομία τους τά έργοστάσια και τούς τόπους συνάντησης, έκει δπου ή «στάση παίρνει τό περιεχόμενο πού τής δάξιει, έκει ή τρομοκρατία άναγνωρίζει τόν έναυτο τής στό πλευρο τῶν δυνάμεων τής συντήρησης τής τάχης.

Παρ' δλα αύτά είναι γεγονός δτι ύπάρχουν μερικοί — και είναι πάντα αύτοί πού φιγουράρουν στούς έξωκοινοβουλευτικούς κύκλους σάν οι περισσότερο έπαναστάτες — πού τρικλίζοντας πίσω άπό κάθε ένοπλη ίδεολογία νομίζουν δτι τρέχουν μπροστά άπό κάθε έξέγερση άνοιγοντας έτσι τόν δρόμο στήν έπαναστάση, ένω αύτό πού σήγουρα τό λιγότερο κάνουν, είναι νά κλείνουν τούς δρόμους. — πολλές φορές μέ τά πτώματά τους — ποι θά δόδηγήσουν σ' αύτή. 'Από φορεις τής ψευδούς συνειδήσης τής έπαναστατικής ύποθεσης, πολλοί άπό αύτούς στό μέτρο πού θά χρησιμοποιθοῦν σάν ένεργα μέλη άμιδων τής τεχνικής τρομοκρατίας, θά μετατραποῦν σφερεις τής συνειδήτης ύποθεσης τής ψευδούς έπαναστασης, τής δράγμανωσης τής άντεπανάστασης. Καθήκον κάθε έπαναστάτη σήμερα δέν είναι νά διακρίνει στήν φανταστική παράσταση ένος άφελούς άγωνιστη τής διαχωρισμένης χρήσης τῶν άπλων τής καλές προθέσεις πού λαθεύουν, άλλα νά έπισημάνει και νά πολεμήσει τόν κίνδυνο τής πραγματικής συμπεριφοράς του σ' ο, τι αυτή συντίθεται: άγωνιώδης προσπάθεια κάλυψης τής

ΤΑ ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ έκδιδονται άπό μια δμάδα της Θεσσαλονίκης και άποτελούν ένα άπό τά μέσα ξεφρασής της. Έκδίδονται όποτε υπάρχει δυνατότητα.

Παληότερα είχαμε συνεργαστεί στην ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ άπό την λειτουργία και την διάλυση της δύοις άποκομίσαμε χρήσιμα συμπεράσματα. Έπειδή βρισκόμαστε στην περίοδο πού άνακαλύπτουμε την μαξιμουμ συνοχή της κριτικής και κριτική της συνοχής μας, θεωρούμε τις πιθανότητες συνεργασίας μας με νέα άτομα - δυσούφορα την έκδοση του έντυπου - περιορισμένες, μάλιστα κάτι τέτοιο θά μπορούσα να έπιστεύεται την διμλυσή μας. Αύτο δυμα σέ καμιά περίπτωση δεν σημαίνει διτι δέν θά άσχοληθούμε με τις τυχόν έργασίες, ίδεες και πληροφορίες που θά μάς στείλετε στην διεύθυνση:

Μπήτσιος Δημήτρης, 'Ιβήριδος 7, "Ανο Τούμπα, Θεσσαλονίκη τηλ. 924 - 158

Η χρήση της λέξης καταστασιακός στά κείμενά μας, γίνεται για νά προσδιορίσει, δλους ήκείνους πού με την θεωρητική ή την πρακτική δραστηριότητά τους, συμμετέχουν στη δημιουργία έκτροπών των καταστάσεων πρός ώφελος του προλεταριακού σχεδίου της γενικευμένης αύτοδιεύθυνσης.

KAI MIA ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΑ

Υπενθυνότητα άπέναντι στό νόμο γι' αύτό τό έντυπο έχουν συλλογικά οι Πρίνος Σιδερής, Αύγερης Γιώργος, Μπήτσιος Δημήτρης και Παπαράλης Θανάσης, σίγουροι γιά τό δτι σύντομα θά είναι τό προλεταριάτο αύτό πού θά άναζητά τους υπεύθυνους γιά τούς νόμους.

Ο πρόλογος καθώς και τό μεγαλύτερο τμήμα τού κειμένου «Η φαινομενολογία της τρομοκρατίας» είχαν γραφτεί πρίν την άνοδο τού ΠΑΣΟΚ στήν έξουσια. Θεωρούμε δμως δτι δ κίνδυνος νά μιλήσουμε άλλα και ίδιως νά μή μιλήσουμε παραμένει δ ίδιος. 'Ιδιαίτερα δταν σκεφτεί κανείς αφ' ένός μέν τό πόσο χρειάζεται αυτή τη στιγμή δ Παπανδρέου τη λήθη γιά δλες τίς ένοχές τών άλλων, στίς δύοις δ ίδιος ύπηρξε συνένοχος, άφοδ δέν είπε και αύτός μέ τη σειρά του τήν άληθεια τότε και δέ τέρου τό πόσο άναγκαιο είναι γιά τους έπαναστάτες να γνωρίζουν μπιό τρόπο χρησιμοποιήθηκαν δρισμένα γεγονότα στό πρόσφατο παρελθόν γιά νά μπορέσουν νά διακρίνουν τήν ούσια της έπανάληψής τους σήμερα. 'Επίσης λόγω Ελλειψης χρόνου (Ελλειψη στοιχείων και διαγνωστισμάτων και τών δασών καθώς και ή πιθανότητα μιᾶς νέας χρήσης της τρομοκρατίας μετά τήν 'άλλαγή', θά συμπεριληφθούν στό έπομενο τεύχος. Τέλος ώφειλούμε νά ενχαριστήσουμε μέ τήν σιγουριά δτι άλλο θα τους εύχαριστησουν καλύτερα δλοις έκείνους πού βοήθησαν νά δρχίσει πλατύτερη διαδικασία σχετικά μέ τό θέμα: Τά μέλη της Αύτοδιεύθυνσης πού παρέμεναν μέχρι τήν δριστική διάλυσή της, τήν παρέα άπό τό 'Αγρινίο - Ιδιαίτερα τών Γρηγόρη, τήν άμαδα της Τούμπας, τούς «κατά τύπον άναρχοαυτόνομους» πού έβγαλαν τή σχετική μέ τό θέμα άφισαν και μερικούς άλλους, καθώς έπιστης και τών 'Ανδρέα Κ. και τών Μιχάλη Π. μάρτιο την 'Αθήνα γιά τήν παροχή τού δρχειού γιά έπεξεργασία.

φτώχιας τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ τῆς παθητικότητας τῶν συγκεκριμένων ἀτόμων μέσα σὲ φανταχτέρες πλούσιες σὲ δράση ἵεραρχική καὶ μυστικιστικές ψιλοδοῦλες. Νά οἱ στιγμές τοῦ προτέσει πού πρέπει νά καταγγελθοῦν: 'Ανεκτικότητα - συμπάθεια - ἄμεση χυμμετοχή. 'Εκεῖ δπού η παθητικότητα πευδίζει τό «κάτι πρέπει νά κάνουμε», αὐτό πού συχνά αὐτοί πάνω είναι νά προσφέρουν τά κεφάλια τους στό στήσιμο τῆς. 'Λερναίας 'Υδρας τῆς τεχνικῆς τρομοκρατίας. Το Κράτος - σωτήρας 'Ηρακλῆς στή μάχη μέχρι θανάτου μέ τὴν τρομοκρατία - Λερναία 'Ύδρα, δέν ἔχει ἀνακαλύψει τό μυστικό: δέκει πού κόβεται ἔνα κεφάλι — ἔνας ἀγωνιστής πέφτει σέ ἑνέδρα καὶ δολοφονεῖται, ἔνα νέο ψυτρόν — ἔνας νέος ἀγωνιστής μπαίνει στὸν πόλεμο. Τό μυστικό τοῦ μύθου δέν πρόκειται νά ἀποκαλυφτεῖ ἀπό τὸ κράτος καὶ ποιος δέν ψάχνει τὴν ἀλήθεια στά ἀναγνώσματα τῆς τρίτης δημοτικοῦ πρέπει τώρα ν' ἀποδείξει πώς δ μύθος τῆς αὐτόνομης τρομοκρατίας ἔχει ἔνα μυστικό πού είναι κρατικό.

'Ολες οι ὁργανώσεις πού ὑλοποιοῦν τό σχέδιο τῆς ἐνοπλῆς ιδεολογίας πραγματοποιοῦν ἐπίσης στό ἐσωτερικό τους τό σχέδιο τῆς καταστατικῆς ἐνότητας τῆς ἔχουσιας: ἐθελοντική θυσία — καταναγκασμός, ψευτοεπικοινωνία — ἔξελογιασμα, μεσολάβηση — λεραρχία. Τό ἐσωτερικό καταστατικό τῆς ὁργάνωσης, δηλαδή ἡ ἐνεργός κρυσταλλωμένη ὑψη τῶν συνθηκῶν ζωῆς καὶ λειτουργίας τῆς, ἀποτελεῖ τὴν ρητή ἕκφαση τῆς πού σπρωγμένης στά ἀκρο ἀπόφασης γιά ἀναβολή τῆς ζωῆς. 'Ο κάθε ἀγωνιστής πρέπει νά ἀποδεχθεῖ ἀπό τὴν ἀρχή καὶ δολοκληρωτικά τοὺς δρους πού στὸ κάτωκάτοι είναι καὶ ἡ ούσια τῆς στράτευσης του. 'Η δικαίωση πού ἀναγνωρίζεται προκαταβολικά βέβαια, βρίσκεται στὸ μέλλον μέ τῇ νίκῃ τῆς ὑπόθεσης στὸ δνομα τῆς δοκίας στὸ παρόν κάθε τι πού ἔχει σχέση μέ τὴν ριζική ὑποκειμενικότητα, πραγμάτωση ἐπικοινωνία, ἄμεση συμμετοχή μὲ ἴσους δρους, πρέπει νά δώσει τη θέση του στὴν τυφλή ὑπακοή σ — μειοτοσύνη στὴν λατρεία τῆς ἐξειδικευμένης δράσης. — ρόλου. 'Ο κοινωνικός καταμερισμός ἔργασιας πού μὲ τὴν δολοκληρωτική νίκη τῆς οἰκονομίας στὴν κοινωνία ἀναγνωρίζεται παντοῦ, ἔξανθριστει σ' αὐτές τις δραγανώσεις δτοῦ τοῦ λείπει ἀλλοῦ: τόν μύθο πού ἐνώνει καὶ δικαιώνει κατακερματισμένες δραστηριότητες — τὴν 'Υπόθεση. Μιά τρομοκρατική ὁργάνωση πού ἔχει στὶς τάξεις τῆς ἔκατοντάδες ἀγωνιστές καὶ 'φίλους', ἔχει στὰ σίγουρα μιά τέτοια λεραρχική διάρθρωση ἡ δοκία δικαιολογεῖ τὴν ὑπαρξή της, σ' αὐτές τις ίδεις τὶς ἰδιοτροπίες τῆς 'Υπόθεσης. Διερεύνωντας δλη τῇ σχετική διαδικασία γύρω ἀπό τὴ διεξαγωγή μᾶς ἐπιχειρησης, καὶ γι ' αὐτό δέν χρειάζεται νά είσαι εἰδικός στὰ περὶ τρομοκρατίας οὔτε βέβαιο νά μπεις στὴν ὁργάνωση, σοῦ ἀποκαλύπτεται δλο τὸ φάσμα τῆς ἀθλιότητας πού κρύβεται πίσω ἀπό τὴ γεμάτη φαντασμαγορικά χρώματα εικόνα πού τό κράτος κατόπιν προβάλει γιά κοινωνική χρήση. Μιά μικρή κάστα ήγετῶν πού παραμένει κρυφή στὸ σύνολο σχεδόν τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ὁργάνωσης ἀποφασίζει νά χυτήσει τὸν τάδε στόχο. 'Εκτός ἀπ' αὐτούς καὶ μερικά ἀκόμη ἀτομα πού θά ἀποτελέσουν τό κομάντο τῆς ἐπιχειρησης (π.χ. αὐτοί πού θά πυροβολήσουν ἀπό κοντά

τὸν δικαστή) κανείς δέν θά γνωρίζει τό νόημα τῆς δικῆς του προσωπικῆς συμμετοχῆς πρὶν τό μάθει ἀπό τά μέσα μαζίκης ἐνημέρωσης. Τά πάντα θά σχεδιαστοῦν καὶ θά ἀφορασιστοῦν ἀπό τὴν ἡγεσία. 'Ακόμη καὶ αὐτή ἡ ἡθωρητική δικαιολόγηση τῆς ἐνέργειας θά μαθευτεῖ στά ὑπόλοιπα μέλη 'κατόπιν Ἑορτῆς'. 'Ολη λοιπόν η παραγωγική αὐτή ἐπιχείρηση ἀποτελεῖται ἀπό τό πλήθος ἐνεργειῶν — δ ἀριθμός ἀνάλογα μὲ τό μέγεθός της — πού ἐκτελοῦνται αὐτόνομα ἀπό τοὺς παραγωγούς τους καὶ πού τά ἀποτέλεσματα τοὺς ἀναγνωρίζονται ἀπό τοὺς ίδιους δταν αὐτή πάρει τὴν μορφή πού τῆς ἀρμόζει κοινωνικά στὴν 'ἀγορά'.

'Ενα τέτοιο σχῆμα διάρθρωσης πού θυμίζει τὴν παραδοσιακή καπιταλιστική πυραμίδα στὴν πραγματικότητα δέν μπορεῖ νά ἐγγυθεῖ στὴν ὁργάνωση ἀυτό ἀκριβῶς γιά τό διπού ίποτηστρηζεῖσα δτι φιάζητκε: τίν ἀποφυγή τῆς δεισίδους κάποιου πράττορα. 'Ολη η δυσκολίας καὶ δέν είναι ἀξεπέραστη ἢν ἀναλογιστεῖ κανείς τά μέσα καὶ τῇ δύναμη τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν, είναι νά θλεται τό ἀτομο ἀντό σ' ἐφαρχί μὲ κάποιου πυρήνα βάστης. 'Από κεῖ καὶ πέρα τά ὑπόθεση τῆς ἀναρίχησης μέχρι τὴν ἡγεσία σπαίνειται δέν δρισμένο ἀριθμό ἐπικίνδυνον ἀποστολῶν, ἀπό τὴν μεταφορά δπλων ἀπό τό ἔξωτερικό, τὴν κλοπή μᾶς τράπεζας ἡ τόν φόνο κάποιου μπάτσου. Τί πιο εύκολο λοιπόν ἀπό ἓν τέτοιο πρόσωπο καὶ μὲ τέτοια ὑπόθεση στήριξη; Σέ μια 'δραστήρια' δργάνωση δόσης οι 'Ἐρυθρές Ταξιαρχίες αὐτό παίρνει μόνο μερικούς μήνες. 'Επειτα ἀνάλογα μὲ τίς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς είναι δυνατό νά φτιαχτεῖ ἔνα δόλοκληρο δίκτυο πρακτώρων στὴν ὁργάνωση ὥστε η χρησιμοποίησή της νά θεωρεῖται πιά σχεδόν δμεση. 'Η Ιστορία τοῦ μπολοσεβίκου κόμπουτος, πού στὰ σίγουρα δέν διευθυνθάν ἀπό τόσο μετρία πνευμάτα δσο οι σπημερινές τρομοκρατικές δμαδοῦλες ἀποδεικνεύει ἔξειθερα σ' δσους ἔρευνον νά διδάσκονται, αὐτό τέ γεγονός. 'Αρκετοί ἀπό τοὺς πού ἔμπιστους συντρόφους τοῦ Λένιν ήταν ἀνθρώποι τῆς 'Οχράνου τῆς τσαρικής μυστικῆς ἀστυνομίας. Αὐτή τη στιγμή ἡ μᾶλλον ἐδώ καὶ ἀρκετό καιρό δλη ἡ διεύθυνση τῶν 'Ἐρυθρῶν Ταξιαρχῶν, δπως ἀποδεικνύει δ Σαγκουνιέτη, ἔχει περάσει στὶς παράλληλες ὑπηρεσίες καὶ αὐτό ἔγινε ἀφού ἔχοιοθρέυτηκαν σέ ἑνέδρες οι πρῶτοι ήγέτες καὶ ἀντικαταστάθηκαν μέ πράττορες.

'Η τέτοιοι εἶδους ἔκτασης δεισίδους προϋποθέτει δύο πράγματα: τίν ὑπαρξη μᾶς ὑπόδομης τέτοιας δργάνωσης, δηλαδή ἔνα μεγάλο ἀριθμό ἀτόμων συμπαθούντων πρός τὴν παρανομία πού ηδη ἔχουν κάνει ἀπόπειρες συντονισμού τους καὶ τὴν μεγάλη ἀνάγκη τῆς χρήσης της ἀπό τό κράτος. 'Ετοι τά πράγματα διαφέρουν δταν ἔνας ἀπό τοὺς δρους αὐτούς δέν ἐκπληρεῖται ή ἡμιεπληρεῖται. 'Έτοι στὴ Γερμανία δπού δ ἀριθμός τῶν 'ρεπόντων' στὴν τρομοκρατία ήταν περιορισμένος καὶ αὐτή ἡ χρήση είχε προληπτικούς λόγους ή δεισίδους δέν είχε τὴν ἔκταση πού είχε στὴν 'Ιταλία ἀλλά πάντως ὑπῆρξε. Αὐτό ἀποδειχτήκε σε πολλές περιπτώσεις δπως δταν ή ίδια η RAF κατέδειξε δπό πράττορες καὶ τοὺς ἐκτέλεσε δηταν μια δλόκληρη ἐπιχείρηση της κινηματογραφήθηκε αὐτό τὴν ἀστυνομία χωρίς νά ἐνοχληθοῦν οι ίδιοι. Αὐτό τό δεύτερο ἔρχεται ἀπό μόνο του σάν ἀπάντηση

σ' αύτούς πού παραδέχονται διτι ίππηρχαν πράκτορες στήν RAF άλλα ίππηρχαν μόνο και μόνο γιά νά τήν έξοντάσουν.

Τό ζήτημα τής προσφυγῆς στά δηλα δημιουργεῖ κατά καιρούς έντονες συζητήσεις και προστριβές σε ένα ίδιαίτερο κομάτι τοῦ κινήματος. Ηλάχοντας ἀπό θεωρητικό-πρακτική ἀνέπαρκεια και ίσεολογική υπερτροφία τά ἄτομα αὐτά ἐπιμένουν νά ρίχνουν λάδι σε μιά «φωτιά» πού ἐνῷ «καίει» μόνο τοὺς ίδιους, ἔχει πολλές φορές «τισουρουφλήτες» δύο τό ἑπαναστατικό κίνημα τής ἐποχῆς. Καὶ δέν μιλᾶμε γιά ἑκείνους πού ήδη ἔχουν διαλέξει τήν διαχωρισμένη δράση τής παρανομίας, ἀλλά γι' αὐτούς πού ἐπειδή ἐκδηλώνουν τήν συμπάθειαν και τήν ὑποστήριξη γι' αὐτή τή δράση, ἀναγκάζονται γιά νά μή φαντάζουν λιγάτερο «σκληρά» ἑπαναστάτες νά μιλοῦν και νά προτείνουν τήν ἀναγκαιότητα τῆς προμήθειας κάποιων δηλών γιά νά είναι «πρόσχειρα» δύταν χρειαστὸν. «Ἄς σκεψούν δώμας διτι τό νά προμηθευτοῦν σήμερα μερικά δηλα είναι δύσκολο, νά τά κρατήσουν κρυφά μέχρι τή στιγμή πού οι καιροί θά ἐπιβάλλουν τή χρήση τους είναι ἀκατόρθωτα, ἀλλά ἀφού τά προμηθευτοῦν τό νά τά χρησιμοποιήσουν παράκαια και βιαστικά είναι τό πιό πιθανό. 'Η ίδια η στιγμή πού ή κριτική τῶν δηλών θά κληθεῖ ἀπό τά δηλα τής κριτικῆς νά ἀποδείξει τίς ἑπαναστατικές δυνατότητες μιᾶς ἐποχῆς δέν είναι καθόλου ένα ἀφηρημένο θεωρητικό πρόβλημα. Οι προλεταριακές συνελεύσεις ἔχοντας ἔξαφανίσει κάθε πιθανότητα δράσης στό ἑστωπικό τους ἐνδιαμέσων (ή διαχωρισμένης ἔξουσίας) ἔχουν τήν ιστορική δυνατότητα νά ἀντλοῦν τήν συνολική στρατηγική κάθε στιγμῆς ἀπό τήν ἀμεσητή ἐμπειρία τους. 'Η πρόσφατη ἑπανάσταση στήν Περσία — παρ' ὅλη τήν

θεολογική μεταφυσική ταυτότητά της — ἀπέδειξε ἀκόμη μιά φορά διτι οι ἀνθρωποι γνωρίζουν καλά πού θά βροῦν τά δηλα και πᾶς θά τά πάρουν ἀπό τούς στρατιώτες και τά ἀστυνομικά τμῆματα και βέβαια δέν ήτετηθήκαν ἐπειδή ἀργησαν νά τό κάνουν ή ἐπειδή δέν γνώριζαν νά τά χρησιμοποιοῦν ἀλλά ἐπειδή τό διεθνές ἑπαναστατικό κίνημα δέν μπόρεσε νά ἀποδείξει στήν πράξη τήν ἐνότητά του. Στή Γαλλία τό 68 ή μή χρήση τῶν δηλων δχι μόνο δέν σταμάτησε τήν ἑξάπλωση τῶν ταραχῶν ἀλλά βιοήσης με τό νά ἀφορλίσει τήν ἀστυνομία — μή δίνοντάς της προσχήματα γιά τήν ἀρχική καταστολή μέ δηλα και μέ τό νά φέρει σε εύνοϊκή θέση τό στρατό — ἀφού οι ἀξιωματικοί δίσταζαν νά διατάξουν τούς στρατιώτες νά πυροβολήσουν ἀσπούνς μήπως και πυροβολήσουν τούς ίδιους. Αύτο πού τελικά ἀποδείχτηκε μοιραίο δέν ήταν διτι οι ἀργάτες δέν ἔχαν πιστόλια ἀλλά τό διτι δέν κατόρθωσαν νά πραγματοποιήσουν τήν «ἀνάγκαια ὑπόσχεση τούς ἐπόμενους βίηματος», τήν λειτουργία τῶν ἐργοστασίων πού είχαν καταλάβει, κάτω ἀπό τή δική τους συλλογική διεύθυνση με τό ἀργατικό συμβούλιο. 'Αλλά και σ' διτι δυμοφορ έχει νά ύποδειξει αὐτή ή ἐποχή, στήν πραγματικότητα τῶν ἀγρίων διαδηλώσεων τήν νεολαίας στήν Εύρωπη και ἐδῶ, καμάτι ἐπιθυμία γιά μιθοποίηση τῶν δηλων δέν ἔχει ἐκδηλωθεῖ. 'Αντίθετα μ' αὐτούς τούς παπάδες τής ἑπανάστασης πού παιζουν μέ τά δηλα, παιζοντας ἔτσι μέ τό κράτος πού είναι πολύ πιό δηλισμένο οι νέοι ἐραστές τού χάρους κανόντας παιχνίδι τήν καταστροφή τής ἔξουσίας στούς δρόμους, ὑποχρεώνουν τήν ἀστυνομία νά τούς ἀντιπαρατεθεῖ χωρίς δηλα.

Η ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΣ

Στήν 'Ελλάδα δηλα η πρακτική ζωή τοῦ κράτους είναι τόσο στερημένη ένός μακιαβελικού πνεύματος, δισο η ζωή αύτοῦ τοῦ πνεύματος είναι στερημένη πρακτική, ούτε μιά κρατική φατριά δέν αἰσθάνεται τήν άνάγκη, ούτε ἔχει τήν ίκανότητα νά προωθήσει τόν ἐκσυγχρονισμό τής καταστολής πρίν ἔξαναγκαστει σε ο' αύτοῦ ἀπό τήν ἀμεσητή κατάσταση, ἀπό τήν ὑλική της άναγκαιότητα, ἀπό τίς ίδιες της τίς ἀλλούσιδες.

Τή στιγμή πού η δηστυνομία παραιτεῖται ἀπό τήν διλοκληρωτική διεύθυνση τής κοινωνίας δίνοντας τήν προτεραιότητα στήν ὄρθρολογική θεότητα τοῦ κοινοβουλίου, η ἐμφάνιση μιᾶς νέου τύπου προλεταριακῆς ἐπίθεσης ἀποτέλεσε, δχι ἀδικαιολόγητα, τό βασικό θέμα τῶν καιρῶν. Τό σύνολο τοῦ παλιοῦ κόσμου, οι διάφορες μορφές ὀργάνωσης τής ἔξουσιαστικής κοινωνίας ἔσπευσαν νά ἀναγγείλουν τό ψέμα πού ἀναμένετο νά καταναλωθεῖ ἀπ' δηλους. Οι προλεταριακές συγκρούσεις ήταν σύμφωνα με τούς ειδικούς ή χρονικά μεταποιημένη δικαιολογημένη και ἀποθημένη ἀντίδραση τοῦ κόσμου γιά τήν καταπιεστική δικτατορία. 'Η ἐκτόνωση προβλήθηκε σάνη πραγμάτωση τοῦ ἀπωθημένου τής δικτατορίας, τό τέλος της σάνη ή ἐπιφεράσιθη τοῦ θανάτου της. Τό ψέμα ἀμφιστρούνταν στά ἐπί μέρους του ἀπό κάθε φατριά και ἔτσι ή ήρητη γύρω ἀπ' αύτοῦ ήταν η ίδια ψεύτικη. 'Ολοι

μιλοῦσαν γιά ἐκδημοκρατισμό και ἐθνική ἀνεξαρτησία, θέλωντας μ' αὐτόν τόν τρόπο νά στρέψουν δηλα τά βλέμματα σ' αὐτό τό είκονικο πεδίο μάχης.

Όμως αύτο πού στήν πραγματικότητα ήδη δέν ήταν ἀγώνας γιά δημοκρατία, στούς πρώτους μήνες τής μεταπολίτευσης ἐπαψε ἐμφανῶς νά είναι συνδικαλιστικός ἀγώνας στήν ταραχές τοῦ 'Ιουλίου 75 και Μάρτι 76 και στής ἀγριες καταλήψεις τῶν ἐργοστασίων. 'Ο συνδικαλισμός σάνη η καθώς πρέπει ἐκπροσώπηση τής ἀργατικής τάξης — κύρια — και σάν συνεργασία της σε μιά κοινωνία πού η στατικότητα τής δικτατορίας δέν τής ἀρμόζει ήταν ηδη νόμιμος ἀπό τίς πρώτες μέρες τής δημοκρατίας. 'Οταν δημοσί οι συγκρούσεις στό πεζοδρόμιο και στό προαύλιο τοῦ ἐργοστασίου βιώνονταν ἀπό ἐκατοντάδες νέους ἐργάτες, οι συνδικαλιστές και οι μπάτσοι, οι κάθε λογής ειδικοί τής τάξης βρισκόταν στήν ἀντίπερα δύχη θρηνώντας τήν ἀποτυχία τής συνεργασίας τους. Αύτο πού η ἐκπροσώπηση δέν ίκανοποιούσε στό ἐργοστάσιο, η ἀστυνομία τό ἐπιβεβαίωνε στό πεζοδρόμιο και τό προαύλιο. 'Ηταν τότε η δημοκρατία πού θρηνοῦσε συνολικά αὐτές τίς «γιορτές χωρίς ἀρχή και τέλος».

Μέ τήν ἐκπνοή τῶν γεγονότων και τήν προσωρινή ήταν τών στασιαστῶν κανείς δέν ἐπρεπε νά ἐκπλαγεῖ ἀπό πιστεύοντας δηλα είχαν μιλήσει γιά τό περιεχό-

μενο τῶν ἐκτρόπων οἱ διευθυντές τῆς καταστολῆς, δέν
· ήταν οἱ περισσότεροι εὐχαριστημένοι ἄνθρωποι τῆς
χώρας. Γιατὶ λέγοντας πάντα ψέματα γιὰ νά ἔχαπ-
τήσουν τὸν πλημυμό πολλές φορές ἔξαπατοῦν καὶ τὸν
έκατό τους, ὅχι μόνο ἐπειδὴ Ικανοποιοῦνται μὲ τά
λεγόμενά τους ἀλλά ἐπειδὴ εἰναὶ σίγουροι πώς δοι οἱ
ὑπόλοιποι συγκατανεύουν τίς ἀπόψεις τους ἀλλά

ὑπόλοιποι συγκατανεύουν τίς ἀπόψεις τους. Μήπως
ἄραγε δέν χρειάζεται ἀρκετό θάρρος γιά νά μή
σεβαστοῦν ἔνα ἔργο τους πού ἀποτελεῖ ἀντικείμενο
σεβασμοῦ — ἔτσι νομίζουν — γιά τόσους ἄλλους
ἀνθρώπους;

Σέ ἐποχές δῆμας πού τά σύνορα μιᾶς χώρας δέν
ὑπάρχουν παρά γιά τὴν διευκόλυνση τοῦ διεθνοῦς
καταμειρισμοῦ τοῦ θεάματος — καὶ ἀντίστροφα, έαν τά
σύνορα νοηθοῦν σάν οἱ ίδιαίτεροι τόποι μέ δρισμένη
ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων — ἡ γνώση γιά
μια πραγματικότητα ὑπόκειται καὶ αὐτῇ τὴν παγκο-
σμιοποίηση τῆς κυκλοφορίας τῶν ἐμπορευμάτων. Ἡ
κακοτοπίηση πού ὑφίσταται αὐτῇ ἡ γνώση ἀπό τόπο σέ
τόπο πιστοποιεῖ καὶ ἔδω ὅτι τὸ δινειρο ἐνός κόσμου
πού μιλᾶ καὶ πράττει ὀρθολογικά παραμένει δινειρο
καὶ μάλιστα μόνο γι' αὐτούς — καὶ δέν εἶναι λίγοι —
πού δινειρεύονται ξύπνιοι. Πράγματι τά ἀνώτερα στε-

λέχη αὐτῆς τῆς χώρας σέ θέματα καταστολῆς ἄκου-
σαν ἡ διάβασαν πώς τό νέο ἐπαναστατικό κίνημα πού
ἐκδηλώθηκε στή δεκαετία τοῦ 60 στήν Εὐρώπη καὶ πού
τώρα ἐπιδροῦσε καὶ ἔδω, ἐμπεριεῖχε μιὰ κριτικο-
πρακτική μή ἀμεσα προσδιορισμή στούς παραδοσια-
κούς ἀφομοιωτικούς καὶ κατασταλτικούς μηχανισμούς.
Ἐπίσης ήταν ἥδη γνωστό τό γεγονός πώς ἡ κατα-
στολή πρέπει νά προηγεῖται εἰτε νά ἔρχεται ἐκ τῶν
ὑπτέρων. Γνωρίζαν π.χ. πώς νά καταστείλεις μιὰ
μεμονωμένη ἀπεργιακή ἐκδήλωση τή στιγμή πού αὐτή
φτάνει στά πεζοδόρμια τῆς πόλης σημαίνει πώς
ἀφήνεις τύν ἀντίπαλο νά ἔκλεξει ὅχι μόνο τό πεδίο
μάχης ἀλλά καὶ τούς δρους τῆς.

Βριτισκόμενοι λοιπόν μπροστά σέ μιά νέα προλε-
ταριακή ἐπίθεση ἔχοντας ταυτόχρονα ἀντιμέτωπο ἔνα
πρόσφατο ἔαυτό τους πού ἐπρεπε νά καταραστοῦν
ἀκολούθησαν πατημένο δρόμο καὶ λειτούργησαν μιμι-
τικά. Ἐπειδή δῆμος εἶναι ἀδύνατο να ἀκολουθήσουν
ἐπακριβῶς τόν δρόμο πού χάροζαν ἄλλοι καὶ νά φτά-
σουν στά ἀποτελέσματα αὐτῶν πού μιμοῦνται, μιὰ πού
οἱ ίδιαίτερες συνθήκες τού τόπου καὶ αὐτή ἡ φύση τῆς
ταξικής πάλης ἐκδηλώνονται διαφορετικά, οἱ ἐπιχει-
ρήσεις πού διεξήγαγαν δέν δέχονται παρά μιὰ ἀντα-
νάκλαση ἀπό τό «μεγαλεῖο» τῶν ἄλλων. Προσποιού-
μενοι τούς «προνοητικούς τοξότες πού κρίνοντας δι

προτιθέμενος στόχος ξεπερνά το τόξο τους και τις δυνάμεις του, στημένους πάλι μακριά για να φθάσει τό βέλος τους στό ποθετό σημείο» στηρίζομενο στήν τύχη και το εύνοικό τών περιστάσεων μᾶλλον παρά στήν ενδεδειγμένη δργάνωση και στό συνεχή μακρο-πρόθεσμο ζλεγχο άπειδεζαν καλύτερα από πολλούς άλλους ότι «ή Ιστορία δταν έπαναλαμβάνεται, έπαναλαμβάνεται περισσότερο σάν φάρσα». «Αναλαμβάνοντας τό επικίνδυνο παιχνίδι της χρήσης της τρομοκρατίας στήν 'Ελλάδα αύτοι οι κύριοι χωρίς να έχουν σίγουρους τους καρπούς πού αυτή άπειδε ή άπειδε άλλοι είχαν σίγουρες τις πιο οικτρές άποτυχίες της.

Στις 23 Δεκεμβρίου τού 75 έκτελεται ο σταθμάρχης της CIA στήν 'Ελλάδα Ρίτσαρν Ούέλς. 'Η άλη ύπόθεση δέν φαίνεται να πρόβληματιζει κανένα. 'Η ζωή και ή δράστη τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν συνοδεύεται από ένα πλήθος τέτοιων ένεργειῶν. Ρίχνοντας μιά ματιά στήν προηγούμενες δραστηριότητες τοῦ Ούέλτς καθώς και στά δημοσιεύματα τοῦ 'Ελληνικοῦ τύπου σέ ανύποπτο χρόνο (καλοκαίρι 75) για πόλεμο μεταξύ πρακτόρων τῆς CIA, άναγνωρίζεις δῆλους τούς λόγους πού χρειάζονται για να δικαιολογήσεις αύτό τό φόνο. 'Η συμμετοχή του σ' δριμένες έξιτερικές έπιχειρήσεις της CIA τόν καταδίκασε σέ θάνατο. 'Η άναχώρηση του από τό Περού για τήν 'Ελλάδα έγινε λίγο μετά τό πραξικόπτημα πού δργανόθήκε εκεί από τή CIA. 'Οπωσδήποτε κανείς λογικός νοῦς δέν θά έστελνε στήν 'Ελλάδα τόν πολυχρηματικούμενο Ούέλτς, τή στιγμή πού ή κοινή γνώμη της χώρας ήταν πολύ εύασθητη για νά έλέγχει τήν πολιτική τής κυβέρνησης. 'Απλώς στήν 'Ελλάδα τόν έστειλαν για νά πεθάνει μιά πού δ φόνος θά μποροῦσε λόγω τής σχέσης CIA - συνταγματαρχῶν νά αποδοθεί σέ αντίποινα δριστερῶν αντιστασιακῶν. Οι 'Αμερικανοί πράκτορες σέ συνεργασία μέ 'Ελληνες άνελμάβαν τήν δουλειά τής έκτελεσης άλλα ή ίδια ή ύπόθεση τής άποδωσης τής έπιχειρησης ήταν άποκλειστικό έργο τῶν έλληνικῶν ὑπηρεσιῶν. Το 1975 δώμας οι υπηρεσίες μας άποδείγνυαν άνετομες για ένα τέτοιο έργο. 'Ηξεραν πολύ καλύτερα νά παραποιοῦν τά σώματα άνθρωπων βασανίζοντάς τους παρά νά παραποιοῦν τήν άληθεια 'βασανίζοντας' γεγονότα. Τάλαθή πού διέπρεψαν τότε ήταν τάσο δρθαλμοφανή πού παρατηροῦνται ξανά σέ δύο και πιο περίοπτη θέση σέ κάθε νέα ένέργεια πού αυτή ήθελαν τόσο βλακωδῶν νά ξρχεται σάν έποιενο βήμα τοῦ φόνου τοῦ Δεκέμβρη. 'Αντι νά ρίξουν! δύο τό βάρος τής θρασείας άποπειρας στήν δημοσιοποίηση τοῦ έξτρεμισμοῦ τοῦ θράσους τῶν δολαρίων δωτάς άλλοι άλλοι έκαναν μέσω τοῦ τύπου και τής τηλεόρασης, λησμόνησαν νά μιλήσουν για τόν έξτρεμισμό τῶν κινήτρων τῶν δολοφόνων και γιά τό ίδιο τό θράσος τής πρόκλησής τους. 'Απαγορεύοντας στόν τύπο δημοιαδήποτε αναφορά σχετικά μέ τό γεγονός στερούνσαν στόν έαυτό. τους τήν δυνατότητα νά διαδώσουν άμεσως τήν είκόνα πού ηθελαν νά κυριαρ-

χήσει στόν πληθυσμό άργότερα. 'Η ίδια ή έπισημη σιωπή έπιβληθηκε από τό γεγονός διτι καμιά άργανωση και μέ κανένα κείμενο έκεινη τήν έποχη δέν άνελαβε τήν εύθυνη. Αύτό δηλαδή ποι συνέβαινε πάντα δταν πρόκειται για πράξεις τρομοκρατίας τέτοιας ύφης τώρα θά συμβει ένα χρόνο έπειτα στής 14-12-76 δταν μιά νέα δργάνωση ή '17 Νοέμβρη' μέ ένα κείμενο πληροφορούσε διτι άναλαμβάνει τήν εύθυνη γιά τό φόνο τοῦ Ούέλτς και γιά τόν φόνο τοῦ τ. άστυνομικοῦ τής άσφαλειας Μάλιου*. Μέ τήν έξήγηση τοῦ παραδόξου δέν δαχολίζθηκε κανείς από δλους έκεινους τούς δημοσιογράφους και πολιτικούς πού γράφουν και μιλάνε αφοῦ πράτα άκουσουν και διαβάσουν πᾶς μιλησε και έγραψε τό κράτος. 'Ετσι δταν τό Κράτος σιωπά οι άνθρωποι πάντα έχουν τής περισσότερες πιθανότητες νά άκουσουν από αύτούς τήν άληθεια. Μετά τό φόνο τοῦ Ούέλτς δέ τύπος έγραψε: 'Ελευθεροτυπία: 'η CIA θυσίασε τόν Ούέλτς', 'Αθηναϊκή: 'Ο Ούέλτς ήξερε πολλά'. 'Απογευματινή: 'τόν καθάρισαν ως διπλό πράκτορα', δέ Παπαδόπουλος δήλωνε: 'η δολοφονία ή αφορά παλιούς λογαριασμούς ή αποτελεί πράξη προβοκάτσιας'. 'Άλλα δταν έπιτελους το κράτος ύπόδειξε μέ ένα φόνο τήν απογή του γιά τό παλιό, δλοι άνακουφίστηκαν αφοῦ έπιτελους θά μπορούσαν τώρα νά έξηγήσουν στόν πληθυσμό τό γιατί ή άστυνομία λίγες μόρες μετά τήν έκτελεση τοῦ Ούέλτς έκανε έρευνες στά σπίτια άριστεριστῶν και άντιστασιακῶν. Νά λοιπον ή νέα καραμέλα: 'Ο Ούέλτς δολοφονήθηκε από άριστερούς - υποπούς φυσικά γιά τούς προσδετικούς - γιά τήν ένοχη τής 'Αμερικής στήν ύπόθεση τής δικτατορίας. 'Ηδη ή 17 Νοέμβρη άνακηρύχθηκε ή πιο μακάβρια δργάνωση τής έποχης: 'Η γέννηση της ταυτίζεται μέ δύο έγκληματα το δέν έτον διόπιστον στό παρελθόν δταν αυτή δέν ήπηργε. Οι έξωκοινοβούλευτικοί και άρκετοι άναρχικοι θά προσπαθήσουν νά ύποστηριξουν τή γνησιότητα τής '17 Νοέμβρη' δικαιολογώντας τούς αυτή τήν 'άμελεια'. Μέχρι τώρα δέν τήν είχαν άνακαλύψει κάν, από τώρα και στό έξης θά πρέπει νά άνακαλύψουν ποιοι ήτεπεισάν σ' αυτή. Και αυτό δέν θέβαια δσο εύκολο είναι γιά έναν έργατη, τόσο δύσκολο είναι γιά τούς έξωκοινοβούλευτικούς φοιτητές μας.

'Η χρήση τής «τεχνητής» τρομοκρατίας άποκτουσε μέ τό πτώμα τοῦ Μάλιου δι, τής έλειπε στό φόνο τοῦ Ούέλτς. Τό πέρασμα από τόν άτιμωρητο θόντη στό σκληρά τιμωρημένο θύμα δημητουργούσε δλους έκεινους τούς δρους πού συνθέτουν τήν διάδοση τής είκονας τής τρομοκρατίας. 'Από τή μιά οι άνθρωποι στό πρόσωπο τοῦ Μάλιου άναγνώριζαν τόν βασανιστή άστυνόμο τής δικτατορίας πού δδικα καλοφορούσε έλευθερος και από τήν άλλη οι διευθυντές τής δημοκρατικής καταστολής ήνα ζωφλημένη συνεργάτη ξέιο μιάς 'κακής τύχης'. Μέ τήν έκτελεση ή '17 Νοέμβρη'.

* Τό γεγονός τής άναλυψης τής εύθυνης γιά τό φόνο τοῦ Ούέλτς στή Γαλλική Λιμπερασιόν από τή '17 Νοέμβρη' πού άποκρυψτηκε από τόν 'Ελληνικό λαό, δέν δείχνει διτι ή δαστυνομία τό άπεκρυψε γιατί φοβόταν άλλα μάλλον άπειδε ήθελε νά τό έκφρασται δηστοτερή. 'Αλλωστε τό νά άναλαμβάνει τήν εύθυνη μιά παγκόσμια κριτική.

παρουσιάστηκε σάν την δύplisμēνη λαϊκή συνείδηση της έποχης. Τό ζήτημα πού άνακινούσε, τού εκδημοκρατισμού δύνως καὶ τοῦ στείρου ἀνταμερικανισμού μὲ τὸν Οὐέλτες δέν ήταν δώμας διὰ έκείνη ή έποχή άπαιτούσε σάν ἐπαναστατική συνείδηση. Ἀντίθετα ήταν τὸ σύνολο τῶν φευδαριστήσων πού ήδη ἀμφισβητοῦνταν ἑκεῖ πού ήθελαν νά ἐπικρατήσουν γι' αὐτή. Ἡταν τό ἀγαπημένο ζήτημα τῶν πολιτικῶν πού ήθελε νά ἐπεκτείνει τῇ δράστῃ του στὸ σύνολο τῆς κοινωνίας. Οἱ νέοι ταραχοποιοὶ πούνελεπανμέ ἀπογοήτευση τὸν υπόλοιπο πληθυσμὸν νά ἀπασχολεῖται μὲ τὶς πράξεις τῆς «17 Νοέμβρη» καὶ γενικότερα μὲ τὸν εκδημοκρατισμό, καταδικάζοντας τῇ δικῇ τους ἐπίθεση σὲ ἀπόμονωση καὶ προσωρινὴ ήταν οἱ πράτηο πούνελεπανμέ τῇ χρήση τῆς. Γιατὶ ἀν οἱ δολοφονία γινόταν μερικά χρόνια πρὶν κατά τὴν διάρκεια τῆς δικτατορίας, καὶ ἐμεῖς ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ θέ συμφωνούσαν δσο ἀφορά τὴν ἐγκυρότητα τῆς ἐπιλογῆς τῆς στιγμῆς. «Ομῶς ἡ «17 Νοέμβρη» ἀπονοίας λαμπρὰ δταν ἐπρεπε — δέν τὴν κατηγοροῦμε γι' αὐτό — ἀλλὰ βρισκόταν δταν κανεὶς ἑκτὸς ἀπό τὸ κράτος δέν τῆς ζήτησε κάτι τέτοιο. Ἡ πρώτη περιόδος τῆς φαινομενολογίας τῆς τρομοκρατίας πού σκοπός της ήταν δῶπας καὶ τῶν δύο ἀλλών πού ἐπακολούθησαν ηδη δημητρίσει τὸ κίνημα αὐτῆς τῆς έποχῆς ἔνα βῆμα πίσω παρουσιάδημενη σάν τὸ ἀναγκαῖο ἐπόμενο βῆμα του, ἔκλεισε μὲ μιὰ πανομοιότυπη προσφορά ἐπιχείρηση πού στόχος ήταν πάλι ἔνας βασανιστής τῆς ἐπιτατίας δη Μπάμπαλης. Ἡ πρωτοτυπία τῆς σκέψης του ἦργου τῶν παραλήλων ὑπηρεσιῶν, τὸ δτι δηλαδή τὴν εὐθύνη μὲ κείμενο πού πετάχτηκε στὸν τόπο ἐκτέλεσης ἀνέλαβε μιὰ νέα δργάνωση - φάντασμα «Ιούνιος 78», στεύδει νά ἀποκρύψει τὸ μέγεθος τῆς βασικῆς κοινωνίας μιᾶς πράξης πού ἐπαναλαμβάνομένη πανομοιότυπα γίνεται δλέεναι καὶ πιό φανερά ἀνιαρή. Ἀλλὰ ἀν είναι σχετικά δισκούλο τὰ τελευταῖα χρόνια στὸν πλανήτη, νά είσαι μὲ τὸ μέρος τῆς ἐπανάστασης, είναι σχεδὸν ἀκατόρθωτο νά διευθύνεις μὲ ἐπιτυχία τὴν πλευρά τῆς ἀντεπανάστασης. Θέλοντας νά διαβάσεις τὶς θέσεις, τὶς προοπτικές καὶ τὶς ἀποκαλύψεις τῆς δμάδας «Ιούνιος 78», θά διαπιστώσεις χωρὶς κανένα κόπο καὶ ἀπό τὴν πρώτη ματιά δτι σ' δο τὸ κείμενο δέν ὑπάρχει οὔτε μιὰ ζεκάθαρη-ἀποκάλυψη, προοπτικὴ ή θέση. Παιρίνοντας ύπ' ὄψιν τους γιά νά φτιάζουν δνε κείμενο αὐτοὶ οι κύριοι, τὰ δποιαζήποτε κείμενα μιᾶς ἀριστεριστικής ή ἀναρχικῆς δμαδύλας, ζεχνοῦν δτι ήδη έχουν δργάνωσει καὶ ἐκτελέσουν μὲ τόπο ἐπιτυχία δύσκολα ἔργα πού ἀπαιτοῦν περισσότερη εύφυνα καὶ θάρρος ἀπό δ, τι μπορεῖ νά δείξει δι κάθε πλανδίος ίδεολόγος τῶν ἀμφισβητησιακῶν γκέτο. «Οταν ἀναφέρονται δέ στη δράση τοῦ Μπάμπαλη, ἐπιτρέπουν στὸν ἑαυτὸν τους τόσο ἐξτρεμισμὸν δσο καὶ τὸ συγκρότημα Λαμπράκη: «Ἡ πρωσπικότητα καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μπάμπαλη είναι γνωστά σέ δλους... Ἡταν ὑπεύθυνος γιά τὴν ἄγρια ἀσφαλίτικη τρομοκρατία... ήταν ὑπεύθυνος γιά τὴν ἀνάδειξη πολλῶν ἐκανονάδων χαριέδων... ήταν ἀπό τοὺς ὑπεύθυνους γιά τὴν ἐκστρατεία τῶν δολοφονῶν πού ἐξαπέλευσε ἡ ἀσφαλία μετά τὸν Νοέμβρη τοῦ 73...». Αὐτὰ λοιπόν τὰ συνταρακτικά γιά τὸν Μπάμπαλη τῆς δικτατορίας έπονται δμας φοβερά γιά τὴν τωρινή δράση του: «Τὸ καθεστώς τῆς

καπιταλιστικῆς ἔχουσιας, τῆς ἀστικῆς κυριαρχίας, είχε φροντίσει ἀπό πρίν νά προετοιμάσει τό στέλεχός του, τόν Μπάμπαλη γιά τό πέρασμα στὴ «δημοκρατία». Διάλεξε γι' αὐτό καὶ δη Μπάμπαλης πιστά τὸν ἀκολούθησ-ενα ἄλλο τρόπο δράσης πού νά ταιριάζει καλύτερο μὲ τὴ «δημοκρατία» καὶ νά ἔχει πρετεῖ τό διο καλά τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ καθεστώτος...» «Οργάνωσε δη Μπάμπαλης φασιστικές δμάδες καὶ ήταν ἀπό τοὺς ὑπεύθυνους γιά τὶς «ἀνεπίσημες» τρομοκρατικὲς ἐνέργειες πού είναι οἱ ἐπιθέσεις ἔναντι σὲ διάφορα μέλη πολιτικῶν δργανώσεων, (ζυλοδαρμοί, ἀπειλές, ἀπόπειρες, ἀπαγωγές) ή ἀποστολή μὲ τὸ ταχυδρομείο ἐκρητικῶν ὑλῶν σὲ διάφορα πρόσωπα καὶ δργανώσεις καὶ κυριότερα τὴ δηγκληματικὴ ἐνέργεια τῆς ξερηξης βόμβας στὸν κινηματογράφο «Ἐλη...». Καὶ δσον ἀφορά τοὺς ξυλοδαρμούς μελῶν πολιτικῶν δργανώσεων δέν είναι σγουρα κάτι τὸ ἐνδιαφέρον ή τὸ ἀγνωστο ἀλλά ἀν θέλουν θά τοὺς ὑποδείξουμε πάνω ἀπό 3000 περιπτώσεις ἀτόμων πού ἔκαναν καὶ κάνουν τό διο, μόνο πού δυστυχῶς τά περισσότερα δτι αὐτά είναι δηδη μέλη πολιτικῶν δργανώσεων. Αὐτή ή καταγγελία δμας γιά τὴν ἀποστολή δλων μὲ τὸ ταχυδρομείο καὶ τὴν βόμβα «Ἐλη μᾶς ξαφνίζει καὶ μᾶς ἐνδιαφέρει τόσο πού δέν δεχόμαστε τὴν δικαιολογία τους δτι βαριοῦνται νά γράμμουν περισσότερο γι' αὐτά τὰ πρόσωπα καὶ τὶς δργανώσεις. Νά το κάνουν καὶ μάλιστα γρήγορα μιὰ πού δη Καλεντής, ναι δη γνωστός φασίστας, μέστο ἀπό τη φιλαρκή δειξεις περισσότερο θράσος δσον ἀφορά τό βάθος τῆς καταγγελίας γι' αὐτά τὰ γεγονότα καθώς ἔπιστης καὶ γιά τὶς 40 ύλωμες «φασιστικού τόπου» πού δικασταν ἀργότερα. Καὶ αὐτό γιατὶ στὴ «Μαύρη βίβλο τοῦ Κώστα Πλεύρη» ισχυρίζεται ἀναφέροντας συγκεκριμένα πρόσωπα καὶ πράγματα δτι ναι μὲ συμμετέχων δρισμένοι φασίστες ἀλλά τό σχέδιο ἐρχόταν κατ' ειδείσιν ἀπό τὶς Καραμανλικές μωτικές ὑπηρεσίες καὶ οι βόμβες πού ἔσκαζαν τότε δέν ήταν «φασιστικοῦ» ἀλλά ἀπλά «κρατικοῦ» τύπου.

Τελειώνοντας αὐτές τὶς ἀνεκδιήγητες δικαιολογίες σχετικά μὲ τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ θανάτου τοῦ Μπάμπαλη καὶ ἀρχίζοντας νά μιλοῦν γιά τὸν ἀντίκτυπο τῆς πράξης τους καὶ τὴν ταξική πάλη ἀποστολῶν δ, τι δήποτε έχει σχέση μὲ τὴν ἐπαναστατική πρακτική προσπρική — σὰν χρήστης τῆς καθολικῆς μνήμης τῆς ιστορίας — τονίζοντας συχνά καὶ ἐπίμονο μά ἀφρηριμένη εικόνα δνός «συγκεκριμένου» τρόπου δράσης πού στριφογυρίζει γύρω ἀπό τὶς λεξίες βία, σύγκρουση, ρήγη: «οι λαϊκές δυνάμεις έχουν ἀρχίσει νά φτιάζουν τὶς δικές τους δυνάμεις πού είναι οι μόνες πού μποροῦν νά καλυτερέψουν μέσα ἀπό συγκεκριμένους ἀγῶνες σύγκρουσης τὴ σχέση δύναμης μὲ τὸ καθεστώς καὶ τὰ δργανά του... Καὶ είναι ξεκάθαρο δτι γιά νά δυναμάσουν καὶ νά αύξηθοῦν οι λαϊκές καὶ οι ἐπαναστατικές δυνάμεις πού πρωθωσοῦν τὴ σύγκρουση μὲ τὸ καθεστώς πρέπει νά κατακτήσουν αὐτό τὸ δυνάμωμα τους μέσα ἀπό τοὺς συγκεκριμένους ἀγῶνες, πρέπει ἀναγκαστικά νά συγκρουστοῦν μὲ τὸ καθεστώς καὶ τὰ δργανά του...». «Εχοντας αὐτοὶ γιά δηγό στὴν καταστολή τὴν οικονομία πληρώνουν — καὶ δχι μὲ τὸ ξεριτισμένο νόμισμα τῆς — ζανά ἐδῶ τὴν ἀπληστία της. Θέλοντας τό μέγιστο κέρδος καὶ ἄρα τὸ λιγότερο

κόστος ἀποφεύγουν νά άναφερθοῦν ἐστω καὶ δυομαστικά σ' ἔνα σαμποτάζ στήν παραγωγή, σέ μια ἄγρια ἀπεργία, στά δδοφράγματα τῆς νεολαίας ἀναλογιζόμενοι τήν ἀξία αὐτῶν πού θά πληρωθοῦν γιά νά ἐπανέλθει τό στάτους κεβό ἀν τυχόν καὶ οἱ ἀνθρώποι ἐπιχειρήσουν τήν πραγματοποίηση τους διαβάζοντας γι' αὐτά σέ κάπιο κείμενο. Ἀλλά οἱ ἐπαναστάτες πού ἔχουν ἥδη ἀπορρίψει τήν οἰκονομία δέν θά περιμεναν ἀπό ἑσσάς τούς διευθυντές τῶν παραλήλων ὑπερεστῶν τήν εἰνημη μνεία σχετικά μέ τὸν τύπο τοῦ θανάτου της. Καί δtan μερικές φορές ἀναφερόσαστε ἐστω καὶ συγκεκριμένα σέ τέτοια γεγονότα τὸ κάνεται μόνο καὶ μόνο γιατὶ βρίσκονται ἥδη μπροστά σας καὶ ἐπιθυμεῖτε νά τά βλάψετε: «Ἡ ἔξοντωση τοῦ ἔχθρου τοῦ λαϊκοῦ καὶ ἐπαναστατικοῦ ἀγώνα Πέτρου Μπάμπαλη ἦταν μά σοβαρή καὶ ἀπαραίτητη ἐνέργεια... Elvai δμωα ἀπλέ καὶ μόνο μά στιγμῇ στή διάρκεια καὶ τήν ἔξελιξη τοῦ ταξικοῦ πολέμου. Elvai μά στιγμῇ δπως ὑπῆρχαν ἄλλες στιγμές πρίν ἀπό αὐτή καὶ θά ὑπάρχουν καὶ ἄλλες πολὺ περισσότερες μετά ἀπό αὐτή. »Ητανε μά στιγμῇ τοῦ ἀγώνα δπως τόσες ἄλλες στιγμές ἦτανε οἱ ἐκανοντάδες ἄλλες βίαιες ἐνέργειες λαϊκῆς βίας πού μέ αὐθόρυμπο καὶ μέ δργανωμένο τρόπο, οἱ λαϊκές καὶ ἐπαναστατικές δυνάμεις ἀντιτάχανε ἀπέναντι στήν καπιταλιστική ἔξουσία καὶ τά δργανά της. (Κτυπήματα ἀπέργοσπαστῶν, μαχητικῆς συγκρούσεις στούν δρόμους — δυναμικές κινητοποίησεις γιά κοινωνικά προβλήματα — κάψιμο ὁμερικανικῶν αὐτοκινήτων — βίαιες ἀντικαπιταλιστικές ἐνέργειες). «Ἄν το κράτος θέλει νά ἀναγνωρίζει μά ἐπαναστατική προκήρυξη στήν δηγή καὶ δισμή ἐνός σκουπιδοτενεκέ μέ ἀφθονα κομάτια νοθευμένης ἔζηνς ἡ ντόπιας λαϊκῆς βίας, τέφρας ἀμερικανικῶν αὐτο-

κινήτων, διάτρητης ἀπό δακτυλοδεικούμενες σφαίρες βουτηγμένες σέ ἥδη ἔσφλημένο αίμα σάρκας μπάτσου καὶ σφῆνες ἀπό κοινωνικές καὶ ἐθνικές διεκδικήσεις, τό προλεταριάτο τώρα ἀναγνωρίζει μέ χαρά τή θέληση πού ἐπιδεικνύει νά τοῦ μοιάζουν τόσο πολὺ τά λυπηρά δημιουργήματα του.

Οταν τό ἐλληνικό προλεταριάτο μπόρεσε νά ξεπράσει στήν πράξη δλες ἑκεῖνες τίς ἀδυναμίες πού πήγαζαν ἀπό τήν πραγματικότητα τής μετάβασης ἀπό ἔνα δλοκληρωτικό καθεστώς σέ μια ἀστική δημοκρατία δέν ἔμεινε στό κράτος παρά νά βρει νέους στόχους ἔρδοσον τοῦ ἦταν πιά ἀδύνατο νά σταματήσει τό παιχνίδι πού είχε ἀρχίσει χωρίς στόσο νά ἔχει νικήσει. Αὐτή τή φορά ἡ πειστικότητα τοῦ ἔγχειρηματος δέν είλε κανένα δικαίωμα νά ἀναζητᾶται βοήθεια στό παρελθόν. «Ετσι ή ἐπιλογή τοῦ στόχου πού ἔπρεπε νά ἀποδειξεῖ τήν ἐπικαιρότητά της συνέκλινε σέ ἔνα ἀπό τά ἀποτελέσματα τοῦ στόχου μιᾶς προλεταριακῆς ἐπίκαιρης ἐπιλογῆς σ' ἔκεινο ἀκριβῶς πού φαινόταν νά δεινοπαθεῖ περισσότερο ἔξι αἰτίας τής δικῆς του δράστης. Τά MAT, πού στό κάτω-κάτω, δέν ἦταν παρά ἔνα ἀποτελέσμα τής δξενησης τής ταξικῆς πάλης στό μέτρο πού ἔφευρεθηκαν ἐνάντια καὶ γιά «χάρη» της ἦταν ἔκεινο τό τμῆμα τής ἀστυνομίας πού είλε τήν χειρότερη φήμη. »Ἄν καὶ δέν ἦταν η τελευταία λέξη τῆς ἀντιμετώπισης τῶν ταραχοποιῶν ούτε βέβαια ή πού σκληρή, θά γινόταν τό ἐπίκεντρο μιᾶς ψευδοιαμάχης* στήν δποια συμμετείχαν δλοι ἔκεινοι πού ἦταν ἀπόντες σταν οἱ πραγματικές μάχες μέ τά MAT δίνονταν μέ ἐπίκεντρα δλους τούς τόπους ἔξεγερσης. «Ἡ δλοκληρώση της θά πραγματοποιούνταν μέ τήν βίαιη» είσαγωγή στό προσκήνιο τής ἀναζηράστασης τής γνώμης τοῦ προλεταριάτου. Αὐτοί πού δολοφό-

* Οι πλαστοί θεαματικοί ἀγάνες τῶν ἀνταγωνιστικῶν μορφῶν τής διαχωρισμένης ἔξουσίας είναι συγχρόνως καὶ πραγματικοί ὡς πρός τό δτι ἐκφράζουν τήν δνιση καὶ ἀντιφατική ἀνάταξη τοῦ συστήματος, τά σχετικά ἀνταγωνιστικά συμφέροντα τῶν τάξεων ή τῶν ὑποδιαιρέσεων τῶν τάξεων πού ἀναγνωρίζουν τό σύστημα καὶ καθορίζουν τόν τρόπο συμμετοχῆς τους στήν ἔξουσία του. (κοινωνία τοῦ θεάματος).

νησαν τούς Πέτρου, Σταμούλη έξαγνίζοντας τούς μηχανισμούς καταστολής τούς κράτους απαλλάσσουν τό διότι από δύο τά εκλήματα πού είχαν διαπράξει τά δργανα κυριαρχίας του. Τό έργατικό κίνημα και τό ξένημα τής νεολαίας πού ήταν τά μόνα πού γνώριζαν έπακριβώς τήν αποτελεσματικότητα τής δυναμικότητας τών MAT έπειδη ήταν τά μόνα πού τήν δοκιμαζαν, βρέθηκαν στή δυσάρεστη θέση νά έπωμίζοντα τό βάρος μιᾶς φαινομενικής έπιθεσης πού κάποιοι πραγματοποίησαν γιά όφελός τους, τά αποτελέσματα τής όποιας δέν ήταν δυσκολό νά προβλεφτούν: στίς έπομενες δόδομαχίες οι άνδρες τών MAT είχαν δλες τίς προϋποθέσεις νά περάσουν στήν άντεπιθεση με μιᾶς σκληρότητα πού θά τρψ ήταν δικαιολογημένη. Τά γεγονότα πού ακολούθησαν τό έπιβεβασίων ήδη με νεκρούς. Καί δσον άφορά τών κάποιους — πού πάλι ήθελαν νά λέγονται «17 Νοέμβρη» — είναι άλληθεια σήμερα δτι κάθε σύγχρονο κράτος δέν χρειάζεται πιά τά παλιά λάθη μερικών άγωνιστων τού τεροποιού γιά νά σχεδιάσει τόν έξαγνισμό του, είναι σέ θέση καί πρά πάντος σέ άναγκη νά τό κάνει μόνο του. Έξ αλλού πάς είναι δυνατό νά πιστευθεί δτι μιᾶς λογική ένός δφελούς άγωνιστη πού λαθεύει τίθεται πάντα σε ένεργεια δταν άκριβως φτάνει ή στιγμή τής άναγκαιότητάς της γιά τό κράτος; Τουλάχιστον μερικές άπο τίς ένέργειες, άσχετα τελικά άν χρηστοποιούνταν καί αύτές, δέν θά ταυτίζονταν με τίς σύγχρονες καί πιό δξμένες άναγκες τής καταστολής. «Έτσι άν καί δ ΕΛΑ πού έχει στό ένεργητικό του μερικές ένέργειες καί μιᾶς σχετική μόνιμη παρουσία — πληροφόρηση (σέ κάθε περίπτωση λαθεμένη) βρισκόταν πάντα στό περιθώριο τής δημοσιότητας, άντιθετα ή 17 Νοέμβρη, δ' Ιούντης 78 ή 'Οκτώβρης 80 πραγματοποιώντας έλαχιστες άλλα θεαματικές έπιχειρήσεις βισκόταν πάντα στό προσκήνιο παραμερίζοντας δλ τά άλλα γεγονότα. Σ' αύτές τίς έπερογρανώσεις δέν νοείται φυσικά συζήτηση γιά δεισδόση**. Ελαί εξ δλοκήρου έπανδρωμένες άπο

άνδρες τών παραλήλων ύπηρεσιών καί γι' αύτό ποτέ δέν θά δούμε κανένα τους νά πηγαίνει φυλακή ή νά ύπερασπίζεται τίς ίδεες του στό δικαστήριο. Έκτός βέβαια, καί είναι πολύ δύσκολο γιά τήν 'Ελλάδα, πεισθούν μερικοί δφοδοί τής παρανομίας νά είσελθουν σ' αύτές. Αντίθετα έχουμε δει πολλές φορές νά δηγούνται στίς φυλακές με βαριές ποινές στά πλαίσια δλης αύτής τής ύπόθεσης τής τρομοκρατίας άγωνιστές πού ποτέ δέν ύπηρεαν δφοδοί μιᾶς τέτοιας ίδεολογίας. Ή σκληρή πραγματικότητα τής ήπόθεσης του στό άναρχικον Κυρίτο πού κλείστηκε στίς φυλακές σάν τρομοκράτης γιά χάρη τού 774 και γιατί άντιθετα ήταν έπαναστάτης (μαζί με τήν Σ. Κυρίτη πού τώρα είναι έλευθερη) δφοδεικνύει τήν δικιής μας σκληρότητας άπεναντι σ' αυτή τήρηση σε έργανωση τής φαινομενικότητας καί σ' αυτούς πού ζεγελιούνται πάντη αύτή. Τό ξάφνιασμα καί ή πίκρα τών φατριών πού διεκδικούν τήν έξουσία — στό σύνολο της ή άντιπολίτευσην — μπροστά στό θέμα τών νεκρών άστυνομικών, άποτελούσε τήν άναμενώμενη σπασμωδική άντιδραση κάθε φρουράς τού υπνου πού ξανα-αντιλαμβάνεται πάς είναι άναγκασμένοι νά φρουρεί μέσα στόν υπνό της. Μή μπορώντας νά μιλήσουν, γιά τόν υπνό διατύπωσαν τή λύπη τους γιά τή φρούρηση: «Οι δολοφονίες άποτελούν μιά νέα προβοκάτιο έναντι στήν διμάλιστη καί τήν Δημοκρατία. Καλούμε τήν κυβέρνηση νά συλλάβει καί νά τιμωρήσει παραδειγματικά τούς ένόχους». Τό ΠΑΣΟΚ καί τό ΚΚΕ γιά διαφορετικούς λόγους τό καθένα έπερπε νά τό βουλώσουν γιατί ήδη είχαν μιλήσει πολύ. Τό ΠΑΣΟΚ γιατί στό τραπέζι τής έξουσίας έβλεπε τήν καρέκλα του νά πλησιάζει τό θρόνο καί τό ΚΚΕ γιατί άπο κλητήρας στήν είσοδο μόλις τού είχαν προμηθεύσει ένα τρίποδο, άναγνωρίζοντας σάν νόμιμο κόμμα.

Τό δεύτερο μέρος τού κειμένου στό έπόμενο τεῦχος.

** Πρέπει πάντως νά τονισθεί δτι δλοι δσοι περιμένουν άκραδαντα «άστυνομικά» στοιχεία γιά νά έξετάσουν τό θέμα τής διείσδυσης ή γενικότερα τής τρομοκρατίας δά πλογούτευτον καί άλλα πολύ περισσότερο άπο τήν έποχη. Γιά μάς τό θέμα είναι σήγουρα «κριτικό» δάσος θεωρητικά δσο καί πρακτικά. Οι έπαναστάτες μπορούν νά διακρίνουν τήν οδία τῶν σχεδιασμένων γεγονότων άπο τήν έξουσία, νά τά προβλέπουν καί νά τά σταματούν άλλά τούς είναι άδύνατο νά ένεργησουν δπως αυτή. Είναι άδυνατο καί συνάμα χρήστο π.χ. νά στείλουμε πράκτορες στίς μυστικές ήπειρεσίες γιά νά φέρουν ντοκουμέντα γιά βρώμικα κρατικά έγκληματα. Αντίθετα δμος πολλές φορές μπορούμε νά έπιστημάνουμε πράκτορες τής άστυνομίας νά προσπαθούν άναμενάστα στήν άνθρωπον νά περάσουν σχέδια κρατικά. Ήδη είναι ενδύλο γιά δρκετούς έδδος στή Θεσσαλονίκη νά υποδειξουν μιά τέτοια περίπτωση με τήν βομβιστική ένέργεια τεσσάρων νέων στό περίπτερο τής άστυνομίας στήν έκθεση. Η δλ άργανωση τής ένέργειας σχεδιάστηκε σάν ένα τημά μιᾶς πανελλήνιας έπιχειρησης: στήν 'Αθήνα, στό 'Ηράκλειο, στή Χαλκίδα δημας καί εδώ κατασκευάστηκαν τρομοκράτες πού έμειλε νά συλληφτούν δλοι με διαφορά λιγών δημοντούνται δέν έλαβον δρόπο τό διαντίθητη ηδη τήν EPT νά έξαντληθει γι' αύτους. Στήν 'Αθήνα ή δμαδού Ζυρίνη μέ πρόσχημα άναμνηστικές φωτογραφίες άπο στρατόπεδο Παλαιοτίνων, στό 'Ηράκλειο μά παρέα πού σύχναζε σέ ένα σπίτι πόδηθηκαν προκρηπένες καί έντυπα σχετικά με τήν τρομοκρατία, στή Χαλκίδα παρέα μαθήτων, πού είχε διαρρει τό σχολείο καί έκανε τά άπουσιολύμα καί τήν 'Ελληνική σημαία. Στήν Θεσσαλονίκη δμως τό θέμα ήθελε τρομοκράτες πιό πειστικούς καί ριψοκινδυνούς. Ένα στέλεχος τής δφάσειας — δτο καί άν δέν είναι τηπικά τέτοιος — μερικές δβομάδες πρίν κατέθρωνε νά φτιάξει μιά τρομοκρατική δμάδα — δτο μακρής έμβλεμα μιᾶς χρήστης. Άπο δτι γνωρίζουμε τό κατόρθωσε πλησιάζοντας πρόσταση στήν σύλληψη ήπ' αυτοφόρω τεσσάρων τρομοκρατών: ένας άρρωτος συνεργάτης πού θά τού έμενε ή ρετονιά τού άτομου πόδη λιπούχησε τήν τελευταία στιγμή ή τό πολύ-πολύ τού χαφίε. Αν άλλα δμως ήταν τέτοιος πούς έχηγεται τό αύτο δτο άτομο σό δέν τρεπά δάκμην φτιάχνεις δίκες δέν άφηνε καμιά δμφιωβολία γιά τήν ταυτότητά του. Αντίθετα άφηνει πολλές ώρες πρίς μάζλη τρομοκρατική δμάδα — δτο δημοτας παρουσιάζετο στής «γνωριμίες» του μέ πρόσδεξης σάν σύνδεσμος: τόν ΛΕΑ. Τέλος δηλωνόμενοι δέν έχουμε καμιά δρέπη στήν καιρό νά άσχοληθούμε με μιᾶς λογική άναμητησης χαφίεδων ή πρακτόρων σ' δλες έκεινες τής μικροένέργειες — εύτυχως τώρα μειώθηκαν — πούς είκετελούνται τά βράδια γιά νά προκαλούν περισσότερο «ηδονή φόβου» σ' αύτους τούς ίδιους πού τής έπιχειρούν. Σκοπός μας είναι νά πολεμήσουμε τήν ίδεολογία αύτων τών πράξεων καί τών συνθηκών ζωής πού τήν πρωθυν.

• ΑΠΟ ΤΗΝ «ΜΟΝΟΠΛΕΥΡΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ» ΣΤΗΝ ΟΛΟΠΛΕΥΡΗ ΑΠΟΛΑΥΣΗ

... Ένας μεσήλικος έγχρωμος μπήκε δυνάμεσα στούς νεαρούς μαύρους πού έσπαγαν τις βιτρίνες τῶν καταστημάτων: «Γρίψτε στό σχολεῖο σας καί μενετ' ἔκει ώσπου νά τό τελειώσετε. Τ' άδέρφια σας στήν 'Αφρική χρειάζονται τίς γνώσεις σας. 'Αγάπη καί ειρήνη'. Οι νεαροί κοντοστάθηκαν γιά πολύ λήγο όμως: «THERE IS NO LOVE AND PEACE IN THE FUCKIN SYSTEM» και συνέχισαν τίς λεηλασίες, ἀποδοκιμάζοντας έτσι και τήν ειρηνιστική μεσολάβηση τοῦ όμοφυλοῦ τους...

Guardian

“Οσων μέχρι τώρα ή σκέψη δέν κατόρθωσε νά φτάσει ώς τήν πραγματικότητα, ή πραγματικότητα τής ταραγμένης Εύρωπης τῶν ἀρχῶν τῆς δεκαετίας, πού ἀναπνέει τήν ἐλπίδα τῆς θέλησης γιά ζωή, ἀς γίνει ἄφορμή νά δοδγηθοῦν στή σκέψη.” Ή ἐπανεφεύρεται ἀπό τό προλεταριάτο καί τή νεολαία, τῆς πρακτικῆς τοῦ δνείρου τῆς συλλογικῆς κυριαρχίας τοῦ κόσμου, ἐπιστρέφει στίς συνειδήσεις τῶν θεατῶν μέ τήν ίδια ἀναταραχή πού αὐτή ή πρακτική προκαλεῖ στό πεζοδρόμιο. Οι εἰκόνες μεταδίδονται γρήγορα. Οι πρότες μεταδόσεις τους ἀπό τά μαζικά μέσα ἐνημέρωσης, - ἀναγκαστικές, δσο καί ή προληπτική λογοκρισία τους (ἔχουν γνάσθη οι φιλάκες), ψαλίδισμα video, φευγαλέα ἐνσταντανέ - ἐστρεγαν ἡ αφνικά τήν προσοχή ἔκει πού τά ἀφεντικά ἐπίζουν πάντοτε ν' ἀποφεύγουν αὐτή νά στρέφεται. Ή συγκέντρωση τῆς προσοχῆς στήν ἐπανεμφάνιση τῆς ἔμπρακτης ριζοσπαστικῆς κριτικῆς τῶν κινημάτων τῆς νεολαίας καί τοῦ προλεταριάτου στόν Δυτικό καπιταλισμό καί τήν 'Ανατολική γραφειοκρατία - ἐξίσου ἀπάνθρωπης ἔξαλου - δείχνει τό μέτρο τοῦ ένδιαιφέροντος τοῦ καθένα στήν κριτική μελέτη τής καθημερινῆς ζωῆς καί στήν προοπτική τῆς ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς της.

Η ένότητα συμπεριφορᾶς πού ἀναπτύσσεται στούς δρόμους καὶ στούς δημόσιους τόπους συνάντησης (στούς τελευταίους μπορεῖ ν' ἀνήκει κι ἔνα πολωνικό ἀργοστάσιο), καὶ πού ἔχει συσταθεῖ ἥδη σὲ ἀνατρεπτικό κίνημα, ἔχει γίνει τὸ κοινὸν σῆμεῖο ἀναφορᾶς πού συνειδητὰ καὶ ἀσυνειδητὰ συνδέει τῇ δράσῃ καὶ τὰ δνειρά χιλιάδων νέων, πού τὰ τελευταία χρόνια ἡ ἀπαίτηση τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ποιοτικοῦ σχεδίου πού κουβαλῶνται μέσον τους, τὰ κατεβάζει στὴ σύγκρουση στὸ δρόμο νά τὸ διεκδικήσουν ἐνάντια στὴν δροθέτηση τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ στὴν καταστολή τῆς ἔξουσίας. "Εται ἀπό τοὺς 12χρονους 'Ολλανδούς πού «κάνουν κριτική τῶν σχέσεων στὸ καπιταλιστικό σύστημα», ὡς τίς «περιέργεις» καὶ «ἀκατανόητες» ἔξεγέρσεις τῶν νεαρῶν 'Ελβετῶν, αὐτό πού τροφοδοτεῖ τὴν αὐθόρμητη ἀρνητη τῶν νέων είναι ἡ ὑποταγὴ.

Στὴν 'Ελλάδα, ὁ ἀπόχρος τοῦ NO FUTURE πού διατηρεῖ καὶ μεταδίδει τὸ νόημα τοῦ 5 χρόνια ἀφότου πρωτακούστηκε στὸ Λονδίνο, σάν ἀπόδειξη τῆς ἀληθινῆς σχέσης τοῦ περιεχομένου του μὲ τὴν πραγματικότητα, βρήκε τοὺς ὅπαδούς του στοὺς ἐπιμελεῖς ταραξίες τῶν συναυλιῶν ρόκ, τῶν γηπέδων καὶ δλῶν τῶν ὑπολοίπων καταστάσεων βίαιης ἄρνησης. Τὸ ποσοστό θεαματικῆς συμπεριφορᾶς πού περιέχεται σ' αὐτή τὴν ἄρνηση, καὶ πού ἐμφανίζεται κύρια μὲ τὴ μορφή μιᾶς ἐμφάνισης ἀντί - πρότυπο, δὲν είναι δυνατὸν νά κριτικαριστεῖ ἀπό καμμία ἡλιονστρασίον κατεστημένη ἀμφισβήτηση, γιατὶ ὁ χαρακτήρας τῆς κριτικῆς τῆς είναι πολὺ πιο ἀκίνδυνος ἀπ' τὴν ἀνεπαρκή αὐτὴ ἔξεγερση, ἐπιβεβαιωτικός ἔξαλον τῆς ἀδύναμίας τους νά κατανοήσουν τὴν ἐμφάνιση παρόμιων φαινομένων. ("Αν ὑπόθεσουμε διτὶ ἔχουν ἥδη προσέξει τὴν παρουσία τους). Τὸ γεγονός διτὶ ἡ δράση αυτῶν τῶν κινημάτων δὲν κορέστηκε γηρήγορα μέσα στὴν πρώτη ἰκανοποίηση μιᾶς ἔξεγερσης γιά τὴν ἔξεγερση, (ἐκτός ἀπό τὸ διτὶ δέν ἔχει σχέση μὲ κάτι τέτοιο), δὲν ἐπισημαίνει μόνο τὴν ἀποφασιστικότητα του σάν κίνημα, ἀφοῦ κάνει καθημερινά τὴν παρουσία του ἐκεῖ δου οὐπάρχει - καὶ τίποτα ὡς τώρα δὲν δείχνει ὅτι θά σταματήσει νά τὴν κάνει - ἀλλά καταδέίχνει κυρίως τὴν κρίση τοῦ συντήματος, ἐκεῖ πού αὐτό παλητότερα ἔκανε ἐπίδειξη τεχνικῆς: στὴν ἀφομοίωσή του ἀπ' αὐτό).

Στὸ ἐπαναστατικό σχέδιο δὲν ὑπῆρχε ποτέ τίποτε τὸ ἐπιτιμητικό. 'Εκεῖ πού ἡ ἀναφορά στὴν ἐπανάσταση προκαλοῦσε τὸ χλευασμό καὶ τὴν κατηγορία, τώρα ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος στὸ προσκήνιο τῆς ιστορίας, χλευάζει μὲ τὴ σειρά του τοὺς κατηγόρους του καὶ δλες τίς «διμιούσες» εἰκόνες τῆς ὑποταγῆς, κάνοντας τὴν ἐπιβώση στὶς σημερινές μορφές ἀποδοχῆς ἀφόρητη.

'Ενάντια σ' ὅλες τίς διποθεδρομικές μορφές βιωμάτων, πάλης καὶ δημιουργίας καταστάσεων πού τὸ σύστημα μπορεῖ νά προβλέψει, ἡ ἐπαναστατική θεωρία θά ξαναβρεῖ τὴν θετικότητα τῆς πρακτικῆς τῆς σάν τὴν ἀνάδημουργία μιᾶς δυναμικῆς πού είχε σβήσει κάτω ἀπό τὴν πίεση τῆς ἔξαναγκαστικῆς παραίτησης καὶ τὴν ὑποβολή τῆς λήθης.

Φτιάχνεται το πρώτο απ' την αρχή, χτίζεται
με ταύτην άδειαν απ' την αρχή. Ένα καλό τέλος
αυτός οχεός θα είναι η προλεταριακή επανά-
σταση θα περάψει τώρα να πραγματοποιηθεί.

ΠΡΟΚΥΡΗΣΗ ΠΟΥ ΜΟΙΡΑΣΤΗΚΕ ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΠΡΟΠΟΣΗ

ΣΤΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΑΚΟΥΣ ΕΝΟΡΙΤΕΣ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

¶

ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΙΔΙΟ

Αύτάρεσκοι διανοούμενοι, μορμόνοι φοιτητές, «άστεράκια τοῦ Ὀκτώβρη», ἀκόμη κι ἂν δέν ὑπῆρχε φεστιβάλ σὲ σᾶς θὰ ἐπεφτε τὸ ἔλαφρού τίμημα νά τό ἐφεύρετε.

«Τά δτομα είναι δκως ἐδηλώνουν τή ζωή τους. Αύτό πού είναι συμπίπτει μέ τήν παραγωγή τους, τόσο μέσω αὐτοῦ πού παράγουν δσο καὶ μέσω τοῦ τρόπου πού τό παράγουν. Αύτό πού δέν είναι λοιπόν συμπίπτει μ' αὐτῷ πού ἐμφανίζονται στή δική τους φαντασιακή παράσταση η στήν φαντασιακή παράσταση τῶν ἄλλων».

Ξεδοντιασμένοι σκηνοθέτες...

...οι ύλικοι δροὶ ὑπαρχής σας είναι ή ἔνοχη συνείδηση σας καὶ ή συνείδηση τῆς ἔνοχής σας οἱ ἀπαράδεκτες ταινίες σας.

— ή ἐξτρεμιστική κριτική στήν κοινωνική κατάσταση, πού πομποδῶς ίσχυριζεσθε δτι περιέχεται στήν πεμπτούσιν τῶν ἔργων σας, παραμενε πάντοτε εύφωνς ἀνεπαρκής στό νά βλάψει αὐτό πού πραγματικά είστε: ἐμποροι - βιοπαλαιστές πού μπανοβγαίνεται στό 'Υπουργειο Βιομηχανίας ἀπευθύνοντας μοναστηριακούς παρακλητικούς στά ἀνάλογα στελέχη γιά κρατική ἐπιχορήγηση. Λέξ καὶ είναι ποτέ δυνατό νά ἐπιχορηγηθεῖ ή ἐπανάσταση. Κλαψιάρηδεσ!!!

— σε ἐποχές πού ή δυνατότητα τοῦ περάσματος τῆς ἀρνητικῆς μέσα ἀπό ἔξειδικευμένες δραστηριότητες, ἐπανέρχεται σάν ἀδυνατότητα ξεπεράσματος δλων τῶν ἔξειδικευμένων δραστηριοτήτων, μοναδική ὑπηρεσία σας είναι ή ἀρνητική τοῦ περάσματος στήν ἐπανάσταση.

— ἐσείς οι περισσότερο ἐξτρεμιστές, ἐσείς οι καθ' ἔξιν καὶ καθ' ἔξακολούθηση κακοὶ ἐνορίτες, τό μόνο πραγματικό πού ἐπιδεικνύεται ἐκτός ἀπό τά ἀμφισβητησιακά πλάφια σας είναι ή ὑποκρισία σας νά ἀρνεῖστε δτι αὐτό τό φεστιβάλ σᾶς ἀνήκει, ἐνώ δλοις ἔχονται δτι είναι δλο δικό σας!!!

— ἀποτελείτε τίς πιό σημαντικές ἀσημαντότητες, ἀφού πρέπει νά είστε τά ψίχουλα πού βρέθηκαν ἀδικα ἔξω ἀπό τό τραπέζι τοῦ πλουσιοπάροχου φεστιβαλικοῦ δείπνου, πού χωρίς αὐτά δμως δνα δλόκηρο μέρος τῆς ἀριστερῆς διανότητης καὶ ήμιδιανότητης δέν θά μπορούσε νά ἀπασχοληθεῖ.

— είσαστε οι παρακούμενοι χαζομπεμπέδες, σάν τέτοιοι χρειαζεσθε, καὶ τέτοιοι ἀρέσκεστε νά είστε. Μικροπαπατιώνες κριτικοί...

... ἐμμισθοί συνένοχοι τοῦ φεστιβαλικοῦ θεάματος.

— προσέξτε: τό τέλος σας ἔρχεται πιό γρήγορα ἀπό τό τέλος αὐτοῦ τοῦ κόσμου πού σᾶς προμηθεύει ένα ἐπάγγελμα.

— ἐσείς δέν ἔχουμε καμία ἀμφιβολία γιά τήν πνευματική διαύγεια σας καὶ τά ἀποτελέσματά της, δμως ἥδη τά ἀφεντικά σας ἀρχίζουν νά ἀμφιβάλουν γι' αὐτό.

— τό γεγονός καὶ μόνο δτι οἱ ἀδιάφορες κριτικές σας δέν καταφέρουν νά βροῦν χρηστική ἀξία παρά μόνο στά σόματα τῶν διοίρθωτων κινηματογραφόφιλων καὶ μονίμων θαμώνων τῶν ψευτοδιανοούμενιστικων ζαχαροπλαστείων ἀποδεικνύει τήν ἀνεπάρκεια τοῦ ρόλου σας σάν διαφήμιση τῆς συντήρησης ένός συγκεκριμένου ἐμπορεύματος: τῆς σύγχρονης τέχνης.

— δλοι άντοι πού θά διαβάσουν τίς κριτικές καὶ είναι οι μόνοι πού θά τίς θαυμάσουν (πολλές φορές περισσότερο καὶ ἀπό τήν ΐδια τήν ταινία λές καὶ μπορούσε νά ήταν ἀνώτερή της) είναι οι ΐδιοι πού θά δοῦν τίς ταινίες καὶ θά τίς κουβεντιάσουν.

— δντας δμως ένα ριζικά περιθωριοποιημένο κομμάτι καὶ μή ἔχοντας προσβάσεις στόν πληθυσμό θά κάνει διαφήμιση μόνο καὶ μόνο γιά τόν έωτό του.

— ἐσείς πού δέν είχατε ποτέ τήν ίκανοποίηση νά αισθανθεῖτε τήν χάρη τοῦ ἐπικίνδυνου καὶ τής ἀβεβαιότητας τής ἐπαναστατικής κριτικής καὶ θεωρίας, θά αισθανθεῖτε τώρα τήν ἀχαρη βεβαιότητα τής ἀχρηστίας σας σ' ένα κόσμο πού καταστρέφεται συνολικά.

Κινηματογραφόφιλοι...

...προσδευτικές νυφούλες τῶν πολιτιστικῶν τμημάτων, ἀναρχοαυτόνομοι τοῦ v. 815, κουλτουριάρικα φρικιά τοῦ Γούντστοκ καὶ τής παπαρούνας, πρώτην διανοούμενοι φοιτητές - μεσαία στελέχη τής δυστυχισμένης ἐργασίας καὶ τής ήμιαφθονίας τής κατανάλωσης, οἱ νεαροὶ ἐργάτες σας γράφουν στ' ἀρχιδια τόνς καὶ θά σᾶς γράφουν γιά πολὺ ἀκόμη.

— αὐτό πού οί ἀστοί γνώριζαν ἀλλά ἔκρυβαν, οί νεαροί ἐργάτες τό συνειδητοποιοῦν μαζικά καὶ τό δείχνουν παντοῦ δπου χρειάζεται: "Αμετρονα, Ζυρίχη, Βερολίνο, Λονδίνο; δ μυστηριώδης ὑπεραισθητός κόσμος τοῦ ἐμπορεύματος ἔγινε ἐμφανῶς αἰσθητός.

— καὶ δικαὶος ἔστι στὴν βιασύνη σας νά είστε οἱ μοναδικοί καὶ οἱ πρώτοι - φτάνοντας βέβαια πάντα κατά μάζες καὶ καθυστερημένοι - πού θά δοκιμάσουν τίς νέες ἐμπορευματικές ίδιοτροπίες ἔχετε πάντα καιρό γιά ψευδαισθήσεις. Μά μαλάκα δέν τό καταλαβαίνεις πώς είσαι πια δ φρουρός τοῦ δικοῦ σου μόνο ὑπνου;

— τό νά σᾶς ἀπόδοσουμε ἀπλά ἐνοχή γιά τό γεγονός τῆς παρουσίας σας σ' αὐτές τίς καλωφωτιές τῆς τέχνης, είναι τό ίδιο μέ τόντα σᾶς ἀπαλλάσσουμε ἀπό τήν ὑπόλοιπη ὑπαρξή σας.

— λοιπόν σᾶς ἀνακοινώνουμε δτι τό ίδιο μικρομαλάκες παρουσιάζεστε παντοῦ: στούς χώρους παραγωγῆς, κατανάλωσης, καθημερινῆς ζωῆς.

— κοινωνιολογικά ἀνήκετε ή θά ἀνήκετε σέ λιγα χρόνια - ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ - σ' αὐτό τό νέο στρόφια τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας πού δέν αισθάνεται ποτέ στὴν θέση του: τά στελέχη.

— είστε τό πνευματικό άρωμα αύτοῦ τοῦ «στρώματος» χωρίς «πνεύμα».

— ἐνῶ τά συμφέροντά σας στὴν πραγματικότητα λίγο διαφέρουν ἀπό αὐτά τοῦ προλεταριάτου, τά δνειρά προσαγωγῆς σας - ή καρέρα σας - προσκολλάται στίς ἀξίες καὶ προοπτικές τῆς σύγχρονης ἀστικής τάξης.

— δηνας πρωτοποριακοὶ στὴν κατανάλωση καὶ καταναλωτές σέ κάθε τί τό πρωτοποριακό μερικοὶ ἀπό σᾶς θά βιαστοῦν- ἄδικα - νά μᾶς ἐγκρίνουν.

-I-

'Η καινοτομία στὴν τέχνη δέν μπορεῖ νά είναι τίποτε περισσότερο ἀπό μιά στιγμή τῆς κοινοτοπίας της.

-2-

"Οταν ή τέχνη πού ἔχει γίνει ἀνεξάρτητη, παριστάνει τόν κόσμο της μέ φαντασμαγορικά χρώματα, μιά στιγμή τῆς ζωῆς ἔχει γεράσει καὶ δέν μπορεῖ νά ξανανιώσει μέ φαντασμαγορικά χρώματα.

-3-

'Η πιο μεγάλη ἐπαναστατική ίδεα στὸν τομέα τῆς τέχνης δέν μπορεῖ νά είναι καλλιτεχνική, πολιτιστική ή αισθητική. Είναι ή ἀπόφαση τοῦ ξε περάσ μα το ο σ της τέχνης, καταργώντάς την σάν διαχωρισμένη σφαίρα καὶ πραγματοποιόντας τό σχέδιο ἐπικοινωνίας πού ὑπάρχει μέσα σ' αὐτή - καὶ πού παρέμεινε ἐπικοινωνία μιᾶς ἐλίτ.

-4-

Τό ζεπέρασμα τῆς τέχνης δέν μποροῦν νά τό φέρουν σέ πέρας ούτε τό ἀπομονωμένο ἄτομο - παραγωγός διαχωρισμένων ἔργων, ούτε τό ἔξατομικευμένο πλήθος τό ὑποταγμένο στίς χειραγωγήσεις, ἀλλά μονάχα ή τάξη ή ικανή νά είναι ή διάλυση δλων τῶν τάξεων ἀνάγοντας δλη τήν έχουσία στὴν ἀπό - ἀλλοιωτική μορφή τῆς πραγματοποιημένης ἀμεσης δημοκρατίας, ἀντί-κρατικής δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου στό 'Εργατικό Συμβούλιο.

-5-

ΟΙ ΤΕΧΝΕΣ ΣΗΜΕΡΑ Η ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ Η ΤΙΠΟΤΕ

"Αν ή μίζερη συνειδησή σας ἔξακολουθεῖ νά βρίσκει ίκανοποίηση μέσα στὸν αὐτο-εύνουχισμό τῶν προκατασκευασμένων ψευτό - σκανδάλων τύπου Φεστιβάλ 'Ελληνικοῦ Κινηματογράφου, μέ μόνη δυνατή δικαιολογία τήν πιθανή ἀνάγνωση παρόμοιας προκύρηξης, σᾶς πληροφοροῦμε δτι θά ξανασχοληθοῦμε μαζὶ σας μόνο σέ ἀλλο τόπο καὶ μέ ἀλλο τρόπο.

ΟΜΑΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ ΠΟΥ ΛΑΛΕΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ
ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ 17 ΤΗΛ. 3639980

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΕΘΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΜΑΥΡΟ ΡΟΔΟ
ΔΕΛΦΩΝ 2 (και ΔΙΔΟΤΟΥ)

**ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΛΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ
ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΑΧΤΙΚΗΣ**

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Μ. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ: Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΑ ΚΑΙ Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ: ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

ΟΙ «ΙΣΒΕΣΤΙΕΣ» ΤΗΣ ΚΡΟΣΤΑΝΔΗΣ

I.C.O. ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ 1970-1980

A. ΑΝΤΕΡΣΟΝ: Η ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

INTERNATIONALE SITUATIONISTE: ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΣΧΙΣΜΑ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΗ

A. ΠΑΖ: ΝΤΟΥΡΟΥΤΙ (ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ)

Π. ΛΑΦΑΡΓΚ: ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΤΕΜΠΕΛΙΑ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

P. BIENE: ΜΑΗΣ 1968

IN. SITUATIONISTE: ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΕΚΡΗΞΗΣ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΗΝ KINA

TZ. ΣΕΜΠΡΙΝ: Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

K. MARΞ: ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ 1844

ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ: Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

I. METT: Η ΚΟΜΜΟΥΝΑ ΤΗΣ ΚΡΟΣΤΑΝΔΗΣ

PATTKEMP: ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

BINE: ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΑΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

ΥΨΙΔΑΝ

TZ. ΣΑΓΚΟΥΙΝΕΤΙ: ΠΕΡΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

K. ΚΟΡΞ: ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ ΜΑΡΞΙΣΤΗΣ

ΠΑΝΕΚΟΥΚ: Ο LENIN ΣΑΝ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

ΑΚΜΩΝ

TZ. ΣΑΓΚΟΥΙΝΕΤΙ: ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

I.S.: ΧΩΡΟΤΑΞΙΑ

P. BANEZEM: ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ: ENANTIA ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΜΑΡΞ: Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΧΕΓΚΕΛΙΑΝΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΜΑΡΞ - ΕΓΚΕΛΣ: Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΦΟΥέΡΜΠΑΧ

Οι φωτογραφίες μέ γενικό τίτλο
ΑΠΟ ΤΗΝ «ΜΟΝΟΠΑΛΕΥΡΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ» ΣΤΗΝ ΟΑΟΠΛΕΥΡΗ ΑΠΟΛΑΥΣΗ
ΤΗ ΠΩΣ ΦΤΥΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΕΕΙΜΟΣΥΝΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΗΣ ΨΕΥΤΟ-ΑΥΘΟΝΙΑΣ
είναι:
ξένοφυλο άπό Γαλλία
σελ 1 Αμβούργο
σελ 6 λεειλατημένο SUPER MARKET στό Λονδίνο
σελ 10 Θεσσαλονίκη
σελ 11 Αγγλία
σελ 16-17 Ντεμέν (Γαλλία)
σελ 20 Δ. Γερμανία
σελ 23 Αγγλία
σελ 25 Νεαροί νέγροι άπό έπισσδεια στό Μπρίζτον
σελ 26 Λονδίνο
σελ 32 Λονδίνο
όπισθόφυλο πρόσωπο άπό διαδήλωση στή Ζυρίχη

